

Giới thiệu Tâm Linh Vũ Trụ

Thể loại: đô thị, khoa huyền, huyền huyền, dị giới, mật thể.

Một câu chuyện được tác giả đan xen nhiều thể loại với nhau, đưa người đọc từ thế giới này sang thế giới khác. Mọi chuyện bắt đầu kể từ nàng Alia - Công chúa của tộc tiên Eren, biến cố xảy ra trong một trận chiến cùng Phù Thủy Tối Thượng Xerath, và Cổ Thần Erebus, đã bị một vòng xoáy không gian kéo vào thế giới hiện đại.

Khi nàng lưu lạc ở thế giới này thì nàng gặp gỡ Erik - Một tộc nhân sống cuộc đời lang thang, cô độc trong những bãi rác vùng ngoại ô. Trải qua những sự cố và tai nạn bất ngờ, nàng phát hiện ra bên trong Erik tồn tại một năng lực siêu nhiên của những thượng thần cổ đại.

Sau đó, họ cùng nhau dần thâm vào cuộc chiến tồn vong của nhân loại, và phát hiện ra âm mưu hủy diệt địa cầu của các thế lực bóng tối. Bức màn bí mật dần được vén ra, cũng là lúc mọi trật tự không gian, thời gian bị quyền năng hắc ám đảo lộn.

Sự tham chiến của tộc tiên, thế lực hùng mạnh của bọn Orc, các sinh vật huyền bí trong dị giới, cùng xuất hiện tạo ra một cuộc chiến tàn khốc quy mô chưa từng có trong lịch sử hình thành vũ trụ.

Cùng với sự trợ giúp của các Hộ Thần, liệu nàng Alia có hoàn thành được sứ mệnh của mình?

Thân mời các bạn cùng đọc...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ánh sáng công lý

“Lạy Đấng Toàn Năng nhân từ, người không phải là thẩm phán. Nhưng là đáng cứu vớt đời chúng con. Nguyên hiền dâng, tin tưởng, phụng sự người bằng tất cả lòng thành của chúng con.”

Hàng vạn người dân quỳ rụp, tay nắm vào nhau theo hàng nối dài. Mắt nhắm lịm, gật gù đọc thánh kinh khẩu truyền của dân vùng Ốc Đảo Loren.

Đứng bề trên của họ, ngồi trước thánh điện uy nghiêm, quân hộ vệ giáp vàng có hàng trăm tên, với những ngọn giáo đồng thau, lưỡi hình bán nguyệt sắc lẹm. Đám nữ nhân nô lệ, ả nào cũng như những nàng tiên, phủ trên mình những thứ lụa mỏng manh, cung hầu phụng sự.

“Phốc,”

Trong ánh chớp, thân thể hần mất dạng khỏi điện thờ, bay lơ lửng giữa không trung. Ánh mặt trời chiếu rọi, hào quang kim tỏa, hần vùng quyền trượng, mỗi mấp máy liên hồi đọc thần chú.

“Àm,”

Tiếng sấm rền vang, kèm theo mây mù kéo đến. Trời bắt đầu có những hạt mưa đầu tiên, rồi theo con ào ạt đổ xuống. Ốc Đảo này đã hơn sáu tháng không hề có một hạt mưa. Chỉ trong một nghi thức thần niệm, cúng bái. Tích tắc, cả một vùng trời đổi sắc. Người dân Ốc Đảo Loren quỳ rụp, một số người không kiềm được đã đứng lên, tay hứng lấy những hạt mưa, reo vang, hò hét:

“Thượng Thần Xerath vạn tuế!”

“Thượng thần Xerath sấm truyền quyền năng...”

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế...”

Lão Xerath, trong bộ hồng y của một giáo sỹ, với những tràng khăn choàng óng ánh dệt bằng tơ chỉ vàng, râu tóc bạc phơ. Lão cất giọng làm âm vang cả bầu khí quyển:

“Các con ta. Hãy tôn kính đấng toàn năng, dâng hiến và nguyện trọn vẹn trung thành với Ngài. Để được Ngài dẫn dắt trong những đêm tối tăm nhất của sự sống. Che chở các con khỏi sự bạo tàn của sa mạc, và vượt ra khỏi ranh giới của sống chết.”

“Hôm nay, ta cùng các con xin dâng gửi tặng phẩm của lòng tôn kính này cho Ngài.”

Lời vừa dứt, lão hướng quyền trượng về phía tháp củi khô cao ngất, tầng trên cùng là một lồng chảo, nơi những đứa trẻ sơ sinh hình hài còn đỏ chót, ngây thơ trong những tiếng gào khóc tìm mẹ.

Miệng lão mấp máy niệm thần chú, rồi mắt lão đột nhiên trũng lên mở to, con ngươi của sự chết chóc hiện rõ trên gương mặt đầy nếp nhăn lạnh nhạt.

“Aker suramina,” tiếng thần chú hô gọi.

“Roẹt,”

Một ánh chớp xanh rực sáng cả bầu trời mây đen, xuyên qua những hạt mưa đánh thẳng xuống lòng chảo. Người dân hải hùng, kêu la, đọc nguyện thánh kinh truyền dạy. Trong hàng vạn những âm vang bá tưng, kẻ thính tai sẽ nghe được cả những tiếng gào thét khóc than.

“Đoàng,”

Một áng mây mờ khói bụi, tan biến sau ánh chớp vừa đến. Những đứa trẻ vẫn còn khóc thét.

“Chuyện gì?”

“Chuyện gì đang diễn ra?”

“...”

Những tiếng xì xào. Người dân đang ngơ ngác nhìn về ngọn tháp của những đứa trẻ. Guom giáo của bọn họ vệ đã giương lên. Lão Xerath nhìn về đám khói bụi mịt mù, gương mặt lão vẫn sắc lạnh, môi nhếch mép một nụ cười thần bí.

Trong mờ ảo bóng người dần hiện ra. Một nữ chiến binh, quỳ một chân giương khiên về hướng mặt trời đang bị che lấp bởi những đám mây mù đen tối. Thanh kiếm nàng cầm trên tay rực sáng màu tia lửa vàng, phản chiếu lên bộ kim giáp, với vạt váy kết bằng lông vũ phượng hoàng. Một gương mặt trắng tựa tuyết đầu mùa, mái tóc bạch kim óng ánh phát phơ trong gió cát, đôi mắt nàng long lanh như những viên pha lê xanh không một vết gợn.

Nàng là Alia – Thiên thần chiến binh của tộc tiên Eren.

“Alia, sao ngươi dám trái Thánh Ước Ilumaric(1).” Lão Xerath nói. “Tộc tiên không được can thiệp vào việc của nhân loại. Phán bội lại Thánh Ước, là phủ nhận sự tồn tại của Đấng Sáng Tạo. Nếu ngươi còn cản trở ta hiến tế thần linh, thân phận hoàng tộc của ngươi, sẽ nặng thêm tội một bậc.”

“Lão Xerath, đừng xảo trá,” nàng phớt lờ. “Kẻ thực sự bội ước sẽ phải trả giá. Nhân danh thần Ura!”

Đoạn nói vừa xong, nàng nắm chặt thanh kiếm rực sáng trên tay, nhún người bay vào không trung, hướng thẳng đến Lão Xerath.

“Ngươi dám,” Lão Xerath trũng mắt quát lên. Hai tay lão cầm lấy quyền trượng đưa ngang trước mặt, rồi cả người lão đột nhiên rực sáng ánh hào quang tím.

“Àm,”

Hai nguồn xung lực lao vào nhau, tạo ra tiếng vang xé tan trời đất. Nàng Alia, triệu hồi thần lực biến ảnh trên vai một đôi cánh thiên thần, lấp lánh. Lực chiến đấu tăng lên vạn lần, một thân thể phàm nhân lão Xerath không thể chống đỡ. Liên sau, bị nàng đâm một nhát xuyên qua tim, nhưng không thấy hấn đỏ máu như một con người.

“Ngươi...” nàng sững sốt.

“Trúng rồi,” Lão trũng mắt nói. “Đáng tiếc, chỗ đó không chỉ có quả tim, mà còn là nơi ta ẩn chứa sức một mạnh vĩ đại.”

“Àm,”

Một tiếng sấm truyền rền vang, hắt văng nàng Alia khỏi người lão. Nơi lão Xerath lơ lửng, một vòng tròn sắc tím, đầy những văn tự ma pháp hiện ra. Lão xé toang áo bào, lao qua dòng chảy ma pháp.

“Roẹt,”

Một đám mây đen cuồng phong tích tụ, cùng những tia chớp rực sáng. Một bóng tối bao trùm cả khoảng không, hiện ra một hình nhân sừng sừng như ngọn núi, toàn thân một màu đen hắc ám, với những vết nứt mang theo dòng chảy dung nham. Lão Xerath hóa hình thành một Ác Quỷ sừng trâu, với đôi mắt rực một màu thép nung chói sáng.

Là hiện thân của Erebus – Thượng thần cổ đại của bóng tối và sự chết chóc.

Tiếng người dân hoảng loạn gào thét. Dòng người dẫm đạp lên nhau, xác chết ngổn ngang dưới một bầu trời tối đen như mực. Một vùng sa mạc vang vọng những âm thanh chết chóc. Những kẻ sùng tín, trong tuyệt vọng ngồi tụng niệm truyền kinh mong cầu lấy sự sống yếu ớt, trong tay các vị thần.

“Lạy đấng toàn năng nhân từ...”

“Lạy đấng toàn năng nhân từ...”

Bên trên bầu trời, một trận chiến oanh liệt diễn ra. Nàng Alia ẩn hiện trong đám mây đen, những vệt sáng hình bán nguyệt từ lưới grom của nàng bắn phía tung ra. Chân thân của Ác Quỷ, từng mảnh đứt đoạn rơi vụn thành từng vụn nhỏ kinh hoàng tàn phá những công trình bên dưới.

Hắn gầm rú tiếng hét rợn cả gai óc, tay vung dung nham cố tóm lấy cái bóng thoát ần thoát hiện, như con ong trước mặt. Rồi ánh mắt hắn rực sáng, từ miệng khạc ra một dòng chảy nham thạch cuộn trào như thác đổ xuống dòng người bên dưới. Cả một ốc đảo hóa thành dòng sông lửa chết chóc.

“Á..á..á,”

Tiếng hàng vạn người dân gào hét, trút những hơi thở cuối cùng trước khi bị đốt thành tro bụi.

Nàng khựng lại, nhìn xuống bên dưới, đôi mắt nàng rực lửa căm phẫn. Nàng dồn toàn bộ năng lượng, làm rực sáng cả bầu trời, sau đó đan chéo kiếm và khiên trước mặt. Mỗi nàng mấp máy đọc thần chú, rồi gầm lên một tiếng hét vang dội.

“Xoẹt,”

“Xoẹt,”

Hai nhát chém liên hồi, tạo thành song ảnh bán nguyệt cực đại đan chéo nhau, trong chớp mắt trúng ngay chân thân của Ác Quỷ. Hắn gầm rú nghiêng ngã người về phía sau, chân loạng choạng lùi ba bốn bước.

“Quanadi omahi,” nàng hô vang thần chú.

“Àm”

Tiếng sấm nổ rền vang. Bầu trời rực lên một màu ánh dương chói mắt. Trong một vòng tròn đầy hoa văn tiên pháp, toàn thân Alia biến mất trang phục, grom, khiên, chỉ rực một màu sáng trắng chói lóa.

“Roẹt,”

Trong ánh chớp. Một gương mặt hộ thần cự phách, đầu đội mũ lông vũ, toàn thân Bạch Y Kim Giáp lấp lánh, cầm trên tay một Thiên Thần Bình Khí, là thanh trường kiếm có lưỡi sắc nhọn, răng cưa như vẩy rồng, rực một màu lửa đỏ như máu huyết phượng hoàng.

Là hiện thân thần mặt trời Helios – Hộ Thần của Alia.

“Phốc,”

Helios vung thần binh, tạo ra làn khói trắng phóng lên bầu trời, rồi mất dạng. Cả một khoảng không màu đen vô tận, vụt tắt cùng Helios. Trong một tia chớp liền sau, Ngài xuất hiện với một nhát chém chí mạng từ đỉnh đầu, kéo một vệt xuyên thấu cắt đôi Erebus thành hai phần.

“Xoẹt,”

“Àm,”

Lại một tiếng sấm nổ vang lên. Thân xác thần Erebus ngã xuống, một vụn nhỏ kinh hoàng quét tan mọi sự sống, và biến cả một vùng sa mạc mệnh mông thành bình địa bằng phẳng. Dung nham trên người hắn dần nguội lạnh, chỉ còn lại thân xác tạo thành một dãy núi kéo dài hàng dặm. Khói bụi mịt mù dần tan đi.

Những tia nắng trên bầu trời hiện lại. Alia từ hướng ánh dương, phẩy cách thiên thần từ tốn đáp xuống mặt đất, rồi thu hồi tiên pháp trở lại hình dáng bình thường trong bộ giáp áo. Phía dưới chân nàng, lão Xerath đang lồm ngồm bò đi tạo thành cả một vệt máu lẫn dài, trang phục hắn toi tả cổ nhòai người chộp lấy thanh Quyền Trượng Tarami ở trước mặt.

“Chạch,”

Nàng đạp chân lên cây trượng, vung grom chỉ về hướng Lão Xerath:

“Bỏ cuộc đi. Ngươi thua rồi”

“Thua!” Lão nói “Khạc khạc, ngươi...tưởng mình đã thắng sao...khạc...khà khà khà,” Lão ho hộc đầy máu, hốc hác được đôi từ, rồi rùng rợn cười trước khi hơi thở đứt đoạn. Đôi mắt lão mở to rao rảo nhìn nàng. Dù đã chết đi nhưng bộ thầy lão vẫn còn có thể khiến phẫn nộ kinh hãi.

Nàng Alia chỉ nhìn hắn thờ dài, rồi lắc đầu. Nàng vung một nắm nhỏ bụi tiên để hóa độ thân xác hắn tan biến vào hư vô.

Sau đó, nàng nhìn xuống thanh quyền trượng màu xanh, với một viên ngọc tím vẫn còn rực sáng. Nàng cúi người nhặt lấy thanh quyền trượng, lòng đầy phần nộ:

“Thứ đồ vật này, không nên tồn tại,” nàng nói.

Lời vừa xong nàng ném nó lên không trung, vung grom niệm thần chú rồi chém một nhát dứt khoát.

“Đoàng,”

Quyền trọng vừa phát nổ, liền tạo ra một hố đen mang theo trận cuồng phong tia chớp dữ tợn. Nàng Alia thất thần thốt lên:

“Chuyện gì đang diễn ra?”

“Phụt,”

Âm thanh cuối cùng vang lên, tất cả mọi người đều sầm lại, rồi kéo theo nàng cùng vạn vật tan biến vào trong hư vô vũ trụ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đây là thế giới nào?

“A..ư...Kimochi...Kimochi”

“Phạch, Phạch, Phạch”

Trong căn hộ tầng 107 của một tòa nhà đồ sộ, cách xa trung tâm Thành Phố Vine(Sài Gòn của 200 năm trước ngày chiến tranh thế giới thứ III). Một thanh niên chăm chú vào màn hình WixMax(Công nghệ thực tế ảo của tập đoàn Wix). Đang lúc cao trào, hắn quơ tay qua bên cạnh chớp lấy cuộn giấy vệ sinh, gương mặt nở ra một nụ cười sung sướng, chuẩn bị kết thúc quá trình.

Bỗng nhiên trong phòng hắn, xuất hiện một lỗ hổng không gian lớn như cái miệng giếng hiện lên trong thoáng chốc. Nhưng hắn chẳng thể nào biết được chuyện gì đang diễn ra ở thực tại, vì mọi giác quan và cảm xúc của hắn đang hoàn toàn tập trung, và bị chi phối bởi hệ thống ảo. Đang cực điểm cao trào thì bỗng nhiên tiếng động làm hắn tuột hết cả sự hưng phấn.

“Rầm,”

“What the fu...,” hắn thốt lên. Trên nét mặt hoàn toàn biến sắc, lộ ra một vẻ lo sợ cùng cực.

Thời đại mà hắn đang sống phụ nữ nhiều hơn đàn ông gấp bốn lần, nên chẳng khó khăn gì để tìm cho mình một ả xinh đẹp. Bởi sau thế chiến thứ III, Đế Chế Novia thống nhất địa cầu, thì chẳng còn phân biệt quốc gia, chủng tộc nữa. Họ kiểm soát hoàn toàn nhân loại, và cho cánh đàn ông một đặc quyền giá trị hơn bao giờ hết.

Chỉ cần đến tuổi thành niên, gia nhập Quân Đoàn Novia, trở thành một chiến binh. Thì họ sẽ có địa vị nhất định trong xã hội, còn được đặc quyền cưới đến ba người vợ. Nhưng đa phần họ chẳng sống được lâu mà hưởng thụ.

Vì những trận chiến của quân nổi loạn diễn ra ở khắp nơi, với toàn những loại vũ khí giết người hàng loạt. Nên cả địa cầu, nơi đâu cũng có thể là chiến trường, và ở những vùng ngoại ô như nơi mà hắn đang sinh sống, thì thật chẳng khác nào một bãi tha ma, với những tàn tích, phế phẩm chiến tranh, cùng xác chết thì chỉ đếm ba bước chân lại thấy một hai người.

Nhưng điều làm hắn thực sự lo ngại, không đơn thuần chỉ là bị phát hiện hành động quái gở của mình. Mà là bởi hắn đang là thành viên cấp cao của một tổ chức ẩn danh đã tồn tại hơn ba trăm năm, có tên gọi là: Anonymous. Hoạt động chính, chủ yếu là đánh cắp thông tin, bí mật quân sự của Đế Chế, cung cấp cho quân Kháng Chiến ở miền Viễn Đông(Các tiểu bang thuộc Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ). Nếu hắn để lộ thân phận và bị bắt giữ, thì cái chết đối với hắn thực sự là một ước mơ quá xa xỉ.

Một tiếng động nghe như tiếng đập cửa vừa nghe, thực sự làm tinh thần hắn bỗng trở nên bồn chồn. Hắn run lấy bầy, tháo cái kính thực tế ảo xuống, chậm chạp ngoái đầu nhìn ra sau lưng.

“Á! Đù má!” hắn che miệng thốt lên. Rồi to tròn mắt, đứng trên cái ghế bành mà nhảy dựng như vừa trúng WixPix(Một loại xổ số điện tử của tập đoàn Wix).

Chỉ tích tắc, mọi lo sợ thoáng qua của hắn hoàn toàn tan biến, chẳng những thế hắn còn thấy cơ thể mình rạo rực, hưng phấn hơn cả lúc xem JAV(thể loại phim tình dục của thế kỷ XX).

Trước mặt hắn đang là một tuyệt ảnh hình nhân được Nữ Thần Aphrodite(Thần của Tình Yêu và Sắc Đẹp), đích thân tạo tác. Người đã ban cho nàng nhiều sự ưu ái, đến độ các nữ thần trên đỉnh Olympus, cũng phải tỏ lòng đố kỵ.

Thân thể nàng trắng hồng như hoa anh đào, từng đường nét trên cơ thể nàng hoàn chỉnh, cân đối đến kỳ diệu. Tất cả hài hòa cùng với một gương mặt sắc sảo, trong màu tóc bạch kim óng ánh. Một tổng thể hoàn mỹ như vậy, với hắn chỉ có thể tồn tại trong trí tưởng tượng.

Nhưng nàng đang sờ sờ trước mắt, hần sao không khỏi ngạc nhiên thốt lên lần nữa:

“Áo giác con mẹ nó rồi,” Một tràng húng khởi liền kề hần lại nói: “Nếu đây là một giấc mơ, thì mong sao đừng bao giờ tỉnh lại.”

Dứt lời hần nham nhở nhào tới. Vừa định chạm đến chỗ hần thích thú, thì nàng mở toang mắt.

“Thunderer,” nàng phản xạ nhanh, hô lên câu thần chú gọi tia chớp.

“Đoàng”

“Phụt,” thanh niên trước mặt bị ngũ lôi áp đỉnh đánh trúng phốc. Mồm há hốc phun ra một tràng khói, mắt mở to trắng bệch, đầu tóc cháy xém tả toai dựng đứng cả lên.

Một tư thế trời trồng. Thân thể hần khô héo như cương thi co cụm, hai tay vẫn còn đang chuẩn bị ra chiêu “bóp vú long trào thủ.” Tạo hình pho tượng được chừng mười giây, thì hần đổ nhào như khúc cây vừa bị cưa gốc. Co giật được thêm mấy nhịp trống thì hần nằm im bất động.

“Hần...Hần...Chết rồi sao?” Nàng ngơ ngác. Rồi phóng tầm mắt nhìn quanh căn phòng bừa bộn của hần, “Đây là đâu? Tại sao ta lại...”

“Á.á,” nàng hoảng hốt nhận ra mình chẳng còn mảnh vải nào che thân. Nàng vội vơ tay giặt lấy rèm cửa, đặt trên mặt đất rồi cầu nguyện:

“Athena, xin nương nhờ quyền năng của người. Thêu dệt tấm áo dùng trong nguy cấp,”

“Amathe Clothessa,”

“Bụp”

Thần chú vừa đọc xong, tấm rèm cửa hoa văn trắng liền biến thành bộ váy áo tiên tộc, thanh tao thoát tục. Nàng mặc vào, rồi đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài để cố hiểu chuyện gì đang thực sự diễn ra. Một khung cảnh tàn lụi, chẳng khác nào trận chiến mà nàng vừa chấm dứt.

Chỉ có điều ở đó chẳng còn lại một sự sống nào cả, còn chốn này có quá nhiều tinh linh vất vưởng, mà chỉ có nàng mới nhìn thấy được. Trong sự ngạc nhiên nàng tự hỏi:

“Đây là thế giới nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tộc nhân dị hợm

“Con bà nó! chuyện gì vừa diễn ra,” hần tỉnh dậy ngơ ngác. “Ngày nào cũng tiêu diệt hàng triệu tinh binh. Thảo nào ông trời không dung thứ, phán thiên lôi đánh cho một phát, may mà bố còn chưa chết.”

“Kẻ nào?” nghe tiếng nói, nàng quay đầu nhìn lại cái thân thể cháy đen, hàm răng trắng toát. Thoáng chốc, nàng liên tưởng đến những tên Marus(một loại ma khô lâu, sống ở vùng đầm lầy Hắc Ám) của bọn Tộc Orc. Nàng lạnh lùng, chỉ tay:

“Firederer,” thần chú thánh thốt hô lên.

“Phùng,”

Một ánh lửa màu xanh lá hình vòng tròn bao trùm lấy thân thể hần, rồi siết chặt khiến người hần co cụm, ngọn lửa diệt vong có thể thiêu rụi mọi sinh vật sống trong nháy mắt.

“Đừu...m...á,” hần chỉ tay vào nàng trần trối rồi nghoẹo cổ ngã rụp, lần này thì bị đốt sạch những mảnh vải te tua còn lại trên người. Hần lúc này, trông thảm hại chẳng khác nào một sinh vật bị vũ trụ nguyên rửa.

“Tên này...một tộc nhân. Tại sao...,” nàng ngạc nhiên.

Tiến đến bên cạnh cái xác cháy xém, mồm miệng, tóc tai vẫn còn khói bốc lên. Nàng đá hần nằm ngửa ra, rồi ánh mắt kì lạ dò xét.

“Tia chớp của thần Zeus, ngọn lửa diệt vong của Hades. Mà thân thể một tộc nhân, không bị tan biến. Làm sao có khả năng này?” Nàng sẫm soi hần, rồi ngồi bên cạnh hai tay ôm đùi, sau đó dùng ngón trỏ chọc vào da thịt thăm dò.

“Á.á,” nàng lại hét toáng lên. Vì vừa nhìn thấy cái vòi vất vưởng thù lù dựng ngược, chưa đến 17cm mà vốn dĩ bẩm sinh nó đã đen như thế.

Nàng quay lưng đỏ mặt, môi mấp máy đọc thần chú, gọi ra một nắm bột tiên, vãi lên thân xác để hóa độ linh hồn hắt tan biến.

“Hắt.xì,” cái xác chết giật nảy, rồi khựng người cố giữ bình tĩnh nằm im trên sàn, mặt không thể tái nhợt thêm vì cháy đen, nhưng đôi mắt thì chứa đầy sự kinh hãi. Hấn hoảng sợ từ từ đưa hai tay qua khỏi đầu, biện giải:

“Tôi là công dân gương mẫu. Thanh niên nghiêm túc. Sống trong khuôn khổ Phán Quyết Novia(Hiến pháp của Đế Chế Novia). Đối xử tốt với người già, trẻ nhỏ. Chưa từng ngủ với đàn bà.”

“Sứ Giả Phán Quyết của Đế Chế, tại sao lại đến tra tấn tôi?” hấn hỏi rồi liếc mắt nhìn về hướng hơn ba mươi lăm cái màn hình máy tính, có hàng triệu dòng lệnh đang khởi chạy. Trong lòng hấn biết rõ, mình đang đối mặt với điều gì.

Có thể tạo ra những trò quái lạ như vậy, chỉ có thể là những Cổ Máy Chết Chóc của Đế Chế. Nhiệm vụ chính của chúng, là đi lùng sục và triệt tiêu thủ lĩnh của Quân Kháng Chiến Aara(Tập hợp của các chiến binh rừng xanh, áp dụng mưu lược quân sự Chiến Tranh Du Kích của Quân Đội Nhân Dân Việt Nam trong truyền thuyết cổ). Trước mặt hấn đây, nếu không phải là sản phẩm công nghệ tối tân còn chưa được giới thiệu của Tập Đoàn Wix. Thì chẳng có một nơi nào trên địa cầu có thể tạo ra được một sức mạnh thao túng tự nhiên như vậy.

“Ngươi rút cuộc là sinh vật gì?” nàng hỏi. “Rõ ràng biết nói ngôn ngữ của Tộc Nhân, nhưng mỗi câu đều không có nghĩa. Nói mau! có phải ngươi là Tinh Linh Dã Thú đang nguy trang quấy nhiễu loài người.”

“Lạ ẹn,” hấn ngỡ ngàng. Thăm nghĩ trong đầu: “Cái cổ máy này đúng là đồ vật đang trong giai đoạn thử nghiệm, còn quá nhiều lỗi hệ thống, lại không thông hiểu ngôn ngữ loài người. Chỉ có phản ứng là trông ngon lành, có điều nó quá tàn bạo. Mở mồm ra nói nửa câu không nghe lọt tai, thì nó liền cho gọi Thiên Lôi Gia Gia, Hỏa Công Công triệu hồi, tra tấn.”

Ánh mắt hấn đắm chiều nhìn lên trần nhà, nằm lỏa thể một tay che thẳng nhỏ, tay còn lại xoa cằm toan tính: “Được, đã thế bỏ tẩy não mày. Cái Quần Đùi Nova chó má, đem một con Robot còn nguyên bản đến ám hại ta. Bây giờ, ta đảo ngược chu trình, cho nó quay về căn bọn khốn đó. Thế thì chẳng phải là chúng nó tự thả chó cắn chân mình sao.”

Nghĩ đến đây xong, hấn cười nham nhở tự khen mình: “Đù má, không ngờ ta thông minh kì lạ. Thiên Tài CMNR!”

“Dã nhân kia, ngươi cười gì đó,” nàng cau gắt, ánh mắt vẫn lạ lùng nhìn hấn.

“No no no! Keep calm please, I can fix you,” (Tạm dịch: Không có gì, bình tĩnh nào em gái, anh có thể hoàn chỉnh cho em) Hấn nói – là loại ngôn ngữ cổ đại của người Phurong Tây trước Thế Chiến Thứ III. Trong lòng hấn bây giờ đang toan tính một âm mưu vĩ đại hơn cả bản thân mình, nên hấn cảm thấy không còn lo sợ nữa, mạnh dạn đứng lên. Lại nói:

“Ta...”

“Bùm,”

Trong lúc hấn nói xàm một câu tiếng người cổ đại, thì nàng nhảm tưởng hấn đọc thần chú ám hại mình. Lại gọi ra thêm một luồng Kinh Khí Cực Đại, mang theo trận cuồng phong chết chóc từ sa mạc của Thần Set, trực tiếp ập vào người hấn.

“Chành,”

Con lóc, thoi văng hấn bay xa một đoạn cả chục mét, đánh sập cả một dàn máy tính phía sau lưng. Bị điện làm cho co giật, hấn gượng chút hơi tàn lực kiệt chỉ tay về hướng nàng lập bập:

“Khờ..ờ...Khổ...n.Nạn...”

“Rật,” hấn ngã xuống co giật thêm mấy hồi trống, cho đến khi hệ thống điện trong nhà bị nghiền mạch, tạo thành một màu đen như mực trong căn phòng.

Chỉ còn lại hai tia sáng thông qua đôi mắt nàng, long lanh như ánh pha lê lấp lánh trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thân thể phát sáng

“Hỡi thần Apollo quyền năng, xin hãy ban cho con sức mạnh của sự thông tuệ. Khai sáng cho hiểu biết đang lu mờ trong con, khỏi màn đêm tăm tối bên đồng hoang tàn, đổ nát của một thế giới con không thuộc về. Khẩn xin người dẫn lối.”

Nàng Alia nhắm mắt, đan tay cầu nguyện.

“Bùng.”

Tiếng thần lực phát ra. Nàng Alia cảm thấy như có một nguồn năng lượng mạnh mẽ, vừa xuyên qua sóng não của mình.

“Lẽ nào là...” Nàng ngỡ ngàng mở mắt.

Cái xác Tộc Nhân, đang lơ lửng giữa không trung. Từng lớp da bị Hỏa, Lôi tàn phá như tro bụi tan biến, lộ ra lớp vảy Rồng Thượng Cổ lấp lánh như tinh tú trong bầu trời đêm huyền ảo. Mái tóc của hắn đã hoàn toàn bị thiêu rụi, lại mọc ra như chưa từng có một tác động nào, một cách kì lạ.

“Hắn... Thân thể này, ... làm sao có khả năng?” Nàng sững sốt. “Phải chăng, trong lúc hắn bị Phong, Hỏa, Lôi, Điện đồng loạt công kích. Thân thể hắn nhờ vậy mà có kỳ tích xuất hiện.” Nàng khựng lại, rồi sững sốt thốt lên:

“Nhưng hình như, lớp Kim Giáp này là của... Uranus – Thần của bầu trời. Không thể nào!!!”

“Bốc,”

Nàng búng tay, tạo ra một ánh nền trên đầu ngón trỏ, rồi thận trọng nhấc bước qua đồng đồ nát, tiến đến chỗ thân thể kì lạ đang phát sáng của hắn.

Một màu da vàng nhợt, mái tóc nâu từng sợi rời rạc, chân mày rậm cùng cái sống mũi cao ngất. Thân hình hắn chỉ là một bộ thấy yếu ớt, với vài thớ thịt bọc xương. Trong mắt nàng, đây rõ ràng là một thân xác tộc nhân, thể trạng dưới mức trung bình.

“Từ đâu hắn có được nguồn thần lực này, lẽ nào...,” nàng áp úng.

“Không đúng! Tộc Eren không có đàn ông,” nàng phớt lờ cái suy nghĩ thoáng qua ấy, ánh mắt nàng hoài nghi nhìn hắn từ đầu đến chỗ đó.

“...,” nàng cắn môi đỏ mặt.

“Amathe Clothesa,” nàng đọc.

“Bụp,”

Một bộ trang phục mà nàng phỏng theo nam trang, của Tộc Nhân trên Ốc Đảo Loren, biến ra từ tấm thảm đã bốc mùi ôi của chất bôi trơn máy móc trên sàn nhà. Sau đó, nàng tiếp tục đọc một câu thần chú khác để khoác bộ đồ lên người hắn.

“Bạch,”

Ánh sáng vụt tắt, hắn rơi tự do xuống nền nhà.

“Ờ...,” hắn bàng hoàng thở ra, rồi ngồi hẳn dậy như vừa tỉnh lại sau cơn ác mộng. Nàng đứng ngay bên cạnh hắn, ẩn mình trong bóng tối lặng lẽ quan sát.

“Đây là giấc mơ kỳ lạ nhất mình từng có,” hắn vò đầu hồi tưởng. “Từ sau lần mình chuyển đến sống ở bãi phế liệu này, thì đã không còn mơ bị người ta giết chết nữa. Hôm nay, tự nhiên giấc mơ kinh hoàng lại xảy đến, không lý nào, lại phải chuyển chỗ ở.”

Hắn đưa mắt nhìn quanh căn phòng bị xáo trộn hoàn toàn, cùng một đồng đồ nát máy móc, với những tia điện chập mạch lóe lên chớp nhá. Lại nói:

“Mà cũng kỳ lạ thật. Tại sao những giấc mơ của mình, khi tỉnh lại đều thấy cảnh tượng như đã thật sự xảy ra.”

Hắn ngáo ngơ vài giây, rồi sững sờ thốt lên: “Tổ cha nó. Cả một dàn máy tính tan bành cả rồi. Bốn tháng đi móc bọc, thu gom linh kiện, miệt mài chế tạo của ta. Tên xấu xa, độc ác, chết bầm, chết dịch nào lại làm ra chuyện như thế này?”

“...” Nàng Alia lại bản thân quan sát biểu hiện lạ lùng của hắn.

Hắn vội vã chạy đến, lượn nhặt xem xét cả một đồng phế liệu trước mắt. Xót xa đến đứt cả ruột gan. Nhưng ánh mắt hắn đột nhiên ngơ ngác, nghiêng đầu, cong mày rồi dò xét:

“Má, hình như có mùi thum thum đâu đây!” hắn khịt mũi, loạn xạ ngửi khắp nơi. “Ồ, chỗ này lại thơm mùi hương dễ chịu đến kì lạ.” Thế là hắn từ trên xuống dưới hít hà, ngửi vào một khoảng không trong bóng tối.

Nàng đỏ mặt, gờm tay toan tán cho hắn một cái vì dám xúc phạm thân thể mình. Nhưng nghĩ đến những điều kì lạ vừa xem thấy, nên nàng hạ tay, rồi trầm tĩnh triệu hồi đôi cánh thiên sứ bay lên trần nhà, trong lặng im nàng lại quan sát.

“Gió thổi bay hết mùi thơm rồi. Quái! lại thấy thui thui.” Hắn nói. “Á! Tổ cha nó, mùi hôi ngay trên người mình chứ đâu. Địch mọ, sao mình lại dờ dơi quần tấm thảm, như áo tràng Tu Sĩ Dòng Thánh thế này.”

Nói hết lời, hắn vùng vẫy tháo hết mấy lớp áo, cứ thế lò mò đến chỗ nguồn điện hi hục sửa chữa một hồi.

“Tạch,”

Những ánh đèn trong gian phòng lại sáng lên. Nàng ở trên nhìn xuống, có chút hoảng hốt. Nhưng hấn không hề để ý thấy, chỉ như thể một tấm thân không vãi đến lấy bộ đồ, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Với chút ít hy vọng, khi thoải mái trở ra thì tất cả với hấn chỉ là một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kí ức trong những giấc mơ

“Chuyện đã diễn ra, chỉ còn là quá khứ. Điều còn chưa biết đến, đó là việc của tương lai. Còn ta ở hiện tại, biết mình cần một bãi rác khác.”

–Hấn lâm nhâm trong lúc đang tắm.

Cả cuộc đời của hấn, chẳng bao giờ thiếu đi sự tồn tại của những điều kỳ lạ. Nên dần lâu hấn cũng đã thành quen.

Có lần tỉnh dậy sau cơn mơ. Hấn còn có cả suy nghĩ mình đã sống hơn ba bốn trăm năm, trải qua hàng trăm kiếp người, với nhiều lần chết đi, rồi hồi sinh sống lại. Điều đó để lại trong đầu hấn cả một kho kí ức hỗn tạp, lắm lúc hấn dờ dưng, dờ dưng chỉ biết tự thoại với chính mình. Còn tên gọi của hấn thì có nhiều đến nỗi bản thân hấn cũng chẳng nhớ nổi tên thật của mình nữa.

Thứ hấn nhớ rõ nhất chính là kí ức trong những giấc mơ, của nhiều lần bị giết, theo những cách khác nhau. Điều đã hình thành cho hấn một kỹ năng ẩn mình, và che giấu bản thân hết mực tài tình. Và hấn cũng hiểu rằng con đường hấn đang lựa chọn, chắc chắn sẽ chẳng thể làm bạn với ai khác, ngoài Sự Cô Độc. Những người từng thân quen, quý mến, yêu thương của hấn tất cả đều đã không còn. Hấn không muốn kết bạn, vì một lẽ đơn giản: không muốn liên lụy thêm bất cứ một người nào khác.

Sau nửa giờ đồng hồ mất dạng trong phòng tắm hơi, hấn sáng khoái trở ra. Đầu tóc gọn gàng, gương mặt sáng sủa, mặc một bộ trang phục hiện đại, với cái áo khoác da thường thấy của những tay ca sĩ dòng nhạc Rock & Roll.

Lần này, hấn cẩn thận hơn mở ngăn kéo bí mật đằng sau tủ đồ. Lấy ra một khẩu súng ngắn, thứ bắn ra tia Laze có sức công phá trong nháy mắt, có thể làm một người trưởng thành mất tích khỏi mặt đất như chưa từng tồn tại.

“Ờ..ờ..Lại phải chuyển nhà,” Hấn thở dài lắc đầu chán chường nhìn vào đồng máy móc đồ nát. Sau đó bới tung nó lên, lấy một xấp thẻ ID(Một loại thẻ điện tử dùng để nhận dạng danh tính), chọn ra một cái, chỉ nhìn ngấm sơ qua rồi gạt gùi:

“Tên mới của mình sẽ là: Erik.” Hấn chống cằm di chuyển vài bước chân suy nghĩ thêm một tích tắc, lại nói: “Chà, vùng Sa Mạc Tarkan, chưa từng đến lần nào. Mà thôi, chẳng cần nhập cư phải đi. Ở đâu có một thành phố, thì ắt hẳn sẽ có một bãi rác cho ta lưu trú.”

“Hy vọng tài sản giá trị nhất của ta vẫn chưa bị hủy,” về mặt hấn tỏ ra lo lắng.

“Người sẽ đến Sa mạc sao?” Nàng nghe lồm thấy hấn nhắc đến Sa mạc thì đôi mắt sáng lên một tia hy vọng. Lại nói: “Người có thể dẫn ta đến sa mạc không?”

“Ái..đù má,” hấn sùng sốt ngó lên trần nhà, nơi vừa nghe tiếng nàng nói. “Lần này, không phải ngủ mơ mà là thật à! Sư cha nó,” nói xong hấn lấy tay tán lên mấy cái trên mặt mình.

“Người vừa hoang đường điều gì vậy?” nàng hỏi, rồi đáp xuống.

“Đứng im, không tao bắn chết bà mày bây giờ.” Hấn rút súng, tay run run đe dọa.

“Cỗ máy giết người kia, để tao đi nếu không đừng trách tao ra tay tàn độc.” Hấn quát lên.

“Chuyện vừa rồi, ta...hoàn toàn không có ý, là người dọa dẫm ta trước.” Nàng nói. “Nếu người đồng ý đưa ta đến vùng sa mạc, ta sẽ đền đáp người xứng đáng.” Nàng tiến tới, về mặt thân thiện.

“Đừng hòng, đi chết đi,” Hấn nhắm mắt bóp cò.

“Chéo,”

“Oành,”

Căn hộ bị thổi bay cả một vách lớn, tạo ra cái lỗ hồng hình tròn chu vi hơn một mét. Một khoảng cách gần đến thế, mà hấn cũng bắn trượt. Nhưng nàng

cũng không khỏi hãi hùng, bởi tia sáng vừa phát ra trong nháy mắt.

“Phụt,”

Toàn thân nàng rực sáng, chỉ một tích tắc liền kẻ đã áp sát vào người, đoạt lấy vũ khí trên tay hắn. Từ phía sau nàng gất lên:

“Tên xảo trá. Ngươi dám dùng ma thuật tấn công ta!”

“Thấy bà nội rồi! lần này không phải mơ, thì là bỏ mạng.” Hắn trầm nghĩ. Rồi ánh mắt chợt lạnh lẽo, liếc qua cái lỗ hồng trước mặt. “Thôi đừng nào cũng chết, nhảy xuống còn chết được nhẹ nhàng hơn.”

“Hí Ya...a” Hắn la lớn rồi nhắm mắt lao đi.

“Yah, yah, yah...Địch mợ sao lâu xổng đất thế?”

“Ngươi điên rồi à,” nàng nói. “Ta chỉ cần ngươi đưa ta đến sa mạc, làm gì ngươi phải hoảng hốt quyên sinh.” Nàng ở sau, tóm lấy thắt lưng hắn bằng một tay.

“Á...” hắn hoảng hốt la lên, mặt mày tái nhợt, nhìn xuống bên dưới đồng phẳng từ độ cao hơn ngàn mét. Gió vù vù thổi qua làm hắn run lẩy bẩy, mồm nói liên hồi:

“Sa mạc, được được, sa mạc, kéo ta vào, kéo ta vào. Ta đưa cô đi”

“Bạch,”

Nàng ném hắn lăn lóc trên sàn nhà. Hắn rụt rè nhìn nàng từ dưới lên, đầu lại nghĩ: “Quái lạ, lần nào đến đoạn này mình cũng bị dẫn cho ra bã, chứ đâu có đơn giản như vậy. Đúng rồi! chắc chắn là bọn chó đĩ chiến thuật, cài gián điệp, rồi vơ một mẻ tóm gọi đây mà.”

“Đã thế thì tương kế, tựu kế. Ta thất bại biết bao nhiêu lần rồi, có một tia hy vọng sao không thử được.” Nghĩ xong, hắn cố lấy lại bình tĩnh. Gương mặt nở một nụ cười giả tạo:

“Cô gái, cô là thế hệ nào, mã hiệu bao nhiêu? Có phải là sản phẩm mới của WixBot không?” Hắn hỏi.

“Ngươi càng nói, càng không thể hiểu được. Đến cùng, ngươi là giống loài gì?” Giọng nàng bức tức.

“Má, đúng thiệt là sản phẩm lỗi rồi,” hắn nghĩ. “Mà không đúng! Nó chỉ hơi khác thường trong cách ăn mặc, nói chuyện, hành động, còn lại năng lực chiến đấu là hoàn hảo. Một cỗ máy giết người lấy ý tưởng từ nhân vật sử thi. Wao! Nể khối óc của Lão Murad (Chủ tịch tập đoàn Wix) rồi đó nha, vậy mà hắn cũng nghĩ ra thì thật đúng là thiên tài công nghệ.”

“Để xem xem,” hắn lại tay chống cằm suy nghĩ, nhìn nàng rồi dò xét. “Ta cùng nàng có thể bắt đầu lại chứ. Xin tự giới thiệu, ta là Erik, con trai của Eren, hoàng tử lưu lạc của Vương Triều Erabon.” Hắn to mắt bốc phét những lời vớ vẩn phỏng theo tiểu thuyết phương tây cổ đại, với một cái địa danh ngẫu nhiên thuộc vùng Địa Trung Hải.

“Hồi Erik, con trai của Eren,” nàng nhún người chào hắn dịu dàng đáp. “Ta là Alia, trưởng công chúa tộc tiên Eren. Ta, trong một trận chiến, đã bị hư không vũ trụ cuốn vào thế giới này. Sa mạc là manh mối duy nhất ta có, thỉnh cầu ngươi trợ giúp ta một hành trình đến đó.”

“Đượ má, anh biết ngay mà.” Hắn thốt lên trong đầu. “Anh bắt mạch phát, là trúng phóc hệ điều hành ngôn ngữ con nỏ này liền. Lần này thì xem, bố có tây nào mà không bitch!”

“Ôi! Alia, nàng có thể tin tưởng nơi ta,” hắn nói. “Hơn bất cứ một ai hết, ta thấu hiểu nỗi mong nhớ quê nhà của nàng. Vì chính bản thân ta cũng quốc gia lưu lạc, bọn gian ác đã giết cha mẹ ta, hiếp dâm em gái con bà dì của ta, rồi đốt lâu đài của ta thành tro bụi.” Hắn ngẩng mặt lên bầu trời diễn một bộ mặt đau đớn cùng cực, với đôi tay đặt lên trái tim mình. Lại nói:

“Chính chúng, nàng ơi! chính những kẻ độc ác ấy đã đẩy ta ra khỏi vương quốc của chính mình. Bọn gian ác, ta cho dù có thí cái mạng què...” Hắn khựng lại, thấy lỗ quá lại điều chỉnh lời nói: “Ta cho dù có thiệt nát, xương tan, một thân chiến đấu đến hơi thở cuối cùng. Vì sứ mệnh giải cứu thế giới, hòa bình nhân loại. Ta xin tuyên thệ với ánh mặt trời, sẽ kiên trì với sứ mệnh đòi ta.” Nói xong hắn quay lưng lại với nàng, nhìn về hướng xa xăm. Nhưng lộ rõ trên vẻ mặt thì hắn không thể khỏi nhin cười.

“Thật bạo tàn, ngang ngược!” nàng nổi cơn thịnh nộ, đôi mắt chất chứa đầy sự căm phẫn. “Ta, Alia đại diện cho ánh sáng công lý, sẽ thay ngươi Erik, trả mối thù này đòi lại công bằng cho ngươi.”

“Thật không?” hắn rục rờ đôi mắt. Lại nghĩ: “Còn chưa cắm USB tải virus vào mà nó lú CMNR! Ha ha ha. Bời ta nói, kẻ thông minh nhất cũng chính là kẻ ngu ngốc nhất, ai đòi Lão Murad lại tạo ra một sản phẩm, dễ Crack nhất trong lịch sử công ty hắn thế này, ka ka ka.”

“Ta, sao lại...” Nàng còn chưa kịp dứt lời, thì từ hướng cách xa cả dặm đường. Một tiểu đội phi thuyền bay của Quân Đoàn Novia, nhắm thẳng hướng tiếng súng của tòa nhà đổ nát mà oanh tạc.

“Tàn,”

“Tành,”

“Chạy, chạy mau!” Hấn lao tới, chộp lấy tay nàng, phóng thẳng xuống tầng dưới. Nơi hấn cất giấu món đồ giá trị nhất của mình – Chiếc Phi Cơ Chiến Đấu GTX1808.

“Lên,” hấn liền miệng gọi.

“Đây là gì?” Nàng ngờ ngác.

“Không có thời gian giải thích cho cô,” hấn hốt hải. “Lên, nhanh, đi Sa mạc, nhanh!!!” Dứt lời hấn kéo cô vào trong ghế ngồi.

“Brum...”

Chiếc phi thuyền một màu đen sáng bóng, từ từ chuyển động điều chỉnh hướng bay. Động cơ vừa được khởi động, toàn bộ hệ thống đẩy sau rực màu tia lửa đỏ viền xanh.

“Chéo,”

“Đoàng”

Vừa phá vỡ bức tường, hấn tối đa tốc độ tăng lên. Chiếc phi thuyền trong ánh chớp đã mất dạng, ẩn mình vào màn đêm tối đen không ánh đèn của vùng ngoại ô Xứ Vine.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đội tuần đêm

Từ trong bóng mây phảng phất, thành linh hiện ra một phi đội, gồm sáu chiến đấu cơ mang biểu tượng đại bàng xanh của Đế Chế. Toàn bộ đều là phi thuyền tối tân MX9700, với tốc độ ánh sáng đang rảo rượt đuổi. Khi phát hiện phi thuyền đào thoát từ tòa nhà đổ nát, họ dàn đội hình cánh én. Phi Thuyền Chỉ Huy ở phía trước phát lệnh qua điện đàm:

“Ping: Yêu cầu công dân trình báo nhận dạng. Nếu không phản hồi, chúng tôi sẽ khai hỏa, sau 10...9...8...” Tiếng hệ thống thông báo. Hấn nghe xong nghiêng răng, bực dọc:

“Má nó! Lũ súc vật đã đuổi đến đít rồi đó à!”

“Phi thường,” Nàng thốt lên. “Thật không ngờ, ma thuật của người có thể phù phép cho một cỗ máy, bay còn nhanh hơn cả loài rồng của dãy núi Icarus(Nơi tận cùng trái đất, là vùng ranh giới giữa loài người và tộc tiên). Lại còn biết nói giọng Tộc Nhân.”

“Trời ạ!” hấn đập trán nói. “Cô cứ ngồi im ở đó, nếu may mắn sống sót, tôi sẽ cài lại hệ điều hành mới cho cô. Lúc đó đừng nói là phi thuyền, kể cả vũ khí tối tân, tinh hoa trí thức nhân loại cũng lưu cả vào bộ nhớ của cô.” Hấn thở dài:

“Nhưng quan trọng, là phải sống cái đã.”

“Cảnh báo: Hòa lực,” tiếng hệ thống thông báo.

“Àm,”

Phi thuyền trúng đạn rung lắc, đèn báo hiệu inh ỏi vang lên. Tiếng hệ thống thông báo: “Warning: Hiện trạng, lá chắn: 0%, Có hay không kích hoạt phản công?”

“Không, dồn toàn bộ năng lượng cực đại tăng tốc,” hấn ra lệnh.

“Warning: Năng lượng: 17%, đi vào vận tốc ánh sáng tiêu hao 15% năng lượng, có hay không tiếp nhận,” hệ thống thông báo.

“Có,” hấn dứt khoát.

“Ta...” nàng áp ứng. “Im lặng!” hấn ngắt lời.

“Ping: Cảnh báo lần cuối, Công dân khẩn cấp hạ cánh trình báo nhận dạng, chúng tôi sẽ bắn hạ sau 10...9...8...”

“Ping: Báo cáo, chúng tôi là phi thuyền dân sự, người điều khiển Erik vùng Tarkan. Xin lệnh ngừng bắn.” Hấn đáp vội, với một cái đầu đang bắn loạn, gương mặt thất thần mong cầu một tín hiệu hồi đáp khả quan hơn.

“Ping: Từ chối. Thông tin GTX1808 là chiến đấu cơ thế hệ II thuộc Quân Đoàn, xác thực nhận dạng thất bại.”

“Ping: Alo alo,” hấn hoang mang cố liên lạc vào điện đàm, phát hiện ra tín hiệu bị ngắt, hấn tuyệt vọng buông tay. “Over! Vĩnh biệt thế giới.”

Dứt lời hấn quay sang, nhìn nàng rồi làm điều cuối cùng mà với một cuộc đời ngắn ngủi, hấn còn chưa có cơ hội thực hiện. Hấn ôm nàng Alia hôn một cách say đắm, làm nàng bất ngờ không kịp phản ứng.

Đôi mắt nàng mở to, má ửng đỏ cả lên, hai tay nắm chặt. Một nụ hôn, đối với nàng là thứ không hề có định nghĩa, thân thể nàng cứng đờ, phản bội lại chính nó. Trong thoáng chốc đầu óc nàng trống rỗng, chỉ cảm nhận thấy một luồng xung lực mạnh mẽ hơn cả thần lực, rạo rực chạy khắp cơ thể mình.

“Oanh,”

Một vụ nổ lớn trên không trung, tạo ra đám mây hình nấm rực lửa, khói trắng phủ kín cả một khoảng trời. Hạm đội Novia lượn lên cao, quay đầu rồi tíc tắc mất dạng. Từ trong đám khói lửa, và tàn tích mảnh vụn phi thuyền đang rơi tự do. Nàng Alia thất thần bừng tỉnh.

“Erik, Erik...” Nàng gọi. Ánh mắt nàng đảo khắp nơi để tìm kiếm.

“Phùng,”

Thân thể nàng Alia rực sáng với đôi cánh trắng thiên thần. Nàng phi thân vào khoảng không trên bầu trời, ôm lấy thi thể cháy đen của hấn. Toàn thân Erik bất động, không còn một biểu hiện nào của sự sống.

Ánh lửa đốt cháy cả một rừng cây dưới thung lũng rộng lớn. Nàng Alia đáp xuống bên cạnh một con suối chảy ngang giữa khe núi. Nàng đặt hấn xuống bên một gốc cây khô mục nát.

“Erik... Erik...” nàng gọi, sau đó dùng hai ngón tay thăm dò nhân trung hấn. Đã không còn thấy hơi thở và những hiện tượng lạ nữa. Nàng trầm mặc nhìn hấn, buồn rầu:

“Xin lỗi Erik,” nàng nói. “Thần lực của ta chỉ cứu được người còn hơi thở,” Nàng vung một nắm bụi tiên, rồi đan tay nhắm mắt cầu nguyện:

“Hỡi thần Anubis(Thần canh giữ con đường siêu thoát của những linh hồn) nhân từ. Xin người hãy ban cho linh hồn này ánh sáng dẫn lối, giúp hấn vượt qua khỏi vực sâu tăm tối trên đường đến địa đàng.”

“Cầu cho linh hồn Erik, tìm đến với Tâm Linh Vũ Trụ và được Đấng Toàn Năng che chở.”

“Loạt xoạt,”

Tiếng động từ trong đám rừng cây rậm rạp. Một nhóm người ăn mặc kì dị, với tấm áo choàng cũ nát màu bùn đất, đeo mặt nạ cú mèo, vũ khí trên tay là những khẩu súng trường M416(Tốc độ sấy đạn 40 viên trên giây). Người đàn ông cao lớn râu hùm hàm én, tiến ra từ trong bóng tối, đưa tay hình nắm đấm ngang tai ra hiệu cho toàn đội giữ vị trí. Anh ta rón rén bước chân nhẹ nhàng không một tiếng động, từ đằng sau quan sát nàng cầu nguyện rồi lên tiếng:

“Cô gái, đêm khuya, tại sao lại một mình vào Dãy Trường Sơn?”

“Điều nhân,” Nàng nói. “Người lùi lại cho ta, nếu còn tiến thêm nữa bước, người sẽ phải hối hận.”

“Cô bình tĩnh,” người đàn ông cao lớn nói. “Nhìn xem, ta là một con người,” anh ta hạ vũ khí, rồi tháo mặt nạ. “Mọi người ổn cả rồi, chỉ là một cô gái lạc đường.”

Cả nhóm ẩn nấp phía sau, cùng thả lỏng người tiến đến. Họ nhìn cô gái bằng ánh mắt kì lạ.

“Chị sao lại vào rừng một mình,” cô bé mặt trắng hồng, vóc người nhỏ nhắn, đội nón tai bèo lên tiến. “Chị đừng hoảng sợ, cha sẽ cho chị chỗ ngủ ấm và thức ăn.” Cô bé liếc mắt qua bộ quần áo tả tơi của nàng.

“Các người là, Tộc Nhân sao?” nàng hỏi. “Tại sao lại hóa trang chẳng khác nào Dã Thú?” Nàng thu lại tia lửa thần Hades từ bàn tay sau lưng. Ánh mắt ngạc nhiên dò hỏi.

“Chúng tôi là đội tuần đêm,” một chiến binh trẻ tuổi nói. “Thuộc lực lượng Giải Phóng Quân Aara, Chúng tôi...”

“Kayin!” Người đàn ông cao lớn ngắt lời. “Melisa con, lùi lại.” Anh ta nắm tay cô gái nhỏ kéo về sau. “Chúng tôi vừa thấy một vụ không kích trên bầu trời, và theo hướng của vết sáng kì lạ tìm đến đây. Chẳng hay, cô có vô tình nhìn thấy chính xác điểm rơi?”

“Vết sáng kì lạ?” Nàng phân vân. “Chẳng phải đó là ta sao!”

“Không kích, nghĩa là bị tấn công phải không?” Nàng nhìn người đàn ông hỏi.

“Phải, chúng là Phi Đội Tia Chớp Xanh của đế chế, thường không xuất hiện vào ban đêm, chỉ oanh tạc dãy núi này lúc mặt trời ló rạng. Hôm nay, chúng ráo riết truy cùng diệt tận như vậy, chắc chắn là tập kích một nhân vật quan trọng của lực lượng nổi dậy.”

“Là Hoàng Tử Erik sao?” Nàng nói, rồi quay đầu nhìn lại. “Thân xác hắc, ta đã siêu độ rồi, nếu các người đến sớm hơn có thể thấy.”

Cả một tiểu đội, ngạc nhiên nhìn theo hướng chỉ tay của cô vào một bãi đất trống, bên cạnh gốc cây khô.

“Rút lui thôi,” Người đàn ông cao lớn ra lệnh. Có lẽ với anh ta nàng chỉ là một cô gái thân trí không bình thường, với kiểu cách ăn mặc, và lời nói như thế kia. Ngày nào anh ta cũng phải thu dọn xác chết đồng đội, và chuyện cái xác (dù chỉ còn lại một phần thân thể), đột nhiên biến mất là một chuyện hoang đường.

“Còn chị ấy thì sao cha?” cô nhỏ hỏi.

“Con gái,” anh ta nói. “Lấy cho cô ta một chút thức ăn, chúng ta không nên đưa cô ta theo. Cô ta hẳn đã phải trải qua những chuyện khủng khiếp đến mức thần trí cũng trở nên điên loạn như vậy. Nhưng đó, có thể với cô ta là một chuyện tốt, những người điên trong thế giới hỗn độn này thật may mắn biết bao.”

“Thưa cha...” cô bé nói, “Đi thôi!” anh ta ngắt lời.

“Các người là ai, đây là đâu?” giọng một người thiếu niên.

Như một thói quen được cài đặt sẵn trong tiềm thức, sau mỗi lần chết đi anh ta đều phải tắm gội. Với một mảnh khố quần từ cái áo sơ mi trắng còn vương vệt máu khắp nơi, một gương mặt thanh tú tóc nâu, ở hướng bờ suối với đôi chân trần từng bước hiện thân dưới màu ánh đuốc trong bóng tối.

Erik vẫn còn sống, anh ta lại hồi sinh thần kì.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thiên thần bất khóc

Cả một nhóm người sững sốt, nhìn thân thể chàng trai trên da lấp lánh những ánh bụi vàng, tạo hình hệt như Thánh Gióng lúc đăng tiên về trời. Có lẽ do tắm gội, nên bụi tiên của nàng vẫn còn vương đầy trên thân thể ấy. Nàng Alia rạng rỡ, hồn nhiên chạy đến ôm chầm lấy Erik:

“Các vị thần đã lắng nghe ta, Erik người đã sống lại,” nàng mừng rỡ, nhưng lại chợt mím môi với một biểu hiện kỳ lạ trên gương mặt. Nàng cảm thấy phần bụng dưới của mình, như đang bị một ầu trùng tinh nghịch quấy rối.

“Người...,” nàng ngượng ngùng, da mặt như bị nung chín, buông tay bên lên lùi lại mấy bước chân.

“Cô là ai,” Erik ngờ ngạc. “Chúng ta có quen biết nhau không?”

“Erik,” nàng nói. “Ta là Alia, chúng ta đang đến sa mạc, người còn hứa sẽ dạy ta Quyền Năng Hệ Điều Hành, giúp ta thông hiểu thế giới này. Sao người lại mới đó quên đi?”

“A, chỉ huy Lucas!” giọng một chiến binh Đội Tuần Đêm cất lên, với một niềm hứng khởi như vừa phát hiện ra một bí mật động trời. “Tôi biết hai người này là gì rồi!”

“Hả,” cả tiểu đội ngạc nhiên chăm chú.

“Họ, chính là...” anh ta bước một chân chậm chạp, múa tay như đang diễn tuồng cái lưng, chỉ về phía đôi nam nữ kỳ quái, với một vẻ mặt khôì hài, tuyên bố: “Chính là... Tarzan and Jane, trong bộ phim tài liệu Cậu Bé Rừng Xanh.”

“TÀO LAO!” Người chỉ huy gất lên. Tất cả cùng ôm bụng cười ngặt nghẽo, bởi trò đùa vừa rồi của Kayin.

“Lạch cạch,”

Tiếng súng M416 lên đạn. Chỉ huy Lucas lạnh nhạt chia súng về phía Erik, đọc to khẩu lệnh:

“Đưa tay lên,” anh ta tiến tới. “Tôi yêu cầu anh trình báo nhận dạng.”

“Bùng,”

Nàng Alia, nghe được câu nói làm cho Erik trên phi thuyền run sợ, rồi liền sau họ bị công phá tan tác. Nàng đổi sắc mặt, ánh mắt sắc lẹm, toàn thân rực sáng thần lực.

“Hự.”

“Chuyện gì đã xảy ra!” cả tiểu đội xôn xao.

Chỉ trong một chớp mắt chưa đến một phần vạn giây, viên chỉ huy đã tay rời khỏi súng rồi một hình vòng cung như điều đứt chỉ, văng xa hơn chục mét, vào rậm cây phía sau lưng.

“Lạch cạch, lạch cạch...”

Cả Đội Tuần Đêm đồng loạt lên đạn, chia súng vào nàng:

“Đứng im,” Kayin quát lên.

“Ái...Á...,” những tiếng thét hãi hùng vang vọng. Cùng những giọng nói trong cơn hoảng loạn:

“Nóng quá, nóng quá,”

“Chuyện quái gì đang diễn ra thế này”

“...”

Đội Tuần Đêm hơn một tá người, hoảng hốt vứt vội khẩu súng đang tự nung chảy trên tay mình. Sắc mặt họ tái nhợt, toàn thân run lên, sống lưng sờn cả gai ốc. Cảnh chiến tranh, chết chóc, và rừng thiêng nước độc mà họ hàng ngày phải đối mặt. Cũng không đến nỗi đáng sợ, như những điều kì lạ mà họ đang chứng kiến, trong lúc này.

Một lời cầu nguyện thánh thốt vang lên: “Lạy chúa, Con nguyện hy sinh tính mạng mình, và hiến thân cho ác quỷ. Xin người hãy chờ che và ban cho anh chị em con sức mạnh xua tan bóng tối. Amen!” Trong một đám chiến binh vũ trang hoang mang sợ sệt, Melisa cô bé nhỏ nhắn áo vải mỏng manh, cái mũ tai bèo bị gió thổi lật ngược ra sau, lộ rõ một gương mặt thơ ngây, đôi mắt to tròn, cùng một vành môi hồng nhạt. Cô bé chỉ cầm trên tay mình mặt dây chuyền có hình cây thánh giá bé như một hạt đậu. Mạnh dạng từng bước chân tiến đến cổ trần áp nàng Alia.

“Melisa, dừng lại,” Tiếng Kayin thét lên.

“Không...g con gái, đừng qua đó.” Lucas trong bất lực với đôi chân bị thương nặng, gào thét trong vô vọng.

“Phụt,”

Ánh sáng trên thân thể nàng Alia, đột nhiên vụt tắt, vẻ mặt nàng trở nên bần thần lộ rõ. Bối hình ảnh cô bé với những lời cầu nguyện, và sự dửng dưng cam can trường.

Và bối,

Một vòng tay đang ôm chặt lấy nàng từ đằng sau.

“Đồ Phù Thủy, đi chết đi Bitch!” Là Erik. Đoạn nói dứt lời, anh ta cầm một hòn đá to bự chẳng bằng một cái đầu người lớn. Dùng hết sức bình sinh tán vào thái dương nàng.

“Chát,”

Một bầu không khí lạnh im đáng sợ. Tất cả đều ngây người ra nhìn cô gái với gương mặt thiên thần, mà chiến đấu thì sắc lạnh như băng tuyết vĩnh cửu. Nàng ta đứng sừng sững như chỉ vừa bị một quả táo rơi trúng đầu. Một đôi mắt trợn ngược quay người nhìn lại, khiến Erik toàn thân cứng đờ như một pho tượng.

“Buông...Cái...Tay...Bắn...Thiếu...Ra,” nàng chậm chạp nghiêng răng nói từng từ một. Erik hoảng hồn, đưa hai tay qua khỏi đầu, lùi xa rồi chạy thực mạng về hướng nhóm người của Đội Tuần Đêm.

“Erik,” nàng nói, một giọng nói với cơn tim tan nát. “Công Nương Diana, mẹ ta nói rằng, đàn ông tộc nhân đều không đáng tin. Nhưng từ lúc nguoi... nguoi...” nàng áp úng, “nguoi thổi vào trong ta một hơi thở mang theo thần lực, ta cảm nhận được nguoi có một trái tim thuần khiết nhân hậu. Là một người đáng để ta trao gửi lòng tin.”

“Hôm nay, Erik là nguoi phản bội ta,” ánh mắt nàng rung rung. “Thần lực chỉ lựa chọn những người xứng đáng với nó. Nhưng lần này, ta tin các vị thần đã chọn lầm người.”

“Chào nguoi,”

“Phùng,” “Vút,”

Nàng Alia hóa đôi cánh thiên thần, một nhịp dẫm chân thân thể vút lên không trung. Màn đêm bỗng nhiên cũng trở nên tẻ nhạt, đôi mắt nàng, giọt lệ nàng đã rơi xuống. Và chỉ một giọt nước mắt, khiến cả bầu trời đêm chết lặng, không cần đến một đám mây đen cũng rũ rượi đổ những cơn mưa.

Khi ấu thơ, thấy mưa rơi thì bé con Alia lại buồn, rồi ẽ a hỏi mẹ vì không thể hiểu tại sao. Nhưng lúc này thì nàng nhận ra, chỉ cần nàng cảm thấy không vui, cả bầu trời tự nhiên cũng sẽ chuyển sắc.

Những hạt mưa vì vậy, cứ thế mà nặng hạt thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đặc vụ hoa hướng dương

Sau khi nàng Alia trong màn đêm, kì ảo mất dạng. Erik với hành động dũng cảm cứu cô nhóc Melisa của mình, được Lucas cảm kích và đồng ý đưa về trọng điểm quân sự của lực lượng kháng chiến. Nhưng cậu bắt buộc phải chấp nhận sự bất tiện với một tấm vải lụa che mắt trên đường đi.

Còn Erik, lần phục sinh này dù bị chấn động mạnh làm mất đi trí nhớ. Nhưng cậu ta vẫn còn nguyên vẹn bộ óc tinh ranh, để đánh dấu cả một hành trình dài xuyên qua màn đêm, chỉ bằng những giọt máu trên ngón trỏ của mình, lưu lại một tấm bản đồ thân cây, từ điểm xuất phát.

“Cẩn thận chẳng bao giờ là thừa thái,” cậu tự nhắc nhở mình như vậy.

Trời vừa hừng sáng. Đôi mắt của Erik cảm nhận được ánh dương len qua thớ vải lụa với một màu đỏ tươi chói lóa. Trong những tiếng xì xào bàn tán, của một đám đông mà cậu đoán là đang tụ tập ngó nghiêng mình, chỉ nghe thấy tiếng đàn bà, trẻ nhỏ chiếm phần lớn. Có lẽ cánh đàn ông, ngoài những ông cụ mất khả năng chiến đấu ra. Thì đã đến ca trực, hoặc tham gia một trận tập kích bất ngờ ở đâu đó.

“Anh Erik,” Melisa gọi nhí nhảnh, cả đêm qua cô nhỏ tự xưng phong nắm tay dẫn cậu trên đường. Vừa nhanh nhẩu nhảy lên tháo tấm vải lụa, cô hớn hờ tươi cười:

“Đến nơi rồi nè, hura!” cô nhóc khép chân, tay đan vào nhau, rồi gấp người một góc bốn mươi lăm độ, với một cái đầu ngẩng lên, lại lí lắc: “Hừm... Anh cần phải có một bộ đồ mới.”

Nói xong cô nhỏ chẳng cần đợi cậu đáp, đã chỉ choắt tung tăng vào một cái chòi vải bạc màu rêu phong cũ kỹ. Hì hục làm ra cả một đồng bụi khói, với tiếng ho lụ khụ như một bà cụ non.

“Erik,” Lucas nói. “Đây là căn cứ của Sư Đoàn 307, sau khi cậu tắm rửa thay trang phục, tôi sẽ dẫn cậu đi gặp Cụ.”

“Erik, anh bạn. Theo tôi,” Kayin giọng nói nhiệt thành, “chúng ta sẽ ở chung một lều, từ nay là anh em vào sinh ra tử, có phúc cùng hưởng. Gặp họa, tự mình chịu, ha ha” Nói xong anh ta hào hứng khoát vai, kéo cậu đi theo.

Erik vẫn trầm tĩnh không lên tiếng, chỉ một nụ cười hơi hột. Cậu chẳng thể hoàn toàn tin tưởng bất cứ một ai, ngoài bản thân mình, tâm thức nó luôn nhắc nhở cậu như vậy. Có lẽ cậu đã sống trong cô độc quá lâu, đến mức quên đi cả những ứng xử giao tế bình thường.

Lucas với một vẻ mặt nghiêm nghị, soi đời, nhìn theo cái bóng cậu mất dạng sau túp lều thì quay sang nhóm người, lên tiếng:

“Được rồi, mọi người mau trở về làm việc của mình. Igor, cậu đi giao ca trực, còn tình hình tối qua tôi sẽ trực tiếp báo cáo với hội đồng.”

“Yes Sir,” thanh niên thấp lùn với cái mặt bành ki, cùng một tấn bị thịt che lấp cả cuống họng, rõ lời đáp.

“Tiểu đội, nghiêm.” Lucas trịnh trọng, “Nghỉ, giải tán.”

“Quyết thắng! Quyết thắng! Quyết thắng!” Một tràng khẩu hiệu khí thế được nhóm người hô vang.

Cả thọt rồi đi bằng ba chân, một trong số đó là cái nạng tạm bợ làm bằng một thân cây thẳng đuốt, có hình chữ V ở phần trên kẹp nách. Lucas với những nếp nhăn trên vùng trán lộ ra một vẻ mặt u ám, mang theo đầy những lo âu, phiền muộn. Anh ta chẳng ngại ngừng gì thương tật, hay có thêm những vết sẹo trên cơ thể.

Chỉ có sự xuất hiện kì lạ của cô gái, và chàng trai mà cô ta có thể là quen biết, hoặc đúng hơn là đã từng có với nhau một mối quan hệ thân thiết nào đó. Vì ánh mắt nàng ta nhìn Erik, cùng những lời nói kia, thì một người từng trải như Lucas chẳng khó gì mà đoán được.

“À Phù Thủy, có lẽ là rất thương yêu cậu ta,” Lucas trầm ngâm suy nghĩ. “Cô ta có làm hại cả thầy người, nhưng nhất quyết cũng không làm hấn bị rơi đi một sợi tóc. Mối quan hệ mờ ám này, rốt cuộc là như thế nào?”

Một vẻ mặt đầm chiêu, Lucas lại suy đoán: “À! Cái thần trí ngờ nghệch kia, thì hẳn là bị trúng bùa lú, cậu ta nếu trang phục chỉnh tề, coi ra cũng là một nam thần. Phù thủy chắc vì vậy, mà mê hoặc cậu ta vào rừng cũng nên.”

Bằng khuôn thêm một lúc, Lucas thờ dãi: “Thôi! Cứ để Cụ xem xét, rồi quyết định vậy!”

“Nếu con ra đi khi còn trẻ tuổi

Xin hãy mai táng con trong xa tanh bóng mịn

Đặt con nằm trên một chiếc giường phủ đầy hoa hồng

Thả con trên sông khi bình minh vừa rạng

Tiến đưa con bằng những ca từ của yêu thương...

Úh oh, Úh oh...”

Tiếng hát trong veo như họa mi hót, dưới bầu trời xanh, của một bài đồng ca. Được Melisa ngân vang cả một vùng thung lũng bí ẩn, nằm sâu trong rừng già. Nơi đây được những dãy núi hùng vĩ che chắn, nên nó tách biệt hoàn toàn với thế giới hiện đại bên ngoài. Lại còn có cả một dòng thác trắng cao hơn mười trượng đổ ra giữa khe núi, tạo ra một phong cảnh cổ xưa thần bí đến kì lạ.

Cư dân nơi đây người nào cũng một màu da vàng đồng, gương mặt khắc khoải, lam lũ nhưng họ rất lương thiện. Thanh thiếu niên thì ai cũng xung kích ra mặt trận, còn đàn bà, cụ già, trẻ nhỏ thì đều phải lao động làm việc, tự cung tự cấp lấy lương thực. Chỉ có Melisa, tuổi nhỏ đã theo cha ra chiến trận làm công tác Giao Liên(người truyền thông tin liên lạc giữa mặt trận, và bộ chỉ huy), một gương mặt hồn nhiên chỉ khoảng chừng mười bốn tuổi mà can đảm đến lạ thường.

Cô bé có biệt danh là Đặc Vụ Hoa Hường Dương(một loài thực vật có hoa vàng rực, nở rộ lúc mặt trời mọc đã tuyệt chủng nhiều thập kỷ trước), mà dân vùng Khe Nằm Andres đặt cho cô nhóc. Chú ý chính vẫn là để trêu ghẹo, nhưng với một số người nó còn đặc biệt mang một ý nghĩa sâu xa khác. Vì từ trong sự lạc quan, yêu đời của cô nhỏ. Họ thấy được một thứ mà thời đại này chẳng mấy người còn tin tưởng.

Đó là, niềm hy vọng vào một tương lai tươi sáng ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Diện kiến cụ alchemist

“Nhảy, nhảy, nhảy đi,” Kayin thúc giục. “Tăng tăng tăng, cà rắng, tăng tăng, tăng tăng...”

Anh ta vừa hát, vừa cố làm cho cái thân thể cọc lốc của mình trở nên uyển chuyển, tay chân tới lui, quơ loạn xạ. Một điệu nhảy mà anh ta tự định nghĩa là:

“Điệu Kayin, cha cha cha, độc nhất vô nhị.”

Mà thật sự thì, trong một lần lập chiến công, được diện kiến Nhà Tiên Tri. Cụ thấy anh ta có khiếu khôi hài, nên tặng cho một cuốn phim tài liệu về nhân vật có tên gọi là: Hoài Linh. Kayin lập tức phát cuồng nhân vật này ngay lần đầu xem.

Thế là anh ta cứ tập luyện rồi bắt chước theo, kiên trì mãi đến giờ thì cũng có thể được xem là một Cây Hài, có tiếng ở thung lũng Khe Nằm Andres. Tiệc tùng, lễ lộc, cưới hỏi nào anh ta cũng tham gia một tiết mục góp vui.

Erik cong mày, lạ lùng nhìn điệu bộ chẳng giống ai của anh ta. Rồi liếc mắt xuống cái vực sâu có hồ nước một màu xanh lục, mà anh ta cứ thúc ép cậu nhảy xuống. Đang quan sát, thăm dò tình huống xem sao, thì...

“Hấp,”

“Con bà nó, a..a..a” Erik thất thanh la lên. Kayin cười lớn rồi nhảy theo.

“Bùm,” “Bùm,”

Hai tiếng nghe như thủy lôi nổ liên hồi, làm cho mặt hồ phẳng lặng rung chuyển, tạo thành những đợt sóng lớn. Trong lúc hỗn vĩa lơ lửng trên mây, Erik bụng no nước, hót hải vùng vẫy hồ hoán:

“Ặc, ặc....tôi không biết bơi, cứu với, cứu...cứ...cứ...cứ ục ục...”

Hồi sau tỉnh dậy, anh ta thấy mình nằm trên một mớ đá, với gương mặt một thanh niên hớt hải, đang chu môi áp sát vào mình.

“Má,”

“Hự,” Kayin ăn ngay một cú đập văng ra. Mặt đau đớn nhăn nhó, nhưng anh ta vẫn vui vẻ cười nói:

“Ha ha ha, đường đường một đấng trượng phu, lại không biết bơi.”

“Má,” Erik gất lên. “Đến cha mẹ là ai còn không biết, đừng nói đến chuyện bơi”

Kayin chột tất hần nụ cười trên môi, mặt trầm tư, rồi bặc bạch:

“Anh bạn, tôi cũng có khác gì anh đâu,” Kayin cười mỉm, đan tay lên bụng, nhìn lên bầu trời: “Chú Lucas nhặt được tôi ở một nhà thờ hoang phế, rồi đem về đây nuôi dưỡng.”

“Tôi cũng đâu có biết cha mẹ mình là ai. Nhưng tôi biết họ có nỗi khổ của riêng mình.” Kayin khựng lại, ánh mắt anh ta chột ngưng động, rồi ngồi dậy lấy tay vung vẩy mái tóc bồm xồm của mình, làm nước văng tung tóe, một vài giọt trong đó hình như còn có cả vị mặn. Kayin lại cười nói:

“Nhưng Erik à, chúng ta vẫn phải tiếp tục sống, và sống cho thật tốt. Cụ đã bảo thế mà”

“Ai cơ?” Erik thắc mắc.

“Anh cũng sẽ sớm biết thôi,” Kayin tỏ ra thần bí. “Cụ là một Nhà Thông Thái, cụ biết hết thảy mọi chuyện trên đời, Erik ạ.”

“Vậy thì, ông ta hẳn là một nhân vật quan trọng với các anh rồi,” Erik nói.

“Đúng vậy,” Kayin cười đáp. “Với chúng tôi, cụ không chỉ là một nhà tiên tri thông thái, mà còn là một lãnh tụ vĩ đại.”

“Kayin ạ,” Erik thở dài. “Tôi chỉ hy vọng, một người như anh vừa nói, có thể cho tôi biết được mình là ai!”

“Đừng lo anh bạn,” Kayin đáp. “Nếu vẫn không thể biết được mình là ai, anh cũng đã có Kayin là bạn. Một người bạn tốt nhất của anh.”

Erik cũng ngồi dậy nhìn anh ta, rồi phì cười. Vừa nãy lúc bị bất ngờ xô ngã xuống hồ, thì thật là cậu ta có hơi hoảng hốt, nhưng cảm giác cũng hưng phấn lạ kỳ. Lần này, cậu tỏ ra hăng hái:

“Ê Kayin, Chơi tiếp không?”

“Gan cậu to đấy Erik, ha ha.” Anh ta sáng khoái đáp.

Rồi hai chàng trai khoát vai nhau, hí hửng trèo lên lại vách đá cao. Đi được nửa đoạn thì nhìn thấy một tà áo dài, lụa trắng thêu hoa cẩm tú, phất phơ trong gió như tiên nữ giáng trần.

“Quái lạ, anh có thấy không Kayin. Thời đại này mà còn có người mặc cổ trang kia,” Cậu chỉ tay.

“Đâu đâu,” Kayin đảo mắt ngơ ngác. “Melisa...a,” anh ta làm một cái loa tay, rồi gọi lớn.

Cô nhỏ bẽn lẽn tiến đến, tím tím: “Em mang quần áo cho anh này, Erik!”

“Wéo, weo, wéo ‘Anh Ê-rờ-ì’ thân thiết quá ha,” Kayin mĩa mai trêu ghẹo cô nhỏ.

“Anh này,” cô nhỏ ngượng ngừng, đỏ ửng mặt.

“Đồ của anh đây Erik,” cô nói, rồi cúi mặt thẹn thùng chìa hai tay đưa cho Erik một bộ đồ ngay ngắn gấp gọn. Cậu vừa cầm lấy chưa kịp nói cảm ơn, thì cô nhỏ đã phóng đi mất dạng sau một lùm cây bên bờ hồ. Cô thập thò lên nhìn cậu, miệng tím tím cười thích chí.

“Cái con nhỏ này, mới đó mà như thổi. Ra đáng thiếu nữ luôn rồi,” Kayin nhìn theo cái bóng tăm tắp. “Thay đồ rồi đi thôi anh bạn. Chú Lucas, bảo tôi dẫn cậu đến hang động PacPo, ở đó cậu sẽ được gặp Cụ.”

Erik gật đầu, thay vội đồ rồi theo sau. Họ trèo qua hết một ngọn đồi, đi qua năm trạm vệ quân trang bị khí giới, rồi chui vào một cái hang động tối tăm dài hơn cả dặm, chỉ có ánh sáng duy nhất là ngọn đuốc dẫn đường.

Ở đầu bên kia, vừa thấy được mặt trời. Đã đập vào tầm mắt cậu một khu vườn đầy những cây ăn quả, và động thực vật kì lạ. Đi qua khỏi khu vườn, thì thấy một cái hang động tựa lưng vào vách núi, một tạo tác thần kì. Chẳng khác nào một toà lâu đài cổ kính, toát lên cái vẻ trang nghiêm đến kì lạ. Ở đây, chẳng có một bóng vệ quân nào cả, nhưng bên trong cái hang động tối tăm có đi qua một nhóm người, ăn mặc rất cổ quái, không dùng vũ khí hiện đại mà chỉ toàn ngói mài, guom kiếm và dao găm.

“Kayin này,” cậu nói. “Lúc trong hang động tôi thấy một nhóm người thần bí, có phải họ là chốt chặn cuối cùng canh giữ nơi đây?”

“Không phải đâu Erik,” Kayin gạt phăng. “Họ là lực lượng đặc nhiệm, gọi là: Assassin. Họ là những bậc thầy nguy trang và ám sát. Chỉ có Cụ mới ra lệnh được cho họ thôi.”

“Cảm tử quân thì đúng hơn,” một giọng trong treo xen vào. “Mỗi người gia nhập vào Đặc nhiệm Assassin, rèn luyện gian khổ cả đời, chỉ nhận một nhiệm vụ, nhưng họ...” Cô nhỏ ấp úng buồn bã, “Dù thành công hay thất bại đều chẳng thấy trở về.”

“Melisa, không được nói bậy,” Kayin ngắt. “Đây là nơi linh thiêng, đến vách núi cũng có lỗ tai. Lời này nếu để ai đó nghe được, thì không thoát tội xuyên tạc đâu.”

“Em chỉ nói sự thật thôi mà, em đâu có bảo là họ không Anh Hùng – Quả Cảm,” cô nhóc bướng bỉnh.

“Cái con nhỏ này,” Kayin nhăn nhó.

“Đã có sinh, thì sẽ có tử, tuần hoàn luân hồi vốn đã là như vậy. Quan trọng là sống như thế nào, và chết vì điều gì. Cháu gái à!”

Người vừa nói là Nhà Thông Thái Alchemist, chủ của thánh điện PacPo nằm sâu trong hang động này. Đó là một ông già, với đầy những nếp nhăn trên gương mặt, khoát cái áo choàng màu xám quanh thân hình gầy như một que củi, tay chống một cái gậy gỗ cũ kĩ. Mũ áo choàng hất ngược, để lộ ra một gương mặt xương xẩu dưới mái tóc và bộ râu đã bạc phơ. Đôi mắt trũng sâu, thâm quầng bởi nhiều đêm thức trắng.

“Thưa Cụ,” Kayin và Melisa đồng thanh, gặp người chào kính cẩn. Trong lúc Erik đang ngơ ngác, thì Kayin vói tay kéo cậu ta gặp người theo.

“Đây hẳn là chàng trai mà Lucas đã nói, người rơi xuống từ bầu trời, với một cô gái có phép thuật lạ.”

“Ồ, cháu...” Erik bần thần nhìn ông cụ, cái thần thái toát ra từ người ông lão khiến cậu có linh cảm mình đang được diện kiến một bậc thánh nhân hiền triết. “Cháu đến, để hỏi ông xem mình thực sự là ai.”

“Cháu ta,” ông cụ điềm đạm. “Chúng ta đều đã từng là một ai đó, cháu à,” Đặt một tay lên vai cậu, ông nói tiếp: “Mọi chuyện, dù tốt, xấu thế nào khi đã diễn ra đều mang một ý nghĩa nhất định. Nếu cháu đã bị tai nạn làm cho mất trí, thì đó có lẽ là một sự sắp đặt của định mệnh. Cháu có chắc là muốn đi ngược lại điều này không?”

“Thưa ông,” cậu tỏ ra mù mịt đầu óc, không hiểu ông Cụ đang cố nói cho cậu điều gì. “Cháu có một cảm giác, rằng đây không phải là lần đầu cháu như vậy. Cháu cần phải hiểu tại sao, và quá khứ của một người dù có như thế nào, cũng là thứ có thể khiến anh ta tự hào, hoặc chí ít cũng nghiệm ra được một bài học quý giá. Cháu không thể ngừng lại thôi thúc muốn tìm hiểu chính mình được.”

Nói xong cậu khựng lại, ngạc nhiên với những lời thông thái vừa buộc miệng nói ra của mình. Càng như vậy, cậu lại càng tỏ ra hiếu kì về bản thân.

Ông Cụ nhìn cậu hồi lâu, quan sát thật kỹ tướng trạng, một cái nhìn kì lạ làm cậu cảm thấy không thoải mái. Ông cụ mỉm cười:

“Nếu thực sự cháu đã có quyết tâm, thì đi theo ta, cháu là ai, chúng ta sẽ biết ngay sau đây thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Ma lực hoa anh túc

Cụ Alchemist dẫn theo ba người trẻ tuổi, đứng trước thánh điện PacPo, cụ chỉ tay lên một cái hốc đá dựng trên vách núi cheo leo, thẳng đứng hướng lên bầu trời. Nơi có bông hoa một màu đỏ tươi lộng lẫy, nhụy vàng viền đen, một mình nó độc chiếm lấy cả vách núi mà không một loài thực vật nào có thể sánh cùng.

“Papaver somniferum, đó là tên gọi của nó, vua của loài hoa” Cụ nói. “Một loại hoa rực rỡ nhất trần đời, cũng là loài có độc tính mạnh nhất từng tồn tại. Thời cổ đại, nó còn được gọi là Hoa Anh Túc.”

“Truyền thuyết kể rằng, ngày trước có một vị Đại Hãn từng dùng loài hoa này điều chế ra một loại thần dược. Có thể giúp chiến binh không còn cảm giác đau đớn, sợ hãi, khiến họ trở nên hiếu chiến, và tàn bạo vô cùng. Nhờ sức mạnh đó, đội quân của Đại Hãn đã bành trướng lãnh thổ khắp một vùng Trung Nguyên rộng lớn, vượt qua cả ranh giới của những đại dương, một đội quân hùng mạnh. Mà nhân loại trong sử sách mệnh danh là: Vô Ngựa Mông Cổ.”

“Nhân loại, những năm đầu thế kỷ hai mươi,” ông cụ tiếp tục kể. “Đã lợi dụng nó, để điều chế ra một chất gây nghiện cực mạnh, có nhiều tên gọi thay đổi theo thời gian như: Nha phiến, Thuốc Phiện, Heroin, Ketamin... Một thứ có thể đầu độc và phá hủy đầu óc của con người, biến họ trở thành những kẻ điên loạn, nghiện ngập.”

“Vì sự nguy hiểm của nó, mà hơn 200 năm trước thế chiến, Liên Hiệp Quốc đã ra một sắc lệnh tận diệt. Đóa hoa, mà các con đang thấy, là bông hoa cuối cùng của loài này còn tồn tại trên trái đất.”

“Wao!” Melisa thốt lên. “Thật không ngờ một bông hoa xinh đẹp, lại có cả một lịch sử đáng sợ như vậy.”

“Cháu ta,” ông cụ mỉm cười ân cần. “Nó vốn chỉ là một loài thực vật, bản chất nó không xấu, có thể dùng làm dược liệu nếu chiết xuất đúng cách. Chỉ là, con người lạm dụng và thay đổi đi bản chất vốn có của nó thôi cháu ạ.”

Melisa mắt tròn xoe, còn môi Kayin thì đang mấp máy với một dự định hài hước nào đó, nhưng đứng trước mặt cụ thì anh ta chẳng dám nói lời bông đùa. Cụ Alchemist, quay sang Erik từ tốn:

“Chàng trai, đóa hoa này mảnh liệt tồn tại ở một nơi cần cỗi, mà bàn tay con người không thể chạm tới. Sự tồn tại của nó có một ý nghĩa nhất định, và ta cho rằng, nó tồn tại vì cậu.” Ông cụ đi bước cậu tiến về phía trước, nghiêm trang: “Bởi vì điều đó, chính cậu phải tự mình leo lên vách đá cheo leo kia, tự tay mình hái nó xuống. Hãy thể hiện sự tôn trọng của cậu với nó, và cậu sẽ có câu trả lời cho điều mà mình đang tìm kiếm.”

Erik lặng im, cậu không hề rời mắt khỏi đóa hoa, kể từ khoảnh khắc được nhìn thấy nó. Cậu quan sát thật kỹ càng địa thế vách núi, cậu biết mình có thể mất mạng, tâm trí nó luôn nhắc nhở cậu phải cẩn trọng. Nhưng con tim cậu cũng như màu đỏ tươi của đóa hoa trước mặt, rực lửa quyết tâm, lần này cậu không muốn để lí trí kiểm soát mình. Cậu đồng ý:

“Cháu sẽ leo,”

“Anh Erik cố lên,” Melisa nhún nhảy cổ vũ.

Erik hùng hồn tuyên bố: “Nếu hôm nay tao phải bỏ mạng vì mây, thì bông hoa kia, tao muốn mây biết rằng: Sắc đẹp và sự kiêu hãnh của mây, đáng để tao phải mạo hiểm”

Nói dứt lời, Erik bám vào hòn đá đầu tiên, rồi tiếp theo, cậu hăng hái vọt và leo lên, chỉ thoáng chốc đã lưng chừng giữa một khoảng không, chẳng có một điểm tựa. Thứ duy nhất đang giữ lấy tính mạng cậu lúc này, chỉ là những vết nứt của vách đá, tay cậu rướm máu, đôi chân run rẩy. Chỉ có đôi mắt là đang rạo rực lòng quyết tâm, hướng lên bầu trời cao xanh, nơi một lốm đốm duy nhất đang hiện hữu, là chốn mà cậu muốn hướng đến. Với một mục tiêu duy nhất: “cậu muốn biết mình thực sự là ai”.

“Xoạt,”

“Cẩn thận!” Kayin thét lên.

Chỉ trong một khoảnh khắc bất cẩn, Erik tuột tay, toàn thân thể cậu như đóng băng, sống lưng sồn gai ốc. Cậu đang rơi tự do.

“Hự,”

Erik rớt xuống mặt đất, miệng học máu, cậu co giật như một con dòi dẫy dụa vì đau đớn.

“Anh bạn,”

“Anh Erik,”

Melisa và Kayin hoảng hốt chạy đến đỡ cậu, Cụ Alchemist khỏe mặt đột nhiên giật nảy, nhưng Cụ vẫn trầm lặng “Mọi sự cứ để thuận theo tự nhiên,” cụ dạn lòng như vậy, để cố giữ cho tâm can mình bình thản.

“Tôi không sao,” Erik lạnh lùng đứng lên, và tiến về vách đá tiếp tục leo.

“Chết thì cùng chết, Erik tôi giúp cậu,” Kayin cởi áo khoát của mình vứt xuống mặt đất, cũng dồn sức tiến đến vách đá cùng leo. Còn Melisa thì mặt mày tái nhợt, chạy đến van nài cụ Alchemist:

“Cụ ơi, cụ giúp họ đi, con van cụ,” nước mắt cô rưng rưng.

“Cháu ta,” ông cụ tay ôm vai cô nhỏ. “Phàm làm việc gì cũng mong được thuận theo ý mình, thì chí nguyện sẽ không vững vàng. Chuyện này, ta không giúp được rồi.”

“Nhưng...” Cô áp úng rồi cắn chặt môi, ánh mắt khẩn thiết nhìn Cụ Alchemist sắc mặt lạnh nhạt. Một biểu hiện thất vọng tràn trề hiện lên trên gương mặt cô, đây là lần đầu tiên cô thấy Cụ làm một việc khiến mình bất mãn, cô tự đan tay vào nhau miệng lầm bầm đọc thánh kinh cầu nguyện.

Ở bên trên vách đá, Erik đang tiến lên, đôi tay cậu run bần bật, máu âm ỉ chảy ra ướt cả một bờ vai, thấm lên trên màu áo trắng. Phía sau, Kayin cố bám theo cậu, anh ta nghiêng chặt rằng, hơi thở dồn dập nhìn xuống cái mặt đất đã cách xa chín, mười trượng bên dưới.

“Xoạt,”

Erik dồn hết sức lực, mím môi nhảy qua một vách núi, hai tay ôm chặt lấy cái mỏm đá nhô ra. Cậu chỉ cách bông hoa thêm một vọt tay là chạm đến, một chân cậu cố trụ vào sườn dốc, tay chồm lên. Trong một ly những ngón đầu tiên của cậu đã chạm đến được thân của bông hoa rực rỡ trước mặt. Cậu cố vói, rồi nhón những ngón chân của mình lên.

“Phụt,”

Bông hoa được nhả ra khỏi vách núi, Erik gương mặt nở ra một nụ cười ngập tràn niềm hạnh phúc. Nhưng bụi đá từ gốc cây văng ra vô tình vương vào làm cay mắt cậu, Erik nhắm chăm mắt lại. Trong khoảnh khắc ấy, mọi tia sáng vụt tắt, đầu óc cậu lơ lửng trên mây, với một cơ thể đã không còn cảm giác. Cậu lại một lần nữa rơi tự do.

“Bặc,”

“Tôi đỡ được cậu rồi, hãy a a a...,” Kayin hét lên, một tay bám vào vách đá, tay kia chụp lấy Erik vừa rơi, anh ta nghiêng răng, nhắm mắt. Dồn toàn bộ sức lực bình sinh kéo Erik lên, đôi tay Kayin rướm máu, chỉ còn vài ngón cổ bám

“Lạch cạch, rắc...”

Và họ, cả hai cùng rơi tự do, lần này nếu tiếp đất ở độ cao kia, có lẽ cả hai sẽ phải bỏ mạng. Trong một giới hạn mà sự sống mong manh vừa tuột khỏi tầm tay hai chàng trai trẻ, những bóng đen không biết từ đâu, đột ngột xuất hiện vụt qua như một màu ảo ảnh. Dây thừng từ hòng súng liên hồi bắn ra, ghim lưỡi móc câu vào vách đá. Một nhóm người thần bí, vừa kịp bắt lấy họ khi thân thể chỉ còn trong gang tấc là chạm đến mặt đất.

“Assassin, họ đến rồi,” Melisa đôi mắt nhắm nghiền, tí hí mở ra rồi sung sướng, mừng rỡ cùng cực reo vang.

Cả hai chàng trai trẻ, đều không biết chuyện gì vừa diễn ra. Họ đã ngất đi vì quá hoảng sợ và kiệt sức.

Cụ Alchemist, tiến đến nơi các Assassin trong một khoảnh khắc xuất hiện thần kì cứu lấy họ. Cụ nhìn vào đóa hoa đang nắm chặt trên tay Erik, nở một nụ cười rồi trầm lắng

“Có lẽ, đây là một Định Mệnh đã được thần linh sắp đặt.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Làn khói trắng ảo diệu

“Ta vẫn chưa chết sao,” Erik ngỡ ngàng trực tỉnh. Cậu bước ra khỏi tấm đệm bông, rạo mắt nhìn quanh căn phòng. Nơi cậu đang đứng, trông chẳng khác nào một viện bảo tàng lịch sử, với những kệ sách cao chín tầng, chất đầy những cuốn sách da cũ kỹ đã long gáy, và những đồ vật cổ xưa mà thời đại này chẳng ai còn lưu giữ.

Erik bị thu hút ngay lập tức bởi sự bí ẩn của căn phòng, cậu nhìn đắm chiều ánh mắt vào hết món này, đến vật kia. Cho đến khi nhìn thấy một con Đại Bàng mỏ đen cong vút, vuốt vàng sắc lẹm, lông vũ ánh mượt, đôi mắt nó chăm chú nhìn cậu.

“Con vật kì lạ này, quả là sống động như thật, nhìn đôi cánh vĩ đại này xem. Nó phải dài hơn cả hai mét, lúc còn sống hẳn mày là vua của bầu trời rồi,” Erik sẫm soi rồi khen tấm tắc.

“Quát, quát,” Con vật bất ngờ động đậy, vung cánh kêu lên.

“Chu cha, con bà nó là đồ thật. Xùy xùy, tránh ra, tránh xa tao ra,” cậu ôm đầu chạy nhón nhát về hướng cổng ra, trong khi đó con Đại Bàng thì đập cánh lượn lờ trên không trung, đầu thỉnh thoảng cứ hơi nghiêng, ngó nhìn cậu.

“Huych,” Đang hót hải tảo tạt, thì cậu tung sầm vào một khúc cây khô, rồi ngã nhào ra sau.

“Cháu không sao chứ?” Thì ra là cụ Alchemist.

“Dạ cháu vẫn ổn,” Erik đáp vội. “Chỉ hơi hoảng sợ vì bị Ác Điều bất ngờ tấn công thôi ông ạ.”

“Ha ha ha,” ông cụ cười lớn, rồi đưa khủy tay ra trước mặt. “Oscar, không được làm khách của ta hoảng sợ.”

Con điều sải cánh ngược chiều gió, nhẹ nhàng đáp xuống tay ông cụ, rồi dụi đầu vuốt ve bộ râu ông, một hành động chào hỏi tôn kính, chẳng giống Dã Thú một tí nào.

“Đây là bạn già của ta,” Ông cụ lấy trong vạt áo mình một mẩu bánh vụn đặt lên mu bàn tay, rồi nói. “Trong một lần đi hái thuốc trên vách núi, ta nhặt được nó, khi ấy thì Oscar cũng chỉ như một chú gà con lông vàng. À, phải rồi, đến giờ thì nó có lẽ là đang trạc tuổi hai mươi của cháu đấy, Erik.”

“Loài của nó, sống đến tuổi này, thì cũng phải gọi bằng cụ rồi,” Erik đáp.

“Quác, Quác,” con Điều dừ tợn kêu lên.

“Ha ha ha,” Ông cụ lại sáng khoái cười. “Nó thích cháu đấy Erik, thôi vào trong cùng ta. Đến lúc phải ưu tiên cho điều quan trọng rồi.”

Cụ Alchemist dẫn cậu đến bên tấm thảm hoa văn thổ cẩm tinh xảo, trước một bếp than hồng rực. Từ trong cái gạc măng rêu làm bằng Quỳnh Đàn (Một loại gỗ quý màu vàng nghệ), ông cụ lấy ra một đồ vật kì lạ, có hình thù như chân đèn dầu, với một phễu lớn bên trên. Rồi móc từ trong túi áo mình một nắm cỏ khô, cùng lọ tinh dầu chỉ có vài giọt.

“Erik, chàng trai trẻ” cụ giọng khàn lên tiếng. “Trước khi chúng ta bắt đầu tìm hiểu kí ức của cháu, ta muốn nhắc nhở rằng, thứ dược liệu mà cháu sẽ sử dụng là một loại kịch độc.” Một vẻ mặt băn khoăn lộ rõ, ông lại tiếp tục:

“Để đánh thức tim thức ẩn sâu bên trong cháu, ta phải dùng gấp ba lần dược liệu được điều chế từ Hoa Anh Túc. Với liều lượng này, một người bình thường, sau khi sử dụng có thể tâm trí mê man, trở nên điên loạn. Và vĩnh viễn không thể khôi phục lại thân hồn.”

“Ta biết không thể ngăn cản được quyết tâm của cháu, Erik ạ. Nhưng ta vẫn muốn hỏi lại cháu một lần nữa, liệu rằng: ‘Cháu có chắc chắn về việc mình sắp làm’,” Ông cụ hỏi cậu, mà trong lòng thừa hiểu nó chỉ là một câu sáo rỗng. Nhưng ông vẫn mong cậu trẻ có thể suy nghĩ lại, việc hái xuống một bông hoa trên vách núi với ông cụ không phải là một chuyện khó. Ông chỉ muốn cậu trẻ thấy khó mà thoái lui. Nhưng ông cụ thông thái đã làm, điều đó chỉ làm quyết tâm trong cậu trở nên mạnh mẽ hơn.

Gương mặt Erik thường ngày, bỗng trở nên nghiêm nghị, cương quyết: “Thưa cụ, nếu chẳng nhờ may mắn, cháu đã phải bỏ mạng vì điều này. Cháu nghĩ chúng ta nên tiến hành ngay thôi, cụ ạ!”

“Được rồi cậu trẻ,” ông cụ miễn cưỡng đáp, rồi gấp ra một hòn than đỏ rực trong bếp lửa, đặt lên trên phễu, rồi cho toàn bộ cỏ khô vào. Sau đó, ông đặt lên trên một tấm giấy bạc óng ánh, quay sang nhìn cậu. Trên vẻ mặt lộ ra một chút lo lắng cho cậu trẻ, ông cụ nói:

“Khi ta nhỏ ba giọt tinh dầu này xuống, cậu hãy hít vào thật sâu làn khói bốc lên.”

“Giọt thứ nhất: sẽ đưa cậu trở về quá khứ tìm hiểu xuất thân của mình. Giọt thứ hai: sẽ đưa cậu đến hiện tại, để tìm hiểu việc cậu nên làm. Và giọt thứ ba, việc này...” Ông cụ chợt ngập ngừng, “Nếu cậu có thể vượt qua, thì hãy cho ta biết về tương lai mà cậu nhìn thấy. Cậu trẻ, ta thật sự rất hy vọng cậu có thể thành công.”

“Chúng ta cùng bắt đầu thôi,” nói xong ông cụ quơ tay, làm một số cử chỉ kì lạ, rồi chậm rãi mở nắp chai nhỏ ba giọt tinh dầu lên trên tờ giấy bạc.

Khói nghi ngút bốc lên, Erik chậm rãi, hít một hơi thật sâu cho đến khi căng tràn lồng ngực. Cậu vẫn chẳng thấy có chút cảm giác gì bên trong một làn khói, có vị cay nồng như bột ớt đó cả. Khói phả theo hơi thở cậu, tạo thành một đám mây kì ảo trước mặt, trong lúc này ngoài một ít cảm giác sáng khoái đầu óc, khoan thai cơ thể ra, cậu vẫn chưa thể thấy một điểm nào, gọi là kì lạ.

Cho đến khi ông cụ cười nham, vung một nắm than vụn vào bếp lò, làm nó bùng sáng, rồi bắn ra những đốm lửa chói lóa mắt như pháo hoa nổ trước mặt. Cụ miệng lầm bầm đọc:

“Turn on the music, Baybe!” Đó là, một câu thần chú theo tiếng người phương tây cổ đại. Liền sau, những âm thanh chất đùng chói tai vang lên, cùng tia lửa lấp lánh, Erik bắt đầu cảm thấy lâng lâng cơ thể, mất lơ đãng, tay chân không còn hoạt động theo kiểm soát.

Trong ảo ảnh, cậu thấy toàn bộ đồ vật trong phòng bay lơ lửng trên không trung, ông cụ gầy gò trước mặt biến thành một cây cột thép, còn con đại bàng lại hóa thành thiếu nữ xinh đẹp, với những thớ lụa mỏng manh, lắc lư uốn éo. Đang lúc hứng khởi phê pha, thì bỗng nhiên làn khói trắng trước mặt cậu, bắt đầu chuyển động mạnh, rồi tạo ra một vòng xoáy cuồng phong tia chớp dữ tợn, cuốn theo cậu và mọi thứ vào bên trong.

Một màu tối đen như mực, cậu đang xuyên việt, và trong ngơ ngác cậu chỉ biết ngơ ngàng thốt lên:

“Làn khói trắng quả là ảo diệu!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Long nguyên phụng huyết

Trong một đường hầm không gian tăm tối, Erik cảm giác cơ thể mình như một phi thuyền cạn kiệt năng lượng, đang rơi tự do từ bầu khí quyển xuống mặt đất. Ánh sáng ở cuối đường hầm lóe lên, đập vào trong tầm mắt cậu là một hoa viên với những công trình cổ điển. Một nhóm các tiên nữ cổ trang, đang vén váy hót hái chạy qua cầu đá hoa cương, bắt ngang qua một ao sen rộng lớn. Họ đồng thanh hô hoán:

“Tiểu chủ, người không được qua bên đó, tiểu chủ, nương nương sẽ trách tội chúng thần, tiểu chủ...”

“Ta, làm việc ta muốn, không liên lụy các ngươi,” Một Tiểu hài Tử, đầu ba giá, mang yếm đỏ ngang ngược đáp. Rồi nhanh nhẩu phóng đi thẳng hướng đến một vách núi tận cùng, lơ lửng giữa trời đất, với một bùm nước tiên trên tay đã vơi đi hết một nửa. Tiểu hài tử hăm hở tiến đến bên một gốc cây Anh

Đào trợ trợ cản cỗi. Rồi bi bỏ:

“Tiểu Anh Đào à, Tiểu Anh Đào, tiên thủy của Mẫu Hậu sẽ phục sinh cho ngươi. Rồi ngươi sẽ lại nở hoa thôi.”

Tiên thủy vừa từ tay Tiểu Hải Tử, chạm đến gốc, cây Anh Đào đã vươn cành lá, xum xuê, rồi trong một điện tích thần kì lại rộ hoa màu trắng hồng khoe sắc. Một làn gió thổi qua, hoa rơi rụng cánh, rồi kì lạ nững nịu toàn thân Tiểu Hải Tử.

Một tiên nữ bản thân thốt lên: “Lần này, thì chúng ta không thoát tội với nương nương rồi, các tỷ muội ơi!”

“Lạc Thuận Thiên,” giọng một tiên nữ toàn thân bạch y trầm bổng, từ bầu trời nhẹ nhàng đáp xuống gọi. “Con lại nghịch phá, phiền muộn các tỷ tỷ rồi phải không?”

“Mẫu hậu, người nhìn xem,” Tiểu Hải Tử lí lắc chỉ tay vào cây Anh Đào, “Tiểu Anh Đào sống lại rồi này.”

“Tiểu tử ngốc,” Tiên Nữ Bạch Y bế Tiểu Hải tử trên tay, rồi kì nhẹ vào đầu. “Anh Đào sắp đến mùa nở hoa, đều rơi rụng lá như vậy, Tiểu Tử ngốc, con làm như vậy là thúc ép Anh Đào, nghịch thiên mà hoa nở. Sẽ bị trời xanh quả trách đó có biết không?”

“Tiểu nhi, tiểu nhi...” Tiểu Hải Tử cúi mặt áp ứng.

“Thôi được rồi,” Tiên Nữ Bạch Y dỗ dành, “Lần sau không được nghịch nữa. Bây giờ, nói cho thân mẫu nghe, Bá Vương Quyền Tam Thức Sơ, của Phụ Hoàng con luyện đến đâu rồi.”

“Đã luyện thành thực rồi,” Tiểu Hải Tử phốc nhảy khỏi tay Tiên Nữ Bạch Y, mặt mày hăm hở nói lớn: “Con thi thử một lượt cho Mẫu Hậu xem này,”

“Hy da, hây a,” Tiểu Hải Tử tấn đứng không vững, tay nắm đầm hơi hột, múa bài quyền sơ thức. Cả đám tiên nữ đứng đằng sau, thấy cái bộ dạng không khỏi nhin cười được, rúc rích tùm tùm với nhau.

“Tiểu Tử lười biếng này,” mặt mày Tiên Nữ Bạch Y nhăn nhó, “Không chăm học binh pháp, năng cần luyện võ, chỉ giỏi bày trò nghịch phá.”

“Mẫu thân,” Tiểu Hải Tử áp ứng, cúi mặt. “Hải Nhi chỉ muốn học tiên thuật trị bệnh thôi, hải nhi không muốn luyện võ.”

“Hải Tử ngốc nghếch,” Tiên Nữ Bạch Y xoa đầu Hải Nhi của mình. “Hùng Vương, trưởng huynh con, sắp gặp phải nạn diệt môn, con không luyện võ sao có thể trợ giúp hoàng huynh, giữ vững giang sơn trước thế lực ngoại xâm được.”

Tiểu Hải Tử mắt tròn xoe đáp: “Hải Nhi không muốn trưởng huynh gặp nạn, càng không muốn xa thân mẫu. Các hoàng huynh khác, chín mười chín người đều rời bỏ thân mẫu, kiến danh lập nghiệp. Hải Nhi phải ở Thiên Cung phụng hiếu cho người.”

Tiên Nữ Bạch Y nở nụ cười rạng ngời, rồi ngồi xuống đặt hai tay lên vai Tiểu Hải Tử, nằng nói: “Nam Nhi chí tại thiên hạ, con thân mang Long Huyết, là con rồng cháu tiên. Sao có thể phó thác nhân gian số mạng, mà ở bên cạnh mẫu thân được.”

“Hải Tử,” nằng về mặt trầm tư. “Trong các huynh đệ, con là đứa có thiên căn, và tấm lòng nhân hậu nhất. Đáng tiếc ngàn năm mệnh trời khó tránh, nếu con sinh trưởng trong một gia đình phạm nhân bình thường, có lẽ con sẽ là một lương y tốt. Nhưng ta, còn cách nào khác đây, Hải Nhi, ta chỉ mong sao con đừng bao giờ lớn lên.”

Tiểu Hải Tử nhìn mẫu thân nét mặt u sầu, thì ưỡn ngực vươn vai, đồng dạc: “Mẫu thân người đừng lo, Hải Nhi sẽ nỗ lực, từ nay quyết luyện võ thành tài, trở thành một nam tử hán để người có thể tự hào.”

Erik xem được đến đoạn, Tiên Nữ Bạch Y bật cười ôm hải nhi của mình vào lòng, thì cảnh tượng trước mắt nhanh chóng thay đổi.

Trước mặt cậu bây giờ, đang là một đội quân, giáp tre, khăn choàng xanh hùng hậu. Dẫn đầu là một Thiếu Tướng Quân gương mặt anh tú, giáp trắng áo bào đỏ, tay cầm trường thương bảy tấc, lưng mang bảo kiếm, cười trên ngựa bạch mã.

Cả đoàn quân đang thận trọng tiến qua một khe núi hẹp, thẳng hướng đến trường thành nước Văn Lang. Thì bất ngờ hai bên vách núi, ám tiễn phóng loạn xạ, cây đá từ trên như thác đổ xuống đoàn quân. Tiếng kêu la thảm thiết, trong thoáng chốc cả vạn người đã phơi thây hẻm núi.

Thiếu tướng quân, một tay trường thương, tay bảo kiếm cùng một nhóm tàn quân, chống lại vạn địch ồ ạt xông lên, xác chết quân địch giáp đen, khăn vàng chất cao dưới chân chàng như một ngọn đồi. Thiếu Tướng Quân đứng trên cao gằm thét, làm cả đám lính giảo dãi bên dưới hoảng sợ, tay chân run rẩy không dám tiến lên nữa bước.

Ở hướng cách xa hơn trăm bước chân, một Viên Mãnh Tướng, giương cung nhắm thẳng hướng chàng, đang chuẩn bị buông tay thì viên Hiệu Úy bên cạnh xen vào:

“Phụ Hoàng, hần chỉ còn một thân đối địch. Hiên ngang, ngạo thế bạt quần, xem ra cũng là một đáng anh hùng, ngàn năm khó gặp. Người ra tay ám toán, như vậy Hải Nhi thấy không bội phục.” Anh ta giương thanh Đại Dao trên tay mình, rồi cầm chắc yên ngựa:

“Hải Nhi, sẽ thách đấu với hần. Nếu hần có thể thắng, mong phụ vương tha cho hần một mạng.”

Viên Mãnh Tướng nghe xong hạ cung tiễn, mặt hăm hừ: “Phán Nhi, trên chiến trường, anh hùng và vĩ nhân đều bỏ mạng. Chỉ kẻ biết tiến, biết thoái, biết

khi nào nên quân tử, lúc nào nên tiểu nhân. Lòng không từ thủ đoạn, đạt được đến mục đích cuối cùng, hoàn thành nghiệp Đế Vương, mới là một anh hùng thực sự.”

Đoạn vừa dứt lời, Viên Mãnh Tướng bật trợn giương cung: “Kẻ này, không thể sống mà rời khỏi đây!”

“Phụp,”

Âm tiễn xuyên qua giáp áo Thiếu Tướng Quân, trúng thẳng vào tim, máu đỏ tươi thấm màu áo bào, chàng học máu tay buông bảo kiếm ôm lấy lồng ngực, cố trụ vững với thanh trường thương chống trên đồng xác chết, rồi bằng chút hơi thở cuối cùng, chàng thét vang cả trời đất:

“Thà làm ma nước nam, hơn làm vương phương bắc. Lũ giặc xâm lăng, trời xanh có mắt, chúng bay sẽ một ngày tan xương.”

Tiếng chàng vừa dứt, thì mây đen kéo đến, mặt đất rung chuyển. Trong khí thế long trời lở đất, kì tích xuất hiện. Thanh Long từ bầu trời gầm rú rợn người, Hỏa Phượng Hoàng từ đỉnh núi vùng cánh, đôi long phụng quét qua đám binh sĩ đang vây lấy chàng không chừa một mảnh giáp.

Hỏa Phượng Hoàng, chân gấp lấy chàng bay về trời, để lại một đám tàn quân cháy đen như than. Viên Mãnh Tướng mặt tái nhợt thốt lên:

“Hắn là người trời, nước nam có thần thú trấn giữ. Đất này linh thiên, Thục Phán con nghe đây. Từ nay về sau, ngàn đời truyền lại, lấy Long Thần là biểu trưng cho thiên tử, hướng nước nam mà tiến đánh. Phải lấy cho bằng được đất nước này, rồi từ đó xuất quân chiếm lấy cả Thiên Hạ bao la, con hãy nhớ lời ta dặn.”

Đoàn quân rời đi để lại một đám khói bụi mịt mù. Erik lại thấy mình trở về thiên cung. Thiếu Tướng Quân trong trận chiến, đang trong lòng bàn tay của Tiên Nữ Bạch Y, chàng ho học máu tươi, nói lời trần trối:

“Mẫu Thân, hải nhi bất hiếu, không bảo vệ được trưởng huynh, và các huynh đệ khác. Nay hơi thở đã tận, chẳng thể sống tiếp phụng hiếu mẫu thân. Mong mẫu thân tha tội!”

Lời vừa dứt, tay chàng buông xuống, mắt nhắm nghiền. Tiên Nữ Bạch Y con tim như ngàn vết dao đâm cắt, nước mắt đầm đìa:

“Thuận Thiên, co ngoan của ta, đứa trẻ đáng yêu thảo hiếu của ta, ta đã sai rồi, ta sai rồi. Ta không nên để con hạ phàm, ta xin lỗi con.”

Nói xong nàng gạt phăng nước mắt, rồi dứt khoát tự cắt tay mình, đem máu huyết cho Thiếu Tướng Quân uống, rồi ôm chàng rơi giọt nước mắt cuối cùng, mà hóa thành tro bụi tan biến.

“Âu Cơ nàng,” Nam Nhân Thượng Tiên áo giáp vàng thét lên, đau đớn cùng cực. “Ông trời ơi, sao khiến con ta khổ ải làm than, nướng từ mất mạng.”

“A a a,” Nam Nhân Thượng Tiên gầm rú, làm cả thiên cung rung chuyển. “Đã vậy, ta còn sống phỏng có ý nghĩa gì. Âu Cơ nàng, đợi ta.” Dứt lời, Nam Nhân Thượng Tiên tự đoạn kinh mạch, moi tim mình rồi hóa nó thành một viên long châu, Thượng Tiên loạng choạng tiến đến, móm vào miệng cho Thiếu Tướng Quân, rồi nói lời cuối cùng:

“Lạc Thuận Thiên con ta, Huyết Phụng, Long Nguyên, đều trên người con cả. Từ nay, gặp thần giết thần, gặp quỷ sát quỷ, Thiên - Địa - Nhân sẽ không còn ai có thể làm hại con. Phụ Hoàng, đi gặp Thân Mẫu con đây.” Lời xong, thượng tiên cũng xuôi tay, rồi hóa thành tro bụi.

Erik thần thờ chứng kiến toàn bộ cảnh tượng, không kiềm được nước mắt. Chàng không hiểu tại sao, gương mặt hai vị Thượng Tiên kia trong kí ức của chàng lại có một mối liên kết kì lạ đến như vậy. Trái tim chàng bỗng nhiên trở nên đau đớn, rồi chàng cảm thấy toàn thân mình như không thể tự kiểm soát được, muốn gào thét nổ tung cả đầu óc.

Trong thoáng chốc, đám mây trắng kì ảo mang theo một vòng xoáy cuồng phong lại hiện ra. Tiếp tục cuốn chàng và mọi cảnh tượng trước mắt, vào bên trong đường hầm không gian tăm tối.

“Tôi không muốn xem nữa, dừng lại đi...” Erik nước mắt giàn dụa, van nài trong tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lễ đường rực lửa

Vòng xoáy không gian, cứ thế mà đưa Erik luân hồi, qua hơn một trăm kiếp người của những thời đại nối tiếp nhau. Thoáng đó mà đã năm ngàn năm lịch sử trôi qua, cậu chứng kiến toàn bộ nhân sinh thế thái, từ hạnh phúc tạm bợ, đến khổ ải bi thương. Từ những con người tầm thường, cho đến anh tài xuất chúng, hay những vĩ nhân được ngàn đời ca tụng.

Tất cả những nỗi đau mà một kiếp người phải nếm trải, cậu đều được tận mắt trông thấy. Nhưng tất cả chỉ là cùng một câu chuyện, mở đầu và kết thúc chẳng khác gì nhau. Con người ta sinh ra, trưởng thành, cố vượt đuổi theo thành công trước mắt, có được những gì mình muốn rồi lại hối tiếc về những

điều đã vô tình đánh rơi. Đến cuối cùng, khổ đau nhất vẫn chính là người ở lại. Người đó chỉ thay đổi ngoại trang theo thời đại, còn hình hài tướng trạng thì đều là một người trẻ, và cho đến lúc này. Người đang ở trước mắt cậu, là chính bản thân mình của hơn mười năm sống ở những bãi rác ven vùng ngoại ô.

Một người trẻ cô độc, sống tạm bợ và cố trốn chạy khỏi những cuộc chiến tàn khốc ở bên ngoài. Cậu buồn bã thở dài:

“Rốt cuộc đây là cuộc đời của mình sao?”

“Không có một người thân, hay bạn bè nào bên cạnh. Bản thân mình đã gây ra lắm lỗi gì để phải sống một cuộc đời như thế này cơ chứ.” Gương mặt cậu mệt mỏi, bơ phờ, thở ra rồi khấn thiết: “Làm ơn hãy đưa tôi đến nơi nào đó, để ít nhất cũng làm rõ cho tôi về thân phận của mình, hay một nơi vui vẻ hơn cũng được. Tôi đã xem đến phát chán cảnh bị thương đời người rồi. Làm ơn.”

Lời vừa xong, vòng xoáy không gian lại mở ra. Lần này, đúng được như mong đợi, cậu đang đến một buổi tiệc có đầy ắp những tiếng cười, của những con người có thân phận cao quý.

Ở phía cổng nhà thờ, một gương mặt cô gái đẹp như trong tranh vẽ, cầm trên tay bó hoa Tulip màu xanh da trời, đang trong bộ lễ phục cô dâu, với vương miện làm bằng pha lê lấp lánh, từng bước chậm rãi tiến đến lễ đường với một nụ cười trên môi. Nơi mà hôn phu của cô ta, một chàng trai đỉnh đạc, trong bộ âu phục cách điệu, mái tóc vuốt ngược kiểu cách, mày râu nhẵn nhụi, đang tươi cười chờ đợi nàng tiến đến, trong tiếng vỗ tay của quần chúng dự lễ.

Đây là cảnh tượng đầu tiên, trong vòng luân hồi chuyển kiếp, mà cậu không thấy có sự xuất hiện của chàng thiếu niên quen thuộc. Nhưng gương mặt cô gái thì cậu chẳng thể nào quên đi, ánh mắt ấy, đôi môi ấy rõ ràng là:

“Ả phù thủy trong rừng, kẻ thao túng phép thuật, rồi nói những lời khó hiểu với mình trước khi biến hình, rồi bay đi mất dạng.”

Đột nhiên trên vầng trán cậu lộ ra một vết hoa thị lớn, cậu bừng tỉnh thốt lên:

“Nguy rồi, gã thanh niên kia, đúng rồi! Hắn là Wix Wayne, thiên tài công nghệ, người thừa kế tập đoàn Wix, và là thành viên hội đồng cấp cao của Đế Chế. Ả phù thủy, mê hoặc cậu ta lẽ nào là... Đang có một âm mưu đen tối, pháp thuật của ả ta, tiềm lực tài chính của họ nhà Wayne, và Binh lực hùng hậu của Đế Chế. Ôi trời ơi! Thảm họa đến với nhân loại rồi.”

“Cậu Wayne, cậu có đồng ý sẽ mãi ở bên cạnh cô Alia, nguyện trọn đời thủy chung yêu thương, dù khổ đau hay bệnh tật, dù bình yên hay sóng gió đến hết phần đời còn lại hay không?” Cha nhà thờ trong bộ Thánh Phục hỏi chàng trai.

“Tôi đồng ý!” Chàng đáp.

“Cô Alia, cô có đồng ý sẽ mãi ở bên cạnh cậu Wayne, nguyện trọn đời thủy chung yêu thương, dù khổ đau hay bệnh tật, dù bình yên hay sóng gió đến hết phần đời còn lại hay không?”

Cô gái long lanh đôi mắt nhìn hôn phu rồi đáp: “Tôi đồng...”

“Đoàng...”

Tiếng cửa kính rơi vỡ, từ trên trần nhà bỗng từ đâu xuất hiện một nhóm người thần bí, mặc áo choàng đen, đeo mặt nạ, với những thanh kiếm trên tay theo dây thừng ập xuống. Đám đông hoảng hốt, hò hét rồi chạy táo tác. Ở phía cổng, một nhóm hộ vệ giáp trắng, đội nón bảo hộ như cái chuông trùm đầu, với những đôi mắt đỏ như đèn led, cầm trên tay súng Laze, vội vã đập cửa xông vào.

Một trận hỗn chiến khí giới diễn ra. Rồi từ trên đỉnh của giáo đường, một bóng đen cầm trên tay thanh kiếm ánh sáng màu xanh dương, phát phơ áo bào đen, với găng tay cùng màu, lao đến như ảo ảnh bóng tối, đôi mắt trừng lên nhắm thẳng vào chàng trai trong bộ lễ phục.

“Phùng...”

Ả phù thủy trong chớp mắt, thân thể phát sáng xé tan cả bộ đầm váy, chỉ còn lại nội y trắng kín thân, biến ảnh ra một đôi cánh thiên thần, cầm thanh kiếm vàng rực trên tay.

“Choang...”

Nàng lao ra bảo vệ hôn phu của mình, hai thanh kiếm sáng va vào nhau, tạo ra kinh lực làm cả giáo đường tan hoang. Chàng Wayne trẻ tuổi, luồn cúi trong đám khói bụi được một nhóm hộ vệ giáp áo bảo vệ đưa đi, đang cố quay người thét lên:

“Alia nàng, không, các ngươi, buông ta ra! Ta phải sát cánh cùng nàng.”

“Cậu chủ, người thân phận quan trọng, phải lấy đại cục đặt lên hàng đầu, chúng tôi có nhiệm vụ phải bảo vệ ngài,” Một viên hộ vệ giáp bạc toàn thân, với thanh kiếm đại bản trên tay lên tiếng.

“Wayne chàng, mau rời khỏi đây,” Nàng Alia lên tiếng, trong nỗ lực cố ngăn kẻ Áo Bào Đen áp sát.

“Phụt...”

Nàng Alia buông một tay, luồn qua hai thanh kiếm đan chéo trước mặt, giật phăng cái khăn che mặt đối thủ rồi ngõ ngàng thốt lên:

“Là người...”

“Là ta thì sao, kẻ nào cản ta giết hẳn đều phải chết. Kẻ cả là cô!” Thanh niên áo bào đen lên tiếng.

“Hắn...” Erik sững sốt áp ứng, “Chẳng phải đó là mình sao, mình đang làm gì ở đây, và làm sao lại có thể trở nên mạnh mẽ như vậy.”

Erik còn chưa khỏi ngạc nhiên, thì thấy mình đã biến ảnh lên không trung, rồi gồng lên một vòng tròn hỗn nguyên chân khí bao quanh lấy toàn thân, một nguồn kinh lực cực mạnh làm thân thể chàng rực sáng như ánh lửa. Cùng với một đôi mắt lạnh lùng, và tiếng thét vang:

“Thần Long Đoạt Mệnh Trảm,”

Kiếm vừa chém xuống, một thanh long tia chớp dữ tợn xuất hiện, hợp nhất cùng kinh lực trên thân thể chàng, tạo thành đôi Long. Phụng vũ bão ập vào người nàng Alia.

“Àm,”

Một tiếng sấm nổ rền vang, cả một không gian mịt mù khói bụi, Erik cố mở to mắt của mình để nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, nhưng lúc này chàng chẳng thể nhìn thấy gì khác ngoài một đốm sáng vàng rực như ánh dương lóe lên.

Rồi cùng với tia sáng ấy, mọi ảo ảnh trước mắt chàng vụt tắt. Đám khói bụi tàn tích lại tạo thành trận cuồng phong tia chớp, cuốn chàng vào bên trong, Erik hốt hải thốt lên:

“Không, ta muốn tiếp tục xem cảnh này, đừng đưa ta đi, không...”

“Phụt,”

Mọi ánh sáng lại vụt tắt trong đường hầm không gian tăm tối. Phốt lờ sự khẩn thiết mà vùn vụt dịch chuyển thân thể cậu rời đi. Cùng hàng tá những câu hỏi hiện lên trong đầu, mà không thể có lời giải đáp. Chàng của lúc này, có lẽ đang sở hữu một tâm trí còn phức tạp hơn cả lúc chưa biết mình thực sự là ai.

Càng bị vòng xoáy không gian cuốn đi, bí ẩn về chàng càng trở nên rộng lớn. Erik vẫn cùng một câu hỏi từ trước lúc bị cuốn vào vòng luân hồi chuyển kiếp:

“VẬY cuối cùng, thì tôi là ai với những điều đã trông thấy?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mờ ảo ánh nền vàng

Trước cửa hang động, Melisa bồn chồn tới lui đã hơn ba giờ đồng hồ, vẫn chưa thấy một động tĩnh nào ở bên trong. Trong lòng nàng lo lắng, đứng ngời không yên, rồi trong một khoảnh khắc Kayin không để ý đến. Nàng lén vào bên trong, cảnh tượng trước mắt làm nàng bản thân thốt lên:

“Anh Erik, chuyện gì thế này?”

Nàng chạy đến, quỳ gối, đặt tay lên ngực cậu. Toàn thân cậu đang đau đớn tột cùng giãy dụa, hai tay ôm đầu như một kẻ thần trí điên loạn, trên tấm thảm thô cứng và đồ vật ngổn ngang đã bị xới tung.

“Cụ ơi,” Nàng khẩn thiết với đôi mắt long lanh. “Anh Erik tại sao lại như thế này?”

“Cháu gái,” Cụ Alchemist gương mặt buồn rầu. “Cậu ta phải tự mình vượt qua thôi, cháu ạ,” ông cụ nắm chặt cây gậy gỗ cũ kĩ trên tay mình, lại nói: “Ta, cũng ngạc nhiên, rối trí như cháu thôi. Chưa từng có người nào, lại có một số mệnh kéo dài, và kinh hoàng đến như vậy. Nhìn gương mặt cậu ta xem, nó hiện rõ một nỗi đau cùng cực, cậu ta đã nhiều giờ liên tục cào xé bản thân rồi gào khóc, tình trạng này, e rằng...”

“E rằng?” Melisa thốt lên. “Có phải cụ muốn nói, anh Erik sẽ không thể vượt qua,” Cô nhỏ thất thần, nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của Erik. “Không, cụ ơi, cụ phải đánh thức anh ấy dậy thôi, không thể để anh Erik của cháu ra đi như vậy, và theo cách này thì nhất định là không được.”

“Ta cũng không có cách nào khác, cháu ạ” Ông cụ đứng lên chậm rãi, nhìn xa xăm. “Linh hồn cậu ta đã hoàn toàn rời bỏ thể xác, nói đúng hơn, từ lúc cậu ta hít vào làn khói trắng. Cái chết đã bắt đầu, tình trạng cậu ta ở hiện tại, chỉ là chút hơi tàn lực kiệt, đang cố sức chống chọi. Càng chống lại, càng đau đớn, và kết cục thì đầu óc cậu ta sẽ nổ tung, có thể cầm cự được đến lúc này, đã là một người có khối óc phi thường lắm rồi, cháu ạ.”

“Không, cụ ơi,” Melisa thốt lên, ánh mắt nàng rung rung. “Phải còn cách nào đó, cứu anh Erik mà phải không cụ. Cụ là nhà thông thái, cụ biết hết thảy mọi chuyện trên đời, trị được mọi loại bệnh từng có, không lý nào đến cụ cũng không có cách!”

“Chuyện này,” Cụ Alchemist ngập ngừng. “Cũng không hẳn là không có cách cháu ạ, nhưng...”

Ông cụ lặng im, nhìn Melisa, rồi thở dài lắc đầu.

“Cách,” nàng rạng rỡ. “Vây là còn cơ hội rồi, chúng ta phải làm thế nào bây giờ đây cụ!”

“Cháu ta,” Ông cụ lại thở dài. “Thần hồn thoát xác, muốn cậu ta tỉnh lại, thì ở hiện tại phải tạo ra một cảm xúc mãnh liệt hơn, tác động lên thân thể. Rồi từ đó, mà kéo linh hồn cậu ta trở lại thôi cháu ạ, nhưng...”

“Cụ nói tiếp đi,” Melisa sốt sắng.

“Ở đây, chỉ có cháu mới làm được điều đó,” ông Cụ nói chậm, rồi triều mến nhìn nàng. “Phải tiếp xúc thể xác nam nữ, nghĩa là...”

“Nghĩa là sao, cụ đừng áp dụng như thế, anh Erik của cháu đã không thể cảm cụ thêm được rồi,” Melisa hơi thở dồn, hấp tấp thốt lên.

“Nghĩa là, cháu phải quan hệ với cậu ta, đưa cháu gái ngốc nghếch ạ,” Ông cụ lắc đầu. “Ta nghĩ, đó là một việc không cần thiết. Erik, chàng trai trẻ này, dù là một người rất cá tính, và mạnh mẽ, nhưng đâu sao cậu ta cũng là một người xa lạ. Cháu còn trắng trong, đang độ trắng rằm, vì một người vừa gặp, mà đánh đôi lớn như vậy, thì không đáng cháu ạ!”

Melisa nghe lời ông cụ nói xong, cắn môi, đỏ mặt, đôi tay nàng đan vào nhau nắm chặt. Nàng nhìn Erik đang đau đớn, giãy giụa, khiến con tim nàng ở bên trong thổn thức, gào thét như muốn xé tan cả lồng ngực. Nàng suy nghĩ một hồi, thì mạnh dạn:

“Cháu sẽ làm,” nàng nói. “Nhưng... Đây chỉ là bí mật của riêng cháu và cụ thôi, có được không ạ!”

“Cháu gái ngốc nghếch,” ông cụ nhìn Erik đang đau đớn cào xé thân thể, rồi nhìn cô bé thơ ngây trước mặt mình, lòng đầy thương xót. “Ta chỉ là một lão già, chỉ đưa ra được lời khuyên, còn làm thế nào phụ thuộc ở người khác. Erik, cũng thế, cháu cũng vậy, thật lòng ta cũng không muốn để cậu ta chạm đến Hoa Anh Túc, dù chỉ là một giọt. Nhưng một người, khi đã quyết làm điều gì, một lão già như ta liệu còn có cách nào khác đây.”

Ông cụ tiến đến xoa đầu cô nhỏ thơ ngây trước mặt, xót ruột: “Ta hy vọng cháu có thể suy nghĩ lại!”

“Không còn thời gian đâu, cụ ạ,” Melisa dứt khoát. “Tháng mười, chỉ còn cách một tuần nữa thôi, cháu đã mười sáu rồi, cháu biết việc cháu nên làm. Mạng người quan trọng hơn thây, cụ thường nói với cháu như vậy mà đúng không?”

“Cháu đã có chủ kiến,” Ông cụ mỉm cười chua xót. “Một đứa trẻ có tâm hồn thuần khiết như cháu, sinh ra trong thời đại này, quả thật là điều đáng tiếc.”

“Làm việc mà cháu đã quyết ý đi,” ông cụ lặng lẽ rời đi, “Ta sẽ giúp cháu trông chừng ở bên ngoài. Chuyện này, mãi là một bí mật, ta hứa với cháu.”

Cái bóng ông cụ mất dần, đứng ở trước hang động, ông quơ tay làm những cử chỉ kì lạ, cả căn phòng vụt tắt, chỉ còn lại những ánh nến vàng lấp lánh trong đêm.

Melisa cắn chặt môi, từ từ mở những cái cúc áo nhỏ nhắn của tà áo dài mong manh, nàng chậm rãi xoa xuống mái tóc của mình. Cơ thể trắng trong, đầy đặn, vừa chớm của nàng trong ánh nến phảng phất một mùi thơm dịu nhẹ. Nàng thận trọng cởi trang phục cho cậu, rồi âu yếm nhìn Erik thì thầm:

“Erik, anh có biết không, em chờ đợi anh đã nhiều năm rồi. Và trong một đêm không trăng bầu trời rực sáng, anh bất ngờ xuất hiện như lời em ao ước, cứu em khỏi tay nụ phù thủy độc ác.” Cô tùm tùm hỏi tường, vén mái tóc nhìn ngắm gương mặt cậu, “Mạng của em là do anh cứu, thân thể này, từ hôm nay sẽ mãi thuộc về anh. Erik, em yêu anh!”

Nàng chậm rãi ngồi lên người cậu, roi giọt nước mắt trên má phải, với một nụ cười đong đầy yêu thương, rồi thổi tắt ánh nến.

Ở một chiều không gian khác, Erik đang lang thang trên sa mạc mịt mù gió cát, với một khóe mắt cay. Cảnh tượng lần này cậu trông thấy, đầu hiu hiu không một bóng người, chỉ có những kim tự tháp chỉ còn lại tàn tích, mờ ảo trong Sa mạc mênh mông. Trước mắt cậu, dần hiện ra một cái bóng, chắc chắn là một cô gái với mảnh áo tà to, đang cố vượt qua bão cát. Từ trong những cơn gió, cậu nghe được lời cầu nguyện thánh thót vang lên:

“Hỡi thần Set vĩ đại của Sa Mạc, ta là Taliya của tộc tiên Eren, ta đến đây không phải để thách thức sức mạnh của người. Ta đang tìm cách về nhà, mong người che chở cho ta,” Cô gái lời vừa xong một môi đuôi sức ngất đi.

Erik không kìm được lòng, nhưng chẳng thể nào giúp được cô ta. Cậu hiện tại chỉ là một linh hồn vất vưởng, đang phải chứng kiến những cảnh tượng mà bản thân không hề muốn.

Con tim cậu đau đớn, vỡ vụn chứng kiến hàng trăm mảnh đời bất hạnh, cùng một khối óc như muốn nổ tung với những thắc mắc về bản thân mình.

Đang băn khoăn thì đột nhiên, cậu cảm thấy cơ thể mình rạo rực, hưng phấn, tâm hồn cậu bằng một cách thần kì nào đó được chữa lành. Nó bỗng trở nên khoan khoái, thoải mái đến lạ kì.

Mọi ảo ảnh dần dần biến mất, không bằng những trận bão tố cuồng phong, mà bằng một khung cảnh bình lặng, với những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm không mây, cao vút.

Một khoảng không bình yên đến kì lạ, cậu thấy mình đang nằm trên một bãi cỏ xanh êm ái, của một thảo nguyên rộng lớn. Thân xác cậu trải qua nhiều sóng gió đã mệt mỏi rồi, nhưng tâm trí cậu thì lại trở nên bình yên diệu kỳ, cậu mỉm cười sáng khoái rồi một nhàoai thiếp đi. Trong khoảnh khắc ấy, cậu ngộ ra:

“Quá khứ chỉ còn là kí ức đau buồn đáng quên, tương lai thì như bão cát mù mịt, chỉ có hiện tại và trong khoảnh khắc này là đáng để trân trọng. Ta từ hôm nay, sẽ không lãng phí thêm thời gian tìm hiểu quá khứ, hay tương lai của mình nữa, sẽ chỉ sống mỗi ngày trong từng khoảnh khắc, và thật trọn vẹn mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Diễn tích hoa anh đào

Erik khoan thai tỉnh lại, như vừa được tái sinh thêm lần nữa. Cậu đưa mắt nhìn một lượt căn phòng trong hang động, vẫn là những cuốn sách cũ kĩ đã long gáy ngay ngắn trên kệ giá, dù chưa một lần chạm đến, nhưng lần này cậu lại có thể nắm rõ nội dung của từng quyển. Và hiểu được xuất xứ của tất cả những cổ vật hiện có ở đây, con đại bàng vẫn đứng đó nhìn cậu không rời mắt. Erik mỉm cười với nó:

“Lại đây nào Oscar, mày không thấy nhớ bầu trời sao?”

“Quác quác,”

Con đại bàng cất tiếng kêu lên, rồi vỗ cánh xà vào vai cậu. Họ cùng nhau đi về hướng ánh sáng, trở ra khu vườn. Người đầu tiên cậu gặp là Melisa, nàng đang ngồi bên cạnh dòng suối chảy xuống từ ngọn thác, tho thẩn nhìn những cánh hoa rụng rơi, đang xuôi theo dòng chảy. Không còn thấy cô nhóc nhí nhảnh, tinh nghịch của thường ngày, cô bỗng trở nên dịu dàng, điềm đạm, và trong đôi mắt đã từng long lanh, lúc này lại đang vương vấn những nét ưu tư, của những người phụ nữ thường thấy.

“Mọi người đâu cả rồi, Melisa,” cậu gọi.

“Anh tỉnh lại rồi à,” cô vén tóc cười e thẹn. “Anh Kayin, phải về thung lũng chuẩn bị hành quân, tuần đêm. Còn cụ Alchemist, đang thảo luận kế hoạch tác chiến ở mặt trận phía nam, cụ có dặn dò khi nào anh hồi phục thì đến gặp cụ, ở góc đại thụ trên đỉnh đồi.”

“Nơi đó,” cậu đáp. “Em có thể dẫn đường giúp anh không Melisa,”

“Dạ, anh đi theo em,” cô vươn vai đứng dậy, rồi ảm ảp nắm lấy tay cậu. Một hành động gần gũi hơn mức cần thiết làm cậu ngạc nhiên. Nên rút rề thắt tay lại, khiến cô ngượng ngùng đến chín mặt. Nhưng cũng nhanh chóng trở lại làm cô nhỏ nhanh nhẹn như mọi khi, cô nhảy phốc qua hai hòn đá, rồi thúc giục cậu theo sau.

Mặt trời đang dần xuống núi, thung lũng bắt đầu nhá nhem sập màu, cùng những âm thanh của lũ côn trùng, và bầy cú đêm. Họ đang theo lối mòn, lên đỉnh đồi, thì chợt thấy một bóng người, mập lùn, đang hốt hải rời đi, ánh mắt lảo liên quan sát cẩn trọng.

“Igor,” Melisa gọi. “Anh vội vàng đi đâu thế?”

“À ừ,” thanh niên Mập Phệ ảp ảp, “Anh đang đi bẫy thú, tối nay trung ương có mấy đồng chí xuống, anh muốn đãi họ món thịt rừng.”

“Thích thật,” cô nhỏ đan tay nhún nhảy, “Em gặp Cụ cùng anh Erik rồi sẽ về sớm, hy vọng là kịp nghe các chú kể chuyện ngoài mặt trận.”

“Ừ, thôi anh đi đây,” Thanh niên mập lùn đáp vội, rồi loạt xoạt qua lùm cây biến bóng mất dạng.

Melisa chỉ tươi cười nhìn theo, rồi cùng Erik rời đi. Cả hai lúc này tâm tư đều đang vướng bận những nỗi niềm thầm kín. Nên chẳng thể nào nhận ra, những cử chỉ mờ ám ấy, chẳng ai lại đi bẫy thú rừng vào ban đêm, săn bắn thì còn có lý, hơn nữa anh ta cũng chẳng mang theo dụng cụ bẫy thú, hay súng ống gì, mà chỉ cầm trên tay một cuộn giấy trông như da hươu với những nét vẽ nguệch ngoạc.

“Quác quác,” con ung trên vai cậu dữ tợn kêu lên, nó đập chân phóng thẳng lên bầu trời mất hút, rồi dõi theo cái bóng Mập Lùn từ trên cao.

“Chà, chắc nó cũng đi săn thú đêm đây mà,” Erik nói đùa làm Melisa tủm tỉm cười.

Cụ Alchemist đã ngồi đợi họ từ trước trên đỉnh đồi dưới một gốc cây dương đại thụ, với một nhóm củi khô đang bập bùng, ông cụ đang ngồi hút Nargileh (ống điếu bằng đồng thau cao đến vài tấc, gần giống với tàu thuốc láo). Thấy cô cậu đến ông cụ tươi cười gọi:

“Cùng đến đây, ta có chuẩn bị một ít bánh mề đen, và trà ảm cho hai cháu.”

Melisa nhanh nhẩu, đến ngồi bên rồi nép vào ông Cụ. Erik ngồi ở hướng đối diện, hai tay cầm tách trà, ông cụ vừa đưa cho. Trời đang chập tối, rừng đêm sương muối, những con gió lạnh lạnh, được ngồi bên đóm lửa, nhắm nháp một ngụm trà thì sáng khoái không gì bằng.

“Thế nào,” ông cụ điềm đạm. “Cháu đã tìm lại được kí ức của mình chưa, chàng trai trẻ?”

Melisa ngồi ôm đùi chăm chú, có lẽ trong cô lúc này, mong muốn được tìm hiểu bí ẩn về chàng trai mà cô đang thầm mến, còn mãnh liệt hơn cả chính người ấy.

Erik từ tốn nhấp ngụm trà, cậu thở ra một làn hơi ngưng đọng như trăng khói từ tẩu thuốc của ông cụ, rồi nói: “Cháu, chỉ là một người sống lang thang ở vùng ngoại ô thành phố Vine, không có gia đình, hay bạn bè nào cả. Và hình như là cháu rất giỏi sử dụng Trí Tuệ Nhân Tạo, và thông thạo một số loại ngôn ngữ lập trình.”

Melisa nghe lời vừa xong, cô đổi chỗ ngồi kế bên cậu, ôm lấy đôi vai rồi nhìn cậu triu mến: “Anh Erik đừng buồn, ở đây chúng ta coi nhau như một gia đình, một đại gia đình sẽ luôn yêu thương, và quan tâm đến anh.”

Cậu xoa đầu cô nhỏ mỉm cười, còn ông cụ thì trầm ngâm rít một hơi Nargileh, ông nhú mày, gập người về hướng cậu, ông hỏi:

“Cháu lặn sâu vào trong tiềm thức hơn ba giờ, chỉ nhìn thấy như vậy thôi sao, chàng trai trẻ?”

“Dạ, cháu...” Cậu ngập ngừng. “Kí ức của cháu thì chỉ có như vậy thôi cụ ạ, đa phần cháu nhìn thấy cuộc đời của những người khác, trông cũng khá giống cháu, nhưng đó cũng chỉ là ảo ảnh của những quá khứ bị thương, cháu nghĩ mình không nên ghi nhớ, cũng không tiện để kể ra.”

“Vậy, cháu có thắc mắc tại sao mình lại thấy những ảo ảnh đó không?” Ông cụ vẫn kiên nhẫn.

“Dạ, cháu...” Cậu ngập ngừng.

“Anh bạn trẻ,” ông cụ nói. “Không có chuyện gì là ngẫu nhiên cả, nếu cháu có thể thấy được, thì nghĩa là những sự việc đó đã từng diễn ra. Hãy kể lại, biết đâu ta sẽ tìm được cho cháu một lời giải đáp.”

“Dạ, vâng.” Cậu đáp, rồi nhấp một ngụm trà. “Chuyện bắt đầu từ hơn năm ngàn năm trước...”

Ông cụ và Melisa cùng chăm chú lắng nghe từng câu chuyện một, cô nhỏ không kìm nén được cảm xúc, tay vẫn ôm chặt lấy bờ vai cậu, mím chặt môi.

“Toàn bộ những gì cháu nhìn thấy, là như vậy đó thưa cụ.” Cậu cúi mặt kết thúc một câu chuyện dài, mà kể hết phải mất đến hơn hai giờ đồng hồ.

Ông cụ lặng im, rồi trầm ngâm, sau đó ông bầm độn tính lăm nhăm, rồi nhìn lên tinh tú của một bầu trời đầy sao, cao ngút.

“Ta cũng có một câu chuyện để kể,” ông cụ nhìn vào nhóm lửa, hồi tưởng rồi bắt đầu câu chuyện.

“Nước Văn Lang từ sau khi vong quốc, thì bước vào thời kỳ mới, gọi là kỷ nhà Thục. Có một truyền kỳ điển tích, kể về một chuyện tình làm chấn động cả trời xanh. Chuyện rằng:

Từ sau khi hoàng tử cuối cùng, Lạc Thuận Thiên, tiếp nhận huyết phụng long nguyên, thì trở nên thần trí điên loạn. Vì Thanh Long là loài rồng nước, sống ở đáy biển sâu, còn Phượng Hoàng là loài mệnh Hỏa, sống trên đỉnh những ngọn núi cao. Thân thể Hoàng Tử lại là bán tiên, nên không thể đồng thời dung nạp hai loại hồn nguyên chân khí cực mạnh như vậy trong người. Chàng đêm đêm, đau đớn gào gào góc làm cả một vùng núi dân cư hoảng sợ. Các tiên nữ hầu cận thấy vậy cũng lần lượt rời bỏ thiên cung.

Ở nơi tận cùng trời đất, Cây Anh Đào nhờ tiếp nhận tiên thủy, dần có linh khí, rồi hóa thành một tiên nữ. Nàng vì muốn báo đáp ân tình của hoàng tử, khi ngài còn bé, nên đã đến bên cạnh chăm sóc cho chàng. Khi chàng hóa phát, thì nàng dùng tiên thủy trong cơ thể mình để làm nguôi, còn khi chàng băng phát thì nàng dùng chính nhục thể của mình để sưởi ấm.

Nhờ vậy mà hoàng tử dần khôi phục lại thần trí, cảm kích ân tình của nàng, nên cưới làm hiền thê. Một trăm năm trôi qua, họ bên nhau hạnh phúc, và Hoàng Tử cũng đã tìm ra cách để khống chế Băng Hỏa Kinh Lực trong người, chỉ cần qua khỏi một đêm nữa, chàng sẽ dung hòa và có thể kiểm soát được chúng. Đáng tiếc tiên thủy trong người Anh Đào có hạn, nàng dần cạn kiệt và khô héo, ừ rú. Nhưng không hề muốn cho hoàng tử biết, nàng sợ phụ quân của mình vì nàng mà từ bỏ việc tu luyện.

Đêm hôm đó, Hoàng Tử Hòa Phát, Anh Đào dùng toàn bộ tiên thủy còn lại trên người để cứu lấy chàng, và thành toại cho chàng nguyện vọng. Nhưng nàng cũng vì thế mà bị đốt thành tro bụi.

Hoàng Tử sau khi viên mãn, đi khắp nơi tìm kiếm thể tử nhưng chẳng thấy, tất cả những gì còn lại của nàng chỉ là một nắm tàn tro. Quá đau buồn, và căm hận bản thân mình, vì đã vô tâm ích kỷ, hoàng tử lại thần trí điên loạn rồi tẩu hời nhập ma, sinh linh đồ thần.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đang trần giang lưu lạc, chàng kiểm soát được thần trí của mình, nên tự khắc ra Long Nguyên, rồi rút bỏ gân rồng. Đêm chôn nó ở một nơi bí mật mà đến bản thân chàng cũng không thể tìm lại được. Sau đó chàng ngồi bên một gốc cây dương, hướng về bầu trời, mà dùng thanh bảo kiếm để quyên sinh, đền tội.

Thật đáng buồn thay, chẳng còn Gân Rồng và Long Nguyên, thì chàng cũng chỉ là một phạm nhân bình thường. Nhưng huyết phụng trong người thì lại

làm chàng trở nên bất tử, cứ thế chết đi rồi lại được hồi sinh, và thần trí thì khi nhớ, lúc không.

Thời gian trôi đi, câu chuyện về hoàng tử Lạc Thuận Thiên được dân gian truyền tụng, cũng dần trôi vào quên lãng. Và cho đến nay, thì nó cũng chỉ còn lại là một câu chuyện cổ tích.”

Kể đến đây, cụ Alchemist khựng lại trầm ngâm nhìn lên bầu trời phả ra một trần khói mờ ảo hình rồng thiên, bay lơ lửng trong màn đêm sương lạnh. Melisa chăm chú lắng nghe, rồi bị cuốn theo mạch của câu chuyện, khiến lòng cô tự dưng cũng cảm thấy xót xa cho một chuyện tình cảm động trời xanh, lại có một kết cục bi thảm, mà khóc nước nớc.

Còn Erik, thì đã chứng kiến hàng trăm mảnh đời tương tự như vậy, điều đó ăn sâu vào trong tâm trí cậu như thể đó là câu chuyện của chính mình, một suy nghĩ thoáng qua, và cậu buộc miệng nói ra:

“Có phải ông đang nói, người cháu nhìn thấy là hoàng tử Lạc Thuận Thiên!”

Ông cụ nghe xong, vuốt râu ngẩng mặt cười thần bí, rồi cùng với một tia chớp lóe lên, ông kì ảo bay lơ lửng trên không trung, dang rộng hai tay, rồi nhìn xuống bên dưới, với một giọng nói âm vang rừng già:

“Chủ nhân, người nhìn xem ta là ai!”

Erik ngơ ngác trông lên một khoảng trời đang rực sáng, trong khi Melisa thì hoảng sợ không dám nhìn, nàng nép ra sau lưng dụi mắt vào người cậu, run lên bần bật.

Một cảnh tượng kì lạ, lại diễn ra trước mắt Erik, lần này không phải trong mơ, mà là đang ở hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hội thợ săn thành phố

Thành phố Vine về đêm là một trong những nơi, sầm uất, náo nhiệt nhất hành tinh. Tại đây, ánh đèn không bao giờ tắt, và dòng người kéo đến sẽ chẳng bao giờ vui đi. Nhưng không phải kẻ nào cũng may mắn tìm được cho mình được một ID nhập khẩu. Cái giá thấp nhất để được công nhận là công dân thành thị, cũng phải trên một triệu Credit(Đơn vị tiền tệ chung của đế chế). Điều đó như một bức tường vô hình ngăn cách giữa những người dân lao động khốn khổ, và những kẻ tự cho mình đặc quyền của tầng lớp thượng lưu trong xã hội.

Trong khi hầu hết những người dân vùng ngoại ô, phải sống trong tình trạng đói khát, đối mặt với bệnh dịch, và thiếu thốn thuốc điều trị trầm trọng. Thì công dân thành phố Vine lại hưởng thụ một đời sống xa hoa, hiện đại bậc nhất, chẳng những thế theo lý thuyết thì họ còn có thể trở nên bất tử, nếu đủ giàu có. Vì con người đã có thể đẩy lui được mọi loại bệnh tật, và đưa ngành Y Khoa vào một thời kỳ mới, khi mà mọi bộ phận trên cơ thể con người, trừ não bộ và trái tim ra thì đều có thể được thay thế bằng máy móc.

Nhưng mỗi bộ phận thay thế, đều có giá từ hàng trăm triệu, cho đến hàng tỷ Credit tùy theo mức độ tổn thương và quan trọng của chúng. Nên theo một cách hiểu khác, để cho một số người được trở nên bất tử, thì hàng triệu người khác phải bỏ mạng trong lúc làm việc, tại những hố sâu đến tận lõi trái đất, để khai thác nguyên liệu, khoáng sản, và làm giàu Uranium.

Tuy nhiên, để kiếm thật nhiều Credit và trở thành người bất tử, ngoài việc bóc lột sức lao động của những người khốn khổ, thì vẫn còn có một cách khác, man rợ hơn, nhưng lại rất hiệu quả. Đó là săn người, những kẻ bị đế chế truy nã, càng là nhân vật quan trọng, thì tiền thưởng càng cao.

Trong khi phần lớn cư dân thành thị, sống hưởng thụ trên bề nổi của thành phố. Thì những Thợ Săn chọn cho mình nơi tối tăm hơn, sống khép kín, như một thế lực ngầm tại những đường hầm, đã từng là ga tàu điện ngầm từ thế kỷ XX. Một lựa chọn khôn ngoan, từ bên dưới lòng đất những kẻ đi săn có thể cảm nhận được hơi thở của thành phố, xuất hiện ở bất cứ đâu, và biến mất trong bóng tối như chưa từng hiện hữu.

Tại góc ga tàu điện ngầm 413, nằm ở trung tâm thành thị, dưới chân tòa tháp đôi chọc trời của tập đoàn Wix, một ánh sáng đèn Led xanh từ đuốc đèn điện tử, trên tay một túi bị thít, đôi mắt lão liên, từng bước chậm chạp sợ hãi, đang dò tìm một bóng dáng khác, mà không phải là lũ chuột cống, đang tảo tạt chạy trốn khỏi ánh đèn trong bóng tối.

“Loang, coang.”

“Bùm,”

Bỗng trong màn đêm, một lựu đạn khói lửa được ném ra, rực sáng cả sân ga. Nhìn trên mặt đất, đám lửa phập phùng, tạo hình thành một biểu tượng xương xẩu đầu lâu, và dòng chữ Death Reminder(Lời nhắc tử vong). Cùng một giọng nói vang lên từ phía đường ray:

“Kẻ đang đến. Người được phép nói ba từ, trước khi ta thổi tung người khỏi mặt đất. Thứ cuối cùng, người có thể nhìn thấy, là gương mặt ta và máu tươi của chính mình, đó là một ân huệ mà Hội Tử Thần ban cho người.”

“Ta đến gặp Mandric, ta có một thông tin muốn trao đổi,” Tên mập lùn run sợ lắp bắp.

“Người nói quá nhiều rồi,” Hắn đáp.

Từ trong bóng tối, hòng súng một màu xanh chói sáng rực lên, nạt đạn chia thẳng về hướng một bao cát biết run rẩy.

“Khoan, khoan, ta biết nơi Nhà Tiên Tri ẩn náu, ta thề bằng mạng sống của mình.” Hắn hét hải quỳ rục hai tay đưa lên đầu một tấm bản đồ van xin.

Hòng súng từ từ hạ xuống, dưới ánh lửa một nhóm người dần xuất hiện, dẫn đầu là một gã cao hơn hai mét, vạm vỡ, với một cánh tay phải bằng máy móc, cùng một cái đầu trọc và đôi mắt vô thần lạnh lẽo.

“Mạng của người từ lúc đến đây thì đã thuộc về ta,” Hắn nói. “Trang phục này, chẳng phải là của bọn tuần đêm sao, ta nghe nói chúng đều là những chiến binh tinh anh, dũng cảm và không hề sợ cái chết. Ta cũng là một chiến binh, và ta tôn trọng những chiến binh khác, còn người thì chắc chắn không phải. Giết người, làm bẩn tay ManDric này. Mya, giết tên bản thiêu hèn mặt này đi.”

“Đoàng.”

Một phát súng dứt khoát vào đầu, Igor – Tên bị thịt loang lổ trong vũng máu, mắt mở to tay vẫn nắm chặt lấy tấm bản đồ. Cô gái trong cái áo cúp ngực bó sát thân màu trắng, cùng quần da ngắn đến sát háng lộ rõ bộ mông căng tròn đầy đặn, và những hình xăm quái dị. À thôi hòng súng đang khói bốc lên, rồi ề ề là đôi chân thon đến rút dao găm cắt phụt năm ngón tay của cái xác chết. Lấy ra một tấm giấy da vương đầy vết máu, ả cất tiếng:

“Mandric, hắn thực sự mang theo một tấm bản đồ.”

“Ta biết,” hắn đáp. “Một tên hèn nhát, thì sẽ không bao giờ mạo hiểm đến đây. Nếu hắn không mang theo một thứ gì đó thực sự giá trị ra trao đổi.”

“Vậy tại sao ngài lại giết hắn?” ả thắc mắc.

“Mya, một kẻ bán rẻ huynh đệ, dân tộc của chính mình, thì không bằng cảm thù. Loại người này đáng chết, làm sao có thể đứng cùng hàng ngũ với chúng ta. Chỉ trách hắn tham lam nhưng ngu ngốc, món quà của hắn ta tất nhiên phải nhận, mạng của hắn ta tất nhiên phải lấy.”

“Giết hắn,” Một giọng nói khác cất lên. “Có lợi cho bọn tuần đêm rồi, nuôi tên này hắn là rất tốn kém”

“Bụp,” Từ trên trần nhà, một thanh niên tóc đen dài, đuôi gà cột gọn, một bên mắt đeo kính Snack Eyes (Một loại kính công nghệ, có thể nhìn trong đêm tối và xuyên qua vật thể rắn), với áo choàng màu cát biển đập xuống, cùng hai thanh Katana (một loại kiếm cổ của người Nhật) một dài một ngắn trên vai.

“Kitaro, Kẻ Lang Thang, hội thợ săn có nguyên tắc riêng. Kẻ đến trước làm chủ con mồi, người không phải đến đây, để đổi đầu với bọn ta đó chứ.” Mandric nói.

“Ha ha ha” Thanh niên vai kiếm cười lớn. “Ta đơn độc, nhưng ta không ngại đổi đầu. Con mồi ta muốn có, người cản được ta sao, giao tấm bản đồ ra. Và tất cả các người có thể sống mà rời khỏi đây.”

“Há há há,” Mandric cùng đồng bọn hơn mười tên cười sặc sụa. “Các người nghe hắn vừa nói gì không,” Ánh mắt hắn chột trùng lên, quát lớn: “Còn đứng ngây ra đó làm gì lũ óc bò, giết hắn!!!”

“Bụp,”

“Đoàng, đoàng, đoàng...”

Ánh sáng vụt tắt, khói trắng hiện lên và thanh niên áo bào mất dạng. Cả một nhóm người nhắm vào cái bóng đen ẩn hiện mà xả đạn như mưa bão, tia lửa từ hòng súng sáng cả một nhóm người, cùng tiếng đạn leng keng rơi xuống.

“Roẹt, roẹt,”

“Á...Á...Á”

Ánh guom lóe sáng chớp nhá trong bóng đêm từ phía sau, cùng những tiếng hét hãi hùng, ngăn ngừa vang lên. Ga tàu điện, lại trở thành nơi tăm tối, yên ắng và nồng nặc mùi chết chóc.

“Kitaro, người...” Mandric một tay ôm cổ trứng mắt, rồi máu từ cuống hòng hắn bắn tung tóe, cái đầu lâu lác lóc trên nền đá, bị thanh niên áo bào dẫm lên.

“Ta, luôn chữa lại một kẻ sống sót, và thách thức kẻ đó đến tìm ta báo thù,” hắn nói. “Đưa tấm bản đồ ra, và người có thể đi.”

“Ta đi đâu bây giờ,” Cô gái áo trắng tay run rẩy, chìa ra tấm vải da. “Lên tám tuổi ta đã theo hắn, kẻ thù nhiều vô số, để ta lại một mình thì người giết ta luôn thì hơn.”

“Phụt,”

Thanh niên áo bào, tra kiếm vào vỏ, giặt lấy mảnh da, rồi cùng với trần khói biến mất. Cô gái trong ngõ ngách, hoảng sợ, cánh tay còn cứng đờ, nhưng đôi mắt lại long lanh nhìn theo cái bóng thốt lên:

“Thiệt là ngẫu quá đi! Chắc ta yêu hấn mất rồi. Kitaro, người đợi ta...”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thỏa thuận ngược

Trong bầu không khí sôi động, đầy tiếng hò hét, và những âm thanh gọi dục, cùng làn ánh sáng đa sắc mờ ảo, chuyển động liên tục. Những thanh niên thành thị ăn mặc dị hợm, tóc tai đủ kiểu với thân thể đầy những vết đèn led phát sáng, đang uyển chuyển quẹo rữ những cô nàng hờ hạng, mà phần đông, có thể xem như họ chẳng mặc gì nhiều hơn ba mảnh vải trên người.

Kẻ Lang Thang xuất hiện, rồi lướt qua đám đông, hướng đến tầng dành cho giới thượng lưu trong Hộp Đêm ở phố Vine. Hấn đang nhanh bước, thì từ đằng sau một đôi bàn tay mềm mại uyển chuyển, ôm lấy người hấn và thì thào vào tai:

“Tôi biết anh sẽ đến đây, nếu đã phát chán những cô nàng nóng bỏng. Anh có muốn thử cảm giác mới lạ cùng một nữ chiến binh không, chàng Samurai.”

Vừa nói, Mya, cô nàng được hấn tha mạng, lác lư xuống tận háng Kẻ Lang Thang múa may những hành động gợi tình, rồi uốn éo đứng lên, liền lúc cởi áo ngoài, để lộ ra bộ ngực đầy đặn trăn trăn, trong ánh đèn mờ ảo.

“Cút,” Kitaro gắt lên, rồi hất vai thẳng bước.

Ả dậm chân bực tức, rồi khoanh tay trước ngực mắng theo: “Làm bộ thanh cao, vào hộp đêm không kiếm gái thì làm gì. Để tôi coi anh thanh cao được mấy ly rượu rum, đồ đẹp trai, đáng ghét!”

Hấn phớt lờ cô ta, cùng hàng tá những ả mỹ miều khác, cái dáng vẻ lạnh lùng của hấn, chỉ bằng một ánh nhìn đã khiến các quý cô muốn cởi hết quần áo, rồi quỳ gối dưới chân. Nhưng dường như Kitaro là một Kẻ Lang Thang, chẳng quan tâm đến điều gì khác, ngoài thanh gươm trên vai hấn.

Ngồi trong phòng kính ở tầng trên, nơi cách âm hoàn toàn với những ồn ào, cùng sự điên loạn của những kẻ đang thác loạn bên dưới. Hấn trầm tĩnh nhắm mắt hưởng thụ thanh bình, như thể giết cả thấy một nhóm người cũng được xem là có tiếng tăm, chỉ là một trò con con mà hấn chỉ cần búng tay là làm được vậy.

“Kitaro, bạn ta,” Một gã đàn ông âu phục chỉnh chu, tuổi chạc trung niên, với hàm râu quai nón, cùng mái tóc tía tốt gọn gàng tiến đến lên tiếng. “Ngon gió nào, đưa cậu đến Hộp Đêm Ademas này, thượng khách của ta, tất cả đều miễn phí tùy cậu lựa chọn. Hôm nay, hãy để ta thể hiện sự hào phóng của mình.”

“Bốc, Bốc”

Hai cái vỗ tay, và một đám đàn bà thân hình chuẩn chỉnh, không một mảnh vải trên người, và nồng nặc mùi oải hương tiến đến, vỗ lấy người Kẻ Lang Thang. Người hầu đứng bên cạnh, cung kính rót rượu với những cử chỉ tao nhã, trang trọng:

“Chúc ngài một buổi tối vui vẻ,”

“Johan, ngài nên cho đám hạ tiện này cuốn xéo, trước khi ta cắt cổ từng ả, và ngài sẽ thấy hối hận vì sự hào phóng của mình.” Kẻ Lang Thang lạnh nhạt lên tiếng.

“Ha ha ha,” Johan cười lớn, vẻ mặt không một chút lay động. “Cậu không có hứng thú ta cũng chẳng miễn cưỡng,” hấn phẩy tay, và đám đàn bà lũ lượt rời đi. “Nếu cậu không phải đến để chơi, vậy cậu cần gấp ta để làm gì?”

“Ta đến để giao dịch,” Kẻ lang thang, nghiêm nghị. “Trên tay ta, là bản đồ cứ điểm quân sự, nơi lũ mọi rợ Aara đang lẫn trốn, cùng lão già Alchemist. Ta muốn mười triệu Credit.”

“Mười triệu, hớ hớ hớ,” gã đàn ông cười gian xảo, đôi mắt đảo nhìn mảnh giấy da rồi nói: “Cậu thật biết cách ra giá, bạn của ta. Có điều cậu không biết, ta là một người làm kinh doanh, ta tin vào những gì mình nhìn thấy, chứ không phải là một mảnh giấy, và lời nói từ cậu. Cậu lấy gì ra để đảm bảo cho khoản đầu tư này của ta đây, anh bạn?”

“Choang,”

Kẻ Lang Thang cầm lấy cán thanh đoản kiếm, chẳng ai kịp thấy hấn rút nó ra khỏi vỏ, nhưng chai rượu thượng hạng ở trước mặt, đã bị một nhát cắt đôi, chảy loang lổ mà không hề ngã xuống.

“Cách mười bước chân, ta lấy mạng một người nhanh hơn súng đạn. Ngài đang ở cách ta vón vện bốn bước, còn đám hộ vệ đang trốn chui nhủi, sau lưng ngài chưa kịp nhận ra chuyện gì, thì chúng cũng đã mất mạng.” Hắn cười khênh, lại nói:

“Mười triệu chỉ là giá khởi điểm, khi tự tay ta hạ sát tên Lucas, và cắt cổ lão già Alchemist xuống, ta muốn cái giá gấp ba.”

“Well well well,” Johan vỗ tay, “Ta rất thích làm ăn với những người có tham vọng như cậu, bốn mươi triệu Credit, đủ để mua một đôi chân nhanh nhẹn, cả hai ta đều biết ai là người cần đến nó phải không, Kitaro?”

“Người...” Kê Lang Thang trừng mắt, tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

“Lạch cạch, lạch cạch,” Đám hộ vệ của Johan đồng loạt lên đạn, nhắm thẳng vào hắn.

“Bình tĩnh nào,” Johan đưa ngón trỏ với chiếc nhẫn bạch kim, cùng viên kim cương lấp lánh, ra hiệu cho đám cận vệ bỏ súng xuống, hắn điềm tĩnh nói: “Chưa từng có kẻ nào ở trước mặt ta, mà ra giá được đầu anh bạn. Ta đơn giản thế này vậy, cậu dẫn theo hai sư đoàn, đến chỗ mà cậu cho là chúng đang lẩn trốn. Tiêu diệt không chừa lại một mạng, và đem hai cái đầu về đây, ta sẽ để cho con gái cậu được sống. Biết đâu, nếu cậu làm ta thấy vui, thì cô bé lại có thể chạy nhảy như trước. Đôi bên cùng có lợi, hợp tác Win – Win là như vậy, cậu muốn làm kinh doanh, phải học được cái nguyên tắc cơ bản này, bạn của ta.”

“Tên xảo trá,” Kitaro nghiêng răng. “Người dám động đến con gái ta dù chỉ là một sợi tóc, ta đảm bảo với người, dù có là chân trời góc bể, ta cũng sẽ phanh thây người làm trăm mảnh, rồi vứt chúng cho chó ăn.”

“Ha ha ha, người nhìn xem, kia là gì,” Johan chỉ tay ra sau lưng Kê Lang Thang.

“Daddy, cứu con,” Một cô bé tuổi lên bảy mặt trắng hồng, chỉ còn lại nửa thân người, yếu ớt gọi lớn.

“Quân khôn nạn,” Kê Lang Thang nghiêng răng, đôi mắt đỏ rực gân máu. “Được ta làm, nhưng ta có một điều kiện. Khi trở về, ta muốn con gái mình có một đôi chân mới.”

“Deal,” Johan cười nham hiểm, rồi cầm ly rượu đưa lên nhấp nhử từ tốn.

Kê Lang Thang tiến đến bên cạnh đứa con gái đang ngồi trên xe lăn, đằng sau lưng cô bé có hai tên to cao, da đen như nước sinh trong đầm lầy, với bộ áo phục và thanh súng ngắn trên tay. Hắn quỳ gối ân cần với cô nhỏ:

“Con gái, đợi cha trở về, cha hứa bằng mọi giá, con nhất định sẽ tự đi lại được.”

“Daddy, đừng mạo hiểm vì con nữa, con gái không cần đôi chân, con gái chỉ muốn Daddy ở bên cạnh mỗi ngày, có được không?” Cô nhỏ nắm tay Kê Lang Thang khấn nài.

“Con gái ngốc, đừng lo,” Kê Lang Thang nói. “Không một kẻ nào có thể làm hại cha được cả. Ngoan, cha đi rồi sẽ về sớm.”

“Theo ta nào cháu gái,” Johan tiến đến. “Ồ với ta cháu sẽ được an toàn,” nói xong hắn ngoảnh mặt ra hiệu, bọn hộ vệ cứ thế đẩy xe lăn rồi đi.

“Daddy, daddy...” Cô nhỏ bịn rịn gọi.

“Không sao đâu,” Kê Lang Thang gạt đầu trấn an, rồi quay sang trừng mắt với Johan: “Người tốt nhất nên giữ lời,”

“Làm kinh doanh, chữ tín đặt lên hàng đầu. Bạn của ta, cô bé sẽ an toàn cho đến khi người trở về,” Johan nở một nụ cười toan tính, rồi chìa tay ra bắt.

Kê Lang Thang gạt phăng hắn qua một bên, lòng đầy căm phẫn rồi đi. Trong lòng hắn biết rõ, tên khôn nạn vẫn gọi hắn là bạn thường ngày kia. Sở dĩ đối xử tốt với hắn những năm qua, tất cả là để chờ đợi cho giây phút này. Khi có một mảnh đủ lớn hắn sẽ giở trò lật mặt, và ra tay không từ lấy một thủ đoạn đê hèn nào. Kê lang thang, ngoái đầu nhìn lại thêm một lần nữa, với đôi mắt rực lửa:

“Kẻ tiếp theo ta giết, chắc chắn sẽ là người, tên Johan chó má.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Huyền huyễn đến đó thôi

Đêm mười ba, trăng sáng vàng vọt, người dân thôn lũng Khe Năm Andres, tụ tập cùng nhau bên bếp lửa, sum vầy múa hát. Rượu vang của nhà Edward, vừa ủ đến độ nồng một mùi thơm, đủ làm các cô thôn nữ chỉ vài ngậm ngân nga, còn các chàng trai thì khí thế hùng hực, trong khi những cụ già thì ngồi kể cho bọn trẻ nghe chuyện tích thời xưa cổ. Tiếng cười nói rôm rã, trong khu rừng già, làm xua tan tất cả sự căng thẳng, một môi trường ngày,

và trong men say họ quên mất rằng mình đang tồn tại trong một thế giới tàn khốc, với những cuộc chiến kéo dài triền miên vẫn chưa có hồi kết.

Chỉ có Oscar, con chim ưng của cụ Alchemist vẫn luôn thận trọng cảnh giác, một mình nó tuần tra khắp vĩa rùng, lượn lơ trên không trung, vẫn chưa hề rời khỏi nơi nó để cho tên mập phệ Igor mờ ám rời đi. Linh tính của loài đi săn mồi bảo cho nó những chuyện chẳng lành sẽ đến. Oscar đập cánh vỗ mạnh, rồi thoát ra khỏi cánh rừng, hướng thẳng đến thành phố, theo dấu vết mà tên Igor để lại. Bản thân nó có lẽ đang cần làm rõ một sự thật nào đó.

“Đoàng,”

Một tiếng súng lớn, và Oscar trên bầu trời gãy rập đôi cánh, như sao đêm vụt tắt rơi xuống. Con vật đôi mắt vẫn mở to, khi nó bị bắn hạ, như tự bản thân nó ngay từ đầu đã biết trước kết cục, khi rời khỏi những cánh rừng nhưng nó vẫn mạo hiểm.

“Chúng mày lại đây,” một tên lính cầm xác con ưng khoe khoang. “Xem tao vừa bắn được thứ gì này.”

“Legeli, là một con chim ưng,” một tên khác thốt lên. “Từ sau thế chiến, đã không còn thấy loài này bay trên bầu trời, mày bắn được con ưng, là điềm lành, điềm lành. Đêm nay, trận chiến sẽ kết thúc, đã có thể gác súng, về hợp đêm say sưa với mấy con đi mòng to, rồi chúng mày ạ.”

“HA HA HA,” những tiếng cười lớn vang lên.

“Câm miệng!!!”

Một viên chỉ huy toàn thân giáp sắt, một màu bạc rỉ, với những vết trầy xước, lỗ thủng gây ra từ đạn pháo sau những trận chiến. Hắn chạm nhẹ vào vành tai, mở cái mũ giáp ngược ra sau, lộ rõ gương mặt chai sạm, cùng một vết sẹo lớn từ thái dương, kéo xuống tận gò má. Ánh mắt hắn lạnh lùng, di chuyển từng bước trong bộ giáp áo nặng nhọc, tạo ra tiếng lạch cạch, làm cả một đám lính, hoảng hồn, ngay ngắn thành hàng, mà không cần hắn phải ra lệnh.

“Chúng mày, cho rằng chiến trận hay ho lắm à.” Hắn quát lớn. “Đưa nào trong tụi bây tình nguyện đi lính vì nghĩa vụ, hay chiến đấu cho lý tưởng của Đế Chế. Hay tụi mày chỉ vì muốn thoát khỏi sự nghèo đói, trốn tránh lao động, để suốt ngày đập đầu vào hàng đám đi khô héo chất dịch, mà đến đây. Nói!!!!”

Cả một đội quân ngàn người thin thít, không có lấy một tiếng động. Viên chỉ huy chột cả lòng người:

“Khốn nạn, đến dùng khí thừa nhận lũ ăn hại tụi bây cũng không dám,” Hắn đưa mắt nhìn một lượt, rồi chột đánh tiếng cười to, đám lính cũng rục rịch cười theo hưởng ứng, dù chẳng thẳng nào hiểu được hắn sắp sửa nói điều gì. “Chẳng có gì phải xấu hổ cả, tụi mày ít ra còn có một mục tiêu, hơn khỏi người ngoài kia còn chẳng biết mình sống vì điều gì. Đêm nay!” Hắn nhấn mạnh, “Khu vực của tụi mày sẽ không còn chiến tranh nữa, tụi bây đã có thể rùng rính Credit, về nhà với vợ con, chơi đi thoải mái mà không phải lo chiến trận. Tuy nhiên,” hắn lại nhấn mạnh.

“Trước khi nghĩ đến vinh quang, tụi bây phải biết tập trung vào nhiệm vụ trước mắt: Phải tận diệt, là tận diệt, tụi mày có hiểu không. Tao không muốn có một bóng quân phản động nào thoát khỏi vòng vây, tao nói rõ là không một bóng. Tụi mày đã hiểu rõ chưa!”

“Yes, sir!!!” Cả đám lính, cầm chắc súng, hô lớn.

“Được rồi, xuất quân! Đi mà chiếm lấy phần thưởng của tụi mày đi, lũ sâu bọ!”

Sau tiếng cười lớn của hắn, cả một đội binh khí giới, robot chiến đấu hiện đại, cùng những cỗ xe tăng phang rừng, xẻ núi, lũ lượt rời đi trong màn đêm, tạo thành một đám khói bụi lớn, với những tiếng ồn máy móc làm chấn động cả mặt đất nơi chúng đi qua.

“Bứt dây động rừng, chỉ là một lũ hình người óc thú,” Lặng lẽ đằng sau, Kẻ Lang Thang Kitaro, nhìn vào đám lính đang rần rần tiến bước, hắn tắc lưỡi, rồi cùng với đám khói trắng, mất dạng.

Ở một nơi yên ắng hơn, dưới gốc cây dương lá đỏ, đốm lửa đã tàn, nhưng bầu trời vẫn rực sáng. Erik bàng hoàng, cố đánh thức bản thân khỏi giấc mơ kì lạ, nhưng dường như mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầu.

Cụ Alchemist thông thái, trước mặt cậu đang hóa thành hình dạng một thanh trường kiếm, chuôi rỗng, cán đen gân guốc, với phần thân kiếm sáng bóng sắc lẹm có một vết đỏ tươi như máu huyết thẳng băng đến tận lưỡi. Thanh kiếm rực sáng hào quang, phát ra ngôn ngữ của tiền nhân:

“Chủ nhân, Long Ngâm, cuối cùng cũng tìm được người.”

“Cụ Alchemist,” Erik ngỡ ngàng hướng mắt nhìn, rồi gọi. “những chuyện ngạc nhiên, chúng ta có thể đợi ngày mai hắn nói không, cháu không thể nào tiếp thu hết, và có lẽ đêm cũng đã khuya rồi cụ ạ.”

“Chủ nhân,” Thanh Đại Kiếm nói, “nếu lúc này còn không cho người biết xuất thế của mình, có lẽ mọi chuyện sẽ trở nên quá muộn.”

“Cháu vẫn không hiểu cụ đang nói gì!” Erik bần thần.

“Chủ nhân, ngài có còn nhớ,” Thanh Đại Kiếm Nói. “Long Quân Thượng Tiên, từ đáy biển sâu, đã chế đôi ngọn núi lửa, lấy ra một khối huyền thiết, rồi dùng tiên pháp, bảy bảy bốn mươi chín ngày, luyện ra một thanh kiếm có sức chế trời, lấp biển, đặt tên là Long Ngâm. Vào năm người sinh thần hai mươi tuổi, thượng tiên đã tặng Long Ngâm cho người làm thần khí hộ thân.”

“Từ lúc chủ nhân tự hủy hoại thân thể, chối bỏ tiên lực, tại nơi đây đem chôn Long Ngâm dưới gốc cây dương này. Long Ngâm đã đợi người hơn năm

ngàn năm, những năm qua, vì không đánh chứng kiến con cháu tộc Việt, bị ngoại xâm diệt tộc, nên đã bạo gan tự hóa thành hình người, rồi đem họ trốn vào trong rừng sâu, dạy họ cách chiến đấu tự bảo vệ mình. Nay chủ nhân đã về đến, Long Ngâm xin giao sứ mệnh này lại cho người.”

“Khoan khoan,” Erik ngắt lời. “Ý người nói, ta chính là Lạc Thuận Thiên, và những mảnh đời mà ta nhìn thấy, là cuộc đời của chính mình sao?”

“Đúng vậy thưa chủ nhân, người chính là Hoàng Tử cuối cùng của Long Tộc, Lạc Thuận Thiên.” Thanh Đại Kiếm nói.

“Hoang đường,” Erik gạt phăng. “Ta đi bộ từ chân đồi, lên đến đỉnh núi còn thở ra hơi, thấy máu là sợ, lá gan lại không bằng con ngỗng, người lại bảo ta là hoàng tử, thần lực gì gì đó, chẳng phải là chọc cười chết ta sao.”

“Chủ nhân,” Thanh Đại Kiếm nói. “Sở dĩ người chưa khôi phục thần lực, và kí ức của mình, là bởi người chưa tìm lại được Gân Rồng, và Long Nguyên. Tìm lại được chúng, người có thể khôi phục lại nguyên thần, và pháp lực của mình.”

“Ha ha ha,” Erik cười lớn. “Thôi cụ đừng châm chọc ta nữa, có lẽ độc tính Hoa Anh Túc vẫn còn trên người, lại gây ra ảo giác. Hôm nay chuyện lạ nghe nhiều như vậy là đủ rồi, Melisa, chúng ta chào cụ rồi về thung lũng thôi em,”

“Nhưng,” Melisa níu tay cậu áp úp. Cả đời cô chưa từng thấy qua những chuyện kỳ ảo, thần thoại như vậy. Trong lòng cô cảm thấy hoang mang, nhưng cô lại hoàn toàn mong muốn những chuyện mình vừa nghe được, tất cả đều là sự thật.

“Chủ nhân, lời Long Ngâm nói đều là sự thật,” Thanh Đại Kiếm nói. “Tộc nhân, con, cháu của người đang sắp gặp nạn kiếp lớn. Lẽ nào, chủ nhân đành lòng, bỏ mặc khoanh tay đứng nhìn.”

“Nói thật,” Erik phì cười. “Cảm ơn cụ, vì đã giúp tôi tìm lại được kí ức, giờ thì tôi đã biết mình là ai, một người bình thường, kiếm sống bằng nghề lập trình, thế thôi. Còn chuyện thần thoại, kì thực kê ra nghe thì thấy hứng thú, nhưng tôi không muốn làm anh hùng, và sẽ chẳng bao giờ là anh hùng cả.”

Erik đứng dậy, phui bụi, rồi nhìn lên bầu trời, cậu nói: “Ngay sau khi chào biệt Kayin, tôi sẽ rời khỏi đây, đi tìm một bãi rác khác. Tôi đã quen sống một mình, ở thế giới hiện đại, một nơi trong rừng sâu với những câu chuyện kì lạ như thế này, tôi nghĩ là không thích hợp với mình. Dù sao thì cũng cảm ơn cụ, vì tách trà và ngày hôm nay.”

Nghe lời vừa xong, thanh kiếm vụt tắt, biến thành Cụ Alchemist, rồi lắc đầu thờ dài, nhìn theo cái bóng Erik rời đi. Melisa gương mặt buồn bã, định ninh:

“Chuyện cụ kể, là sự thật phải không, thưa cụ?”

“Cháu gái,” ông Cụ xoa đầu cô bé, rồi mỉm cười. “Ta chỉ thử cậu ta thôi, nó không phải là sự thật đâu cháu ạ,”

“Trời! vậy thiếu chút nữa là con tin thật luôn rồi,” cô nhỏ to tròn mắt thốt lên. “Thôi cháu về đây cụ ạ, anh Erik chưa quen đường, đi một mình trong rừng dễ bị lạc lắm”

“Melisa này,” ông Cụ gọi. “Cháu có thể đưa ta về một đoạn không, Cụ già yếu rồi, mắt không tỏ, đi trong đêm quả thật là rất khó.”

“Cháu...” cô nhỏ bần khoản đáp ứng. “Còn anh Erik thì sao hả cụ?”

“Cậu ta sẽ ổn thôi, cháu đừng lo,” ông Cụ dập lửa, rồi ngoài đầu nhìn lại, về mặt trầm ngâm, thì thầm với những con gió:

“Đã không còn là tiên nhân, đành phải dùng cách của người phàm, để cho người một lý do chiến đấu. Chủ nhân, ta xin lỗi người.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thiên đường hóa địa ngục

Tàn canh, đêm muộn, Erik một mình len lỏi qua những lùm cây, tìm đường về đến thung lũng. Dù đã gạt phăng tất cả những chuyện kỳ ảo, nghe, nhìn, nhưng bản thân cậu không sao kiểm soát nổi tâm trí mình. Đầu cậu đau như búa bổ, bởi quá nhiều những tiếng nói vang vọng bên trong.

“Chẳng cần,” cậu gất gồng rồi cầm hòn đá chọi thẳng xuống hồ nước, như thể muốn vứt bỏ hết những phiền nhiễu đi, và chỉ mong chờ đến ngày mai, để có thể trở về với thực tại, bên những bãi rác quen thuộc.

“Àm,”

Một tiếng nổ lớn làm rung chuyển cả mặt đất, khi hòn đá vừa chạm hồ nước. Erik hoảng hồn, ôm đầu rồi ngẩng nhìn cả một vùng thung lũng rực lửa, mịt mù khói bụi. Tiếng đàn bà, trẻ con la hét, hòa cùng tiếng đạn bom, tạo ra những âm thanh hãi hùng, trong rừng rậm. Đang ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì vừa diễn ra, thì đột nhiên cậu thấy đau nhói đằng sau gáy, rồi cả bầu trời cùng lúc tối sầm lại.

Một cuộc tập kích bất ngờ, diễn ra và kết thúc trong chớp mắt, với sự chênh lệch quá lớn về quân số, và vũ trang. Hơn trăm người của Đội Tuần Đêm, dù đã phát hiện ra kẻ địch từ hơn mười dặm, nhưng họ chẳng làm được gì ngoài những nỗ lực kháng cự yếu ớt trong tuyệt vọng.

Đám lính nhảy dù, cùng với tốc độ của những phi thuyền bay, chỉ trong tích tắc đã oanh tạc cả một vùng thung lũng thành bình địa, bộ binh theo sau, có hàng ngàn tên, với những vũ khí tối tân, và Robot chiến đấu hiện đại, đã quét sạch mọi bóng người mà chúng nhìn thấy trên đường hành quân siết chặt vòng vây. Chỉ còn lại một nhóm hơn ba mươi người sống sót, bị quây lại, ngồi co cụm, bất lực run rẩy.

Dưới ánh đèn pha thẳng vào mắt, Lucas chỉ huy Đội Tuần Đêm, áo quần lấm lem, mặt đầy những vết máu khô, và bùn đất vương vãi, đang bị trói chặt vào cây thập tự giá, đầu anh ta gục xuống, tóc tai rũ rượi, hơi thở yếu ớt.

“Tạt nước cho hẩn tỉnh,” Viên chỉ huy ra lệnh. Một tên lính xối ào cả gáo nước vào mặt Lucas, anh ta thở hỗn hênh, nheo một mắt sung bầm như quả trứng, nhìn thẳng mặt tên chỉ huy.

“Mày còn chờ đợi gì nữa, thằng khốn,” Lucas nói. “Làm nốt việc của mày đi.”

“Muốn chết sao,” Viên Chỉ Huy nhếch mép. “Quá nhẹ nhàng với mày rồi, tao hỏi lần cuối, lão già đang trốn ở đâu.”

“Phụt,” Lucas nghiêng răng, phun một miếng máu vào mặt tên chỉ huy, gất lên: “Móc mắt mày ra, mà gắn vào đít mà tìm, thằng chó săn.”

“Con mẹ nó,” Viên Chỉ Huy quệt mặt, cay nghiệt. “Giải lũ khốn đó lên đây,” hất ra lệnh, một Viên Tiểu Đội trưởng giáp xanh rời đi, và chưa đầy năm phút sau hẩn cùng với tám tên khác, áp giải một nhóm người tã to, nhọt nhọt, tay trói chặt phía trước, theo một hàng nối dài, tiến đến. Tên Chỉ Huy nhìn họ, như nhìn những con thú hoang, rồi chỉ tay vào Lucas nói lớn:

“Nhìn chỉ huy của tụi mày đi, hẩn chẳng phải đã tuyên thệ sẽ bảo vệ tụi mày cho đến chết sao, bây giờ thì thế nào? Đến chuyện chết hẩn cũng chẳng thể tự quyết định được, thì bảo vệ chúng mày bằng răng à!”

Hẩn khềnh cười, đi qua lại mấy bước chân, rồi ra vẻ nhân từ, lại nói: “Bây giờ, tao cho tụi mày thêm một cơ hội. Đứa nào chịu khai ra, chỗ lão già ẩn nấp, tao sẽ tha mạng cho đứa đó, chẳng những thế còn báo cáo lên cấp trên trọng thưởng. Đứa nào đồng ý, thì có thể đứng lên.”

Một bà cụ tóc đã bạc phơ, mặt lấm lem bùn sinh, chỉ nhìn thấy được đôi mắt trắng bệch, mặt nhọc đứng dậy.

“Mày xuống địa ngục mà hỏi, quân lang sói!”

“Bằng,”

Viên chỉ huy một phát súng nhắm thẳng vào đôi mắt, bà cụ ngã rặt như một khúc cây khô, hẩn mở trừng mắt, quát lên: “Còn đứa nào, muốn làm anh hùng nữa không?”

“Thằng khốn,” Lucas gồng người, thép gai trói chặt, siết vào làm cổ tay y ứa cả máu, nhò giọt đỏ ừng cả nền đất.

“Mày nôn à,” Tên Chỉ Huy nói. “Chưa đến lượt mày, cảnh hay còn chưa cho mày xem cơ mà,” hẩn quát lớn, “Đem hai con bé dưới kia lên cho tao,”

Nghe lệnh, một tên lính cắt phăng dây thừng, đưa hai cô gái, một thiếu nữ, một trẻ nhỏ chưa đến mười hai, áp giải rồi ném họ lăn lóc lên phía trước.

“Coi hết đồ tụi nó ra,” Tên Chỉ Huy ra lệnh. Hai cô gái bất lực kháng cự, vãi vốc trên người bị xé toang, ôm nhau khóc thét. “Tụi mày, thằng nào muốn hưởng thụ cứ thỏa thích, chơi đến khi hai con đi này tắt thở trước mặt hẩn cho tao.”

“Đủ rồi,” trong bóng tối một giọng nói xen vào.

“Kitaro, ngươi cũng hứng thú với đàn bà sao,” Viên Chỉ Huy nói. “Nếu ngươi thấy thích, ta tặng hai ả này cho ngươi, cần gì phải căng thẳng với nhau.”

“Xoẹt,”

Kẻ Lang Thang rút kiếm chớp nhá, kẻ thẳng lên cổ viên chỉ huy, “Chém, giết, tùy ngươi, nhưng đừng làm trò đòi bại trước mặt ta. Nếu không cái mạng của ngươi e là khó giữ.”

“Ha ha ha,” Viên Chỉ Huy cười lớn, “Đừng ra vẻ cao đẹp ở đây, ngươi chẳng phải cũng là một kẻ giết người kiếm sống sao. Đám người này, có hận cũng không nên hận ta, phải hận ngươi mới đúng, chẳng phải nhờ ngươi họ mới có kết cục này sao. Ta đang giúp ngươi giết trừ hậu hoạn, còn không cảm ơn ta lại động đến gươm dao.”

“Cảm ơn,” Kẻ Lang Thang gất lên. “Các ngươi dựa vào khí giới, quân số mà thắng trận, còn ta dựa vào chính mình. Ngươi vốn không có tư cách so sánh với ta.”

“Được, cứ cho là ngươi giỏi,” Viên Chỉ Huy cười khềnh. “Để coi kiếm của ngươi lợi hại, hay súng của ta nhanh hơn.”

Lời vừa xong, viên chỉ huy dẫm chân, đóng mạt nạ giáp sắt, chỉ chừa lại đôi mắt điện tử đỏ chói, rồi rút súng. Còn kẻ lang thang thì cầm trên tay lựu đạn khói, chuẩn bị tư thế nhất kiếm đoạt mạng.

“Chỉ huy,” một tên lính gọi lớn. Cả hai kẻ đang chuẩn bị lấy mạng nhau, khựng lại. “Tôi bắt được tên này, đang thập thò trên sườn đồi.”

“Erik, cậu...” Kayin trong bộ dạng tàn tạ thốt lên. Đôi mắt đen bầm, sưng húp của Lucas cũng đột nhiên mở to ra, ông ta như một người đã chết, chẳng còn cảm giác gì, nhưng bất giác cậu thì về mặt bỗng nhiên tái nhợt, lộ rõ vẻ lo sợ cùng cực.

Viên Chi Huy, đang tư thế sẵn sàng tấn công Kẻ Lang Thang, thì nghiêng đầu nhìn Lucas, rồi đứng hẳn lên, tiến đến chỗ chàng thanh niên đang bất động với hai tay bị còng sau lưng, rồi ném trước mặt các cô gái đang lơ đãng che lấy thân thể. Hắn tiến đến dùng chân xoay đầu cậu để ngó qua gương mặt, rồi gắng hỏi:

“Lucas, tại sao lại lo lắng cho tên này nhiều như vậy,” Hắn phì cười, lại nói: “Không, Lucas, không, ngươi chẳng lo lắng gì cho hắn đâu, ta biết rõ. Thứ ngươi thực sự lo lắng, đang nằm trong hộp sọ tên này, có phải không?”

“Ha ha ha,” hắn cười lớn, ra lệnh: “Tụi này, đánh thức thằng này dậy cho tao!”

Cả một nhóm tù binh tàn tạ bên dưới, tưởng chừng như người đã chết, đột nhiên lại hùng hục đứng cả dậy, rực lửa căm phẫn, đôi mắt đỏ ngầu trừng lên, nhìn cậu thanh niên lạ, vừa xuất hiện chưa đến một ngày, mà tai họa đã ập đến. Tất cả bọn họ đều chỉ có một người duy nhất để hoài nghi, cho việc bị lộ nơi ẩn náu bí mật sâu trong rừng già, sau suốt mấy mươi năm qua sống yên bình. Với họ, sẽ chẳng có một ai khác phản bội lại dân tộc mình, ngoại trừ một kẻ lạ mặt như hắn.

Còn Kayin, và Lucas nhìn cậu trẻ, chỉ lo lắng cho một người khác, có lẽ đó là sự an toàn của Melisa.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bước chân đầu tiên

Mọi chuyện chỉ bắt đầu từ lúc bình minh cho đến khi mặt trời lặn. Từ diên đảo mộng mị, đến chuyện hoang đường huyền hoặc, và bây giờ đang là thực tế ngay trước mắt. Cảnh hoang tàn đổ nát, đám quân nhân giáp áo của Đế Chế, và những xác chết ngổn ngang, cùng tiếng khóc than đến tận trời xanh chẳng còn mấy lạ lẫm. Erik đôi mắt lơ mơ nhìn xung quanh một lượt, ho lộ khụ rồi nôn ra một bùm nước, chẳng cần hỏi, tự bản thân cậu cũng đoán được chuyện gì đã diễn ra.

“Lôi hắn lên đây,” Viên Chi Huy ra lệnh. “Anh bạn trẻ, ngươi tên gì?”

“Erik,” cậu đáp.

“Tốt lắm Erik,” hắn đáp. “Ta là, Theodor, nào Erik, ta và ngươi có thể trò chuyện bằng cách đơn giản chứ?”

“Nếu chỉ là trò chuyện,” Erik nặng nhọc hơi thở đáp. “tại sao ông lại phải còng tay tôi?”

“Ồ, phải, phải. Đám binh nhì ngu ngốc này, thật không biết phép tắc,” Tên chỉ huy, khoát vai cậu thân thiện. “Mau tháo còng cho Erik, anh bạn trẻ của ta.”

“Quân phản bội,” Một thanh niên đang bị trói quất lên, “Tên hèn nhát, bọn ta có làm ma cũng quyết không tha cho ngươi. Nếu biết trước ngươi là một tên tàn sát lương tâm, bán đứng bạn bè, đêm hôm qua ta đã một viên, tiễn ngươi chầu trời, thì đâu có mang họa đến cho buôn làng, như hôm nay.”

“Untara, lỗi không phải do cậu, tất cả là tại ta,” Lucas cúi mặt nắm chặt tay, tự dằn vặt bản thân.

“Ném chết hắn đi, thằng khốn,” thanh niên bên dưới, khom người, dùng hai tay đang trói, vơ một nắm bùn đất ném vào mặt Erik.

“Đoàng,”

Viên chỉ huy, mặt vẫn nhìn Erik, không cần ngắm đã một một phát súng trúng thẳng, chàng thanh niên vừa nói ngã rập, ho hộc máu rồi chết tức tưởi.

“Erik, bạn của ta,” Theodor chậm rãi nói, “Kẻ nào dám xúc phạm cậu, nghĩa là coi thường Theodor này, bạn của ta, đều là người nhà cả. Ta có thể hỏi cậu một chuyện được không?”

“Ông muốn hỏi chuyện gì?” Erik bấm chặt tay đáp.

“À,” hắn thở dài về mặt thất vọng, bản thân. “Cậu biết không Erik, đám quân nhân này còn có mẹ già, con thơ mọn mõi chờ trông, mà chiến tranh thì lại triền miên, quân hành năm tháng. May mắn, hôm nay tìm được hang ổ của bọn nổi loạn, một mẻ tóm gọn, nhưng đáng tiếc lại để cho lão già Alchemist trốn thoát.”

“Hài, lão còn sống, thì cảnh chiến tranh vẫn cứ kéo dài ở vùng đất này, Erik à,” Hắn tay bấm chặt vai cậu đến sụn xương, khiến Erik cắn răng nhắm mắt,

rồi lại nói: “Chẳng hay, Erik bạn của ta, cậu có tình cờ biết được nơi lão già đang ẩn nấp.”

“Đừng, Erik,” Kayin gọi khẩn thiết. “Mình biết cậu không phải là người như thế!”

“Bây giờ là lúc nào rồi Kayin,” Một thanh niên gầy còm lên tiếng. “Ở đây, ngoài hấn ra thì còn có kẻ nào khác, bán rẻ chúng ta như vậy chứ.”

“Không,” Kayin gạt phăng. “Tôi bên cạnh cậu ấy suốt, đến đường đi cậu ta cũng chẳng thể nhớ nổi, thì làm sao tiết lộ bí mật ra bên ngoài được, tôi tin cậu ấy.”

“Lời tên đó lên đây,” Tên chỉ huy ra lệnh. Erik cắn chặt môi lặng im, bất lực nhìn bạn mình bị lôi đi như một con thú. “Hắn không biết, vậy là ngươi biết rồi phải không, chàng chiến binh!”

“Đừng,” Kayin ngắt mặt đáp. “Thả cậu ấy và tất cả những người ở đây ra, và ta sẽ cho ngươi biết ông Cụ đang ở đâu.”

“Kayin, cậu,” Lucas to mắt ngạc nhiên.

“Được,” Viên Chỉ Huy đáp. “Ta hứa với cậu.”

“Lại đây,” Kayin từ từ đứng dậy. “Ta sẽ chỉ nói cho một mình ngươi biết.”

“Ồ, được, được,” Viên Chỉ Huy rạo bước tiến đến, nghiêng người áp tai vào nghe Kayin thì thào.

“Ngòam,”

Hấn vừa tiến đến tầm, Kayin trừng mắt nhón người, cạp lấy tai hấn rồi xé toang nó phun dưới đất, miệng mồm đầy máu tươi cậu ta cười lớn:

“Ha ha ha, con mẹ mày, thằng súc sinh. Đến gặp diêm vương mà hỏi!”

“Má nó! Cái tai của tao, cái tai của tao, đêch mẹ mày, đi chết đi.”

“Chết đi, chết đi,” vừa la hét, hấn vừa đập Kayin ngã lộn lốc trên nền đất, chân giập sắt từ trên cứ thế đập liên hồi cho đến khi Kayin, toàn thân bất động, mồm miệng, mắt mũi cùng ho hộc máu.

“Mẹ nó chứ, chơi thế đủ rồi, giết hết lũ súc vật kia cho tao,” hấn vừa ra lệnh, thì đám quân nhân bên dưới, đồng loạt xả đạn, mấy mươi mạng người loang lổ trong vũng máu, mắt trợn ngược, chồng chất lên nhau ngã xuống.

“Không, con mẹ mày, thằng khốn nạn,” Lucas đầu đón gào khóc vùng vẫy, rồi nghiêng răng nhấm nghiền mất lại.

“Tao,” Erik tay nắm chặt lên tiếng. “Chưa bao giờ muốn là một người hùng, chỉ muốn biến mất như giọt sương còn đọng lại, vương trong buổi sớm mai. Tao muốn trốn khỏi thiên thần, lẫn những kẻ bị dọa dẫm, một mình sống đơn độc như thể bị lãng quên.”

“Hôm nay, một ngày của tao trôi qua chẳng dễ dàng gì, chuyện bị ai trần thế nào mà tao chưa từng thấy. Lũ cầm thú bọn mày, nếu chuyện ông Cụ nói về tao là sự thật, thì hôm nay không một thằng nào toàn thây mà rời khỏi nơi đây. Tao thề bằng cả mạng sống!”

“Ồ hô hô,” Viên Chỉ Huy vỗ tay cười lớn. “Mây trần trời nghe hay đấy, được, xem như có chút bản lĩnh, thế này nhé,” vừa nói hấn vừa rút ra con dao găm bên hông giáp áo, rồi cỡi cả bộ ném phạch dưới đất. “Tao cho mày một cơ hội, không súng đạn giáp áo gì, mày thấy cả rồi chứ, nào tiến lên làm theo cách xưa củ, lên đây.”

“Khoan,” Kitaro – Kẻ Lang Thang lên tiếng. “Ta luôn chữa lại một kẻ sống sót, tên này, để cho ta.”

“Đừng xen vào,” Viên Chỉ Huy gạt phăng, “Thằng sống sót của mày, đang lẫn trốn đâu đó ngoài kia, đi mà tìm hấn, ba tên này, là của tao. Mày đừng quên, con gái mày vẫn đang trong tay ngài Johan đấy, Kitaro.”

Kẻ Lang Thang, nắm chặt tay thành tiếng lắc rắc kêu lên, nếu không phải vì con gái hấn đang bị đe dọa tính mạng, với bản tính sát thủ của mình, có lẽ tên chỉ huy kia đã nhiều hơn hai lần mất mạng trong tay hấn. Kẻ lang thang, quay sang nhìn anh bạn trẻ cao gầy, yếu ớt, lắc đầu thờ dãi:

“Thắng hay thua, cậu cũng đều sẽ mất mạng, cậu biết điều này chứ, anh bạn trẻ?”

Cậu phì cười: “Hôm nay chết, hay sau này chết, thì có khác gì nhau.”

Kẻ Lang Thang nghe xong cũng cười theo, trong lòng có chút thán phục, hấn rút thanh đoản kiếm trên vai đưa cho cậu, rồi nói: “Cầm lấy kiếm của ta, mà chết trong danh dự, ta tôn trọng cậu.”

Erik gạt đầu, tay cầm đoản kiếm, khom người nhúng ba ngón tay qua một vũng máu, rồi quẹt nó lên hai bên gò má mình, như những chiến binh giáp đấu. Cậu tiến đến đứng hiên ngang, cái dáng nhỏ nhắn, nhưng ánh đèn chiếu vào cậu lại tạo ra một cái bóng khổng lồ che lấp cả một hàng dài xác chết, cậu đồng dặc:

“Quy xuống, lay tao ba lay, và mày sẽ được chết toàn thây, thằng súc vật.”

“Búp,”

Cùng với làn khói được tạo ra từ Kê Lang Thang, trước khi anh ta biến mất. Erik xoay ngược thanh đoản kiếm nắm chặt trên tay lao vào cuộc chiến. Với một niềm tin đã từng mờ nhạt trước đó, rằng cậu chính là hoàng tử Long Tộc cuối cùng, Lạc Thuận Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đẳng sau lớp da mỏng

Gió thổi tới từ phía đông nam, ngọn gió đã bào mòn gần như toàn bộ những gì còn lại của một điện thờ cổ, hoang phế nằm trên lối mòn, băng qua những rặng đồi thưa. Ánh trăng tỏ trong màn đêm tĩnh lặng, gió nóng trên má nàng Alia, khiến nàng thấy nhớ nhà, nhớ khung cảnh yên bình, của những khoảng không rộng lớn.

Hướng nhìn lên bầu trời trăng sao, nàng đan tay cầu nguyện:

“Odin, cha ơi, người ban cho con thần lực, bên cạnh con trong mỗi sứ mệnh được giao, thì thần động viên con trong hơi thở của những cơn gió. Trí tuệ của người là Tâm Linh của Vũ Trụ, nhân cách khiêm nhường của con, khẩn xin người dẫn lối một dấu hiệu, cho con biết rằng đây là một nhiệm vụ khác. Hoặc có phải chẳng con đã lầm lỗi, để bị người trừng phạt phải lưu lạc vào thế giới này.”

“Loạt xoạt,”

Nàng chưa dứt lời cầu nguyện, thì trong đêm tối, thành linh xuất hiện một nhóm binh lính, đang kháo nhau huyền thuyên về chiến trận dưới sườn đồi, trong thung lũng.

“Bình nhì Philips này, tao vừa hay, Chi Huy Theodor đang vờn một thằng trong đám tàn binh, bằng trò ‘Be A Man’ dưới thung lũng đây.”

“Bỏ đi Paul,” Tên lính bên cạnh đáp. “mày thử nghĩ một con trâu, đi dẫm con muỗi như thế thì có gì hay ho mà xem”

“Thì biết,” tên Paul đáp. “Nhưng chết tiệt Philips à, tao vẫn không cam tâm, khi bên dưới bọn khác thì hò hét, xem trò, còn tao với mày thì phải đi lang thang rừng rú thế này, tao thấy thật bất công.”

“Mày lúc nào cũng tiêu cực,” Tên lính đáp. “Nốt đêm nay, mai về phố Vine, thì chỉ phải gác cổng, việc nhẹ lương cao, tha hồ gọi gái. Nghĩ đến chuyện tương lai, cho nhẹ nhàng, mày hẳn học chuyện vặt vãnh làm gì.”

“Mày thật hết thuốc chữa,” tên lính phì cười. “Hiếm có thằng nào trong thời buổi chiến tranh mà vô tư như mày đó Phillips, chẳng có chí tiến thủ gì cả. Thảo nào, nhập ngũ cùng nhau, mà giờ tao cũng leo lên được cái chân Tiểu Đội Trưởng, còn mày vẫn bình nhì ợt ẹt.”

“Ha ha, kệ bà nó đi, không phải chết đói trong hầm khoáng sản là được.”

“Các người là ai?” Nàng Alia xen vào cuộc nói chuyện.

Cả đám năm tên lính ngạc nhiên nhìn nàng, áo quần xộc xệch, rách rưới, hớ hênh nội y, với làn da và gương mặt tuyệt trần, thì mắt rực sáng.

“Ồi! Người đẹp,” tên Paul thốt lên, “Làm sao một thân hình mảnh mai như cô, lại có thể trốn ra được đến đây. Phải chăng, là để phục vụ bọn ta, nào, nào, ngoan ngoan cời hết ra, nằm yên sung sướng, nếu thỏa mãn ta có thể tha cho cô một mạng.” Hắn sấn tới phía trước gương mặt nham nhở.

“Paul, cẩn thận,” Tên Philips thận trọng kéo áo, “Tao thấy con đàn bà này có nhiều điểm khả nghi, nên bắt giải về cho chỉ huy thì hơn.”

“Nó thì làm được gì,” Tên Paul phớt lờ. “Ở dưới thiếu mẹ gì đàn bà, tao với mày xem ra là số hưởng, còn không tới luôn, thì phụ lòng ông trời.”

“Hiếp rồi giết, không ai biết đâu mà mày lo,” Hắn thì thầm vào tai tên đồng đội.

“Tụi mày, bắt nó lại, cời đồ ra cột vào cây cho tao,” Tên Paul ra lệnh.

Cả một đám lính gác súng sau lưng, dao găm tiến tới vòng tròn vây lấy nàng, mồm miệng nước dãi nhỏ giọt như bầy chó săn đói khát.

“Phùng,” một ánh sát lóe lên, chớp nhá rồi vụt tắt.

Ở bên dưới thung lũng, Erik lồm ngồm kéo lê thân xác thành một vệt máu dài, cổ chìa tay với lấy thanh đoản kiếm, tên chỉ huy đang vờn cậu như mèo nghịch chuột chết. Hắn tiến đến, dẫm lên bàn tay đang cố vói của cậu. Hắn đưa hai tay lên trời, xoay vòng vài bước, hưởng ứng tràng pháo tay của đám lính cận vệ.

“Mây to mồm: ‘quỳ lạy bố tha’ cơ mà, sao bây giờ lại thâm hại thế hả?” Hắc khom người hỏi.

“Ê Kayin,” Erik gọi. “Thằng này trước đây chắc nó làm nghề Massage cậu ạ, nó đâm lưng thiệt là đã ngứa, phải không?”

“Hự hự,” Kayin ho học. “Ha ha, Erik, làm bạn chỉ một ngày, mà mình phục cậu rồi đấy. Kiếp sau vẫn là bạn tốt, cậu nhì!”

“Đồng ý, ha ha ha,” Erik sáng khoái cười lớn.

Viên Chi Huy mặt như bị nung chín, hừng hực khói lửa, nghiêng răng đi tới lui hắc học. Lần nào thắng trận hắc cũng chừa lại vài ba mạng người, rồi hành hạ cho đến khi họ khóc lóc van xin hắc phải giết mình, thì hắc mới ra tay. Lần này, chẳng những không được như ý, hắc còn bị coi khinh, cười nhạo, hắc bực tức quát lên:

“Được, muốn chết, để bố toại nguyện cho tội mày!”

“Khoan,” Erik ngửa mặt ngắt lời. “Bố mày gọi ai đấy!”

“Gọi chúng mày chứ ai!” Viên Chi Huy gất lên.

“Ha ha ha,” Cả Erik và Kayin đồng thanh cười lớn, rồi ánh mắt nhìn nhau, gật đầu như đã sẵn sàng đón nhận cái chết.

Viên Chi Huy điên tiết lên, giật phăng súng trường rồi đập mạnh tên lính bay một đoạn mấy mét, nghiêng răng nhún cò súng liên thanh hét lớn:

“Đi chết đi, con mẹ tội mày!!!”

“Bùm,”

Một vòng tròn tia sáng bảo hộ rực lên, cả một đám lính và tên chỉ huy há hốc mồm miệng ngơ ngác. Nàng Alia chẳng biết từ đâu xuất hiện, hững hờ lấy loạt đạn trong gang tấc, nàng nhìn Erik toàn thân vết dao cắt, nằm trên vũng máu, mặt mày biến dạng, nàng bản thân gắng hỏi:

“Erik, chuyện gì đã xảy đến với ngươi?”

Erik cố mở mắt, nhìn cô gái trước mặt, kể từ khi gặp cô ta cuộc đời cậu bắt đầu liên tiếp xảy đến những chuyện kì lạ, khiến cậu không khỏi hãi hùng. Nhưng ngay lúc này đây, cậu lại thấy cô ấy xuất hiện như một phép lạ, và rõ ràng là lúc mà cậu cần đến nhất.

“Lần nào gặp cô mà ta chẳng toi bởi, còn hỏi nữa.” Cậu đáp.

“Erik ngươi thật là ích kỷ,” nàng giận dữ, “Chuyện ở nhà ngươi, ta đã nói là không có ý, hơn nữa ngươi cũng đánh ta một lần, như vậy là hòa rồi còn gì.”

“Hòa con khi mồm,” Erik gượng dậy, “Cô thử xông vào nhà người khác, đánh đập chủ nhà, rồi phá tan bành tất cả. Làm người ta mất chỗ trú ngụ an toàn, thất nghiệp, lang thang, rồi dùng cái biến bóng mất dạng. Sau đó, quay lại bảo hòa xem có ai đồng ý với cô không chứ hả?”

“Vậy ngươi muốn ta phải làm sao,” Nàng thẹn thùng, cúi mặt. “Đã bảo, ngươi đưa ta đến sa mạc, ta tìm được nhà mình rồi, sẽ đền lại cho ngươi. Mà ngươi mới đó đã quên, lại còn mắng ta là Phù Thủy, ta ghét nhất ai gọi ta như thế. Hơn nữa ngươi còn, ngươi còn...”

“Còn, chuyện gì...” Erik hỏi.

“Còn tao đứng đây,” Tên chỉ huy xen vào. “Con đi chết dịch, cùng chúng nó xuống gặp diêm vương mà trò chuyện.” Dứt lời viên chỉ huy bá súng trên vai ngắm thẳng bóp cò.

“Bặc,”

Nàng Alia tóm lấy viên đạn, toàn thân rực sáng ngoảnh mặt nhìn hắc. Tên chỉ huy sờn cả gai óc mặt mày tái nhợt, cùng đám lính ngơ ngác nhìn nhau.

“Hự,”

Chỉ một tíc tắc liền kề, trong một ánh chớp nhá lên, nàng đã tẩn đứng sau lưng hắc với một gương mặt sắc lạnh, mái tóc bạch kim phất phơ trong gió, cùng hai ngón tay nhỏ giọt đầy máu.

Tên chỉ huy há hốc mồm miệng, nhìn xuống trước ngực mình vừa có thêm một lỗ trống to đùng, rồi trợn ngược mắt ngã rớt xuống.

“Ma, ma, gặp ma rồi,”

Cả một đám lính cận vệ chứng kiến cảnh tượng hoảng hồn, vọt súng phang qua rừng cây, bụi rậm, chạy nháo nhào như bầy ong vỡ tổ. Kayin lờ mờ mắt ngắt đi, còn Erik thì nhìn cô gái, chuyện lạ thấy đã thành quen, cũng chẳng còn mấy bàng hoàng. Chỉ thoáng nhớ đến lần, hôn vội làm nàng ta thẹn thùng ửng má, cũng chỉ như một cô gái bình thường.

Khác là, đằng sau lớp da mỏng manh, hình dáng thiên thần, với những lời nói ngây thơ kia. Cô ta quả thật là một cô gái vừa quyến rũ, vừa nguy hiểm chết

người.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lời nguyện tiên hắc ám

Chớp nhoáng trượt đoạt một sinh mệnh, vừa đe dọa mình, nhưng gương mặt nàng chẳng có chút biến sắc. Nàng quay người nhìn Erik, đang khó khăn, hốt hải tháo gông xiềng cho Lucas. Nàng khẽ cúi mặt mỉm cười, thầm nghĩ:

“Erik, chàng, là người như vậy sao, có thể vì những người vừa quen biết, mà liều mình chẳng màng đến sống chết. Đêm qua, có lẽ ta đã trách lầm chàng rồi.”

“Erik,” nàng gọi, rồi thon thả tiến bước đến bên cạnh cậu, khuấy nhẹ tay và gông xiềng, thép gai trên người Lucas, đồng loạt rơi lạch phạch dưới nền đất đá. “Chàng đứng lùi lại đi, ta giúp chàng chữa trị những vết thương trên người.”

Cậu phớt lờ chẳng đáp lại thiện tình ấy, chỉ loay hoay nghĩ cách mang hai người gần như chẳng còn hy vọng sống, khẩn cấp rời khỏi nơi đầy rẫy những nguy hiểm này, cậu thừa biết, đám lính kia sẽ nhanh chóng quay lại, với số lượng đông hơn. Khi ấy, có lẽ tất cả đều sẽ phải cùng nhau bỏ mạng.

“Cô trị thương cho họ trước được không,” cậu khẩn thiết.

“Ta...” Nàng Alia ngấp ngừng, lo lắng nhìn lại túi bột tiên ít ỏi còn lại trên người, từng ấy chỉ đủ để nàng cứu sống thêm một mạng người, và nếu phải làm điều đó, nàng sẽ chẳng dành sự quan tâm của mình cho một ai khác ngoài cậu.

Dù nàng hoàn toàn biết rõ, không có bụi tiên, thì cơ hội mong manh tìm được cách trở về với xứ sở của mình, cũng xem như chẳng còn nữa.

Erik thờ dãi, nhìn cô gái, cậu cũng biết đang thỉnh cầu cô ấy một việc quá khó, nên cũng chẳng muốn gượng ép thêm. Chỉ hi hục vớ lấy đoạn dây thừng buộc chặt vào một tấm ván, đặt Lucas nằm lên trên, cậu đan dây vào đôi vai gầy của mình, trên lưng công Kayin, nặng nhọc kéo lê, rồi khó khăn từng bước băng qua đoạn rừng.

Nàng Alia, chậm chạp theo sau, gương mặt buồn rầu, thầm trách cứ bản thân. Nếu theo cách tính tuổi của tộc nhân, thì nàng đã hơn một ngàn tám trăm tuổi rồi, ngần ấy thời gian, nàng chỉ quần quanh ở xứ sở Arakeen, của tộc tiên Eren, chưa từng rời khỏi nơi mình sinh ra một lần nào. Lần đầu tiên nhận nhiệm vụ, đã có quá nhiều chuyện kì lạ, phiền phức đến với nàng, lại thêm Erik chàng trai ấy. Người đã vô tình một cách chủ động, tiếp xúc cơ thể nàng qua đôi môi, và đánh thức trái tim đã được thần chú bảo vệ, từ lúc nàng vừa mới sinh ra.

Điều đó, làm nó bỗng trở nên thốn thức, với những cảm xúc rất con người đang dần được hình thành, một sự kết nối mờ nhạt bên trong nàng đang được nhen nhóm. Và nếu điều đó cứ liên tục tiếp diễn, nó sẽ trở thành một sự kết tinh, mà nếu đủ mãnh liệt để phá bỏ lời nguyện của tộc tiên. Thì nàng sẽ được giải phóng khỏi sự ràng buộc của những sứ mệnh, được tự do lựa chọn và sống một cuộc đời như mình mong muốn. Nhưng đó là một ước mơ vị kỷ mà bất cứ một nàng tiên nào, đến tuổi trưởng thành như nàng, đều phải tự thách thức bản thân mình vượt qua, vì chính sự tồn vong của nhân loại. Và vì chính ý nghĩa tồn tại của tộc tiên trong toàn cõi vũ trụ bao la rộng lớn.

Bởi một nàng tiên nếu muốn thách thức số mệnh, đành lấy tự do cho chính mình, đòi hỏi một cái giá không hề nhỏ. Vì chính người được chọn của nàng, nếu phản bội và phá bỏ lời nguyện ước thủy chung, thì nàng sẽ mãi mãi bị đọa đầy đến những nơi tăm tối nhất của sự sống. Vĩnh viễn không thể trở về với tộc tiên, hoặc sống một kiếp người bình thường, nàng sẽ trở thành Tiên Hắc Ám.

Và thứ duy nhất trên toàn cõi tồn tại sự sống này, sẽ mong cầu điều đó, là các thế lực bóng tối, đã bị phong ấn hàng trăm vạn năm qua, ở nơi sâu thẳm tận cùng của vũ trụ, nơi bóng tối bao trùm, chẳng có một âm thanh nào khác ngoài những tiếng tru oán hận, chết chóc. Và một Tiên Hắc Ám, bị tha hóa đến nơi mà chúng bị giam cầm, chính là chìa khóa để chúng có thể một lần nữa khẳng định về sự tồn tại của mình. Một thế lực mà đến cả các vị thần, cũng phải run mình kinh hãi.

Nhưng nàng Alia, ngơ ngếch ở một thế giới hoàn toàn xa lạ, làm sao có thể biết được mối nguy hại đang chực chờ ấy. Nàng thuần khiết như một viên ngọc không một vết gợn, trắng trong như sương mai buổi sớm, và tâm hồn thì mộng mơ như bất cứ một cô gái trẻ bình thường đang độ hầy còn lạ lẫm với những cảm xúc của chính mình.

Nàng tần ngần, theo sau Erik từng bước chân, thơ thẩn nghĩ vu vơ, mà quên đi cả hành trình về nhà.

Trong khi, Erik đã dồn toàn bộ năng lượng băng qua hai dãy đồi cao, mà cạn kiệt hơi sức, cậu thở hổn hển, mồ hôi vã ra hòa vào dòng máu đỏ, đang âm ỉ chảy từ những vết dao cắt. Nhưng cậu vẫn kiên trì, không dừng lại nghỉ ngơi. Hơn ai hết, cậu biết rõ, đôi khi chỉ cần chậm một nhịp chân thì đã phải đánh đổi bằng cả mạng sống.

Những cơn gió lạnh lẽo, thổi lên từ đáy vực, gào thét những tiếng rít rợn người, từ vùng thung lũng Khe Nằm Andres, vốn bình yên đầy ắp những tiếng cười. Nhìn xuống từ trên cao, chỉ còn lại một đồng hoang tàn đổ nát, bên những xác chết ngổn ngang. Cuộc đời cậu, dù là hiện thực hay trong những giấc mơ, đều vô tình như vậy mà xảy đến.

Hầu hết, tất cả những người quan tâm, yêu quý cậu đều chóng vánh rồi cũng gặp phải tai ương. Lánh xa khỏi thế giới tàn nhẫn, khốc liệt này, một mình đơn độc, từ lâu đã trở thành lẽ sống của riêng cậu. Nhưng chứng kiến những điều vừa diễn ra, sẽ chẳng ai còn có thể khát khao một cuộc sống bình thường được nữa. Erik một lần nữa, quay trở lại con đường mà chỉ vừa mới vài giờ trước, cậu đã dứt tâm từ bỏ, với ý định sẽ rời đi khi bình minh vừa rạng.

Cậu ngoái đầu, trầm ngâm nhìn cô gái phía sau, suy tư điều gì đó rồi lặng lẽ tiếp bước đến đường hầm, nằm sâu bên trong khe núi. Trở lại thánh điện, cậu muốn được gặp ông cụ, và tiếp tục nghe câu chuyện còn dang dở.

Và lần đầu tiên tỉnh dậy sau những cơn ác mộng, cậu lại nhen nhóm một hy vọng mong manh rằng, bí ẩn về nguồn sức mạnh tồn tại bên trong cậu, chính là một sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Những kẻ không được chọn

“Đế chế nào cũng được xây dựng dựa trên những lý tưởng cao đẹp lúc ban đầu, chỉ khi chúng được hiện thực hóa, lễ nghi, và sự tàn bạo mới dần thay thế cho mục đích thuở còn sơ khởi ấy.”

Dù mưu đồ đang toan tính, có mục đích tàn bạo đến mấy, thì suy nghĩ của Johan, kẻ quyền lực nhất phố Vine, vẫn quanh đi quẩn lại một niềm thương xót u uẩn. Cho những người vốn cùng một dòng tộc, một đất nước đã từng tồn tại trước đó. Nhưng hẳn thật trọng giấu kín, cái suy nghĩ ấy, và phủ đầy tâm trí mình một niềm tin, rằng hẳn đang là nạn nhân hơn là một kẻ tấn công. Điều đó làm cho lương tâm hẳn cảm thấy được an ủi.

Từ trên tầng thượng của toà tháp đôi chọc trời, hướng nhìn về phía khu rừng đang rực cháy, hẳn thờ dãi cúi mặt tưởng niệm một thoáng, rồi nhanh chóng trở lại dáng vẻ uy quyền. Hẳn ngự trên một cái ghế lớn bành kị, được bao bọc cẩn thận bởi những lớp da thú bóng mượt. Phi phèo châm điếu xì gà, tận hưởng thanh bình, sau những tháng ngày thấp thỏm vì lực lượng kháng chiến, cứ liên tục nổi dậy đe dọa đến địa vị, và sự tín nhiệm của Đế Chế Novia dành cho hẳn.

“Piz, thưa ngài Johan,” Một màn hình phản chiếu hình ảnh ba chiều, trong căn phòng hẳn hiện lên. Đầu bên kia, là hình ảnh một Viên Chi Huy trẻ tuổi, tóc ngắn đen nhưng, gọn gàng, với chân mày rậm, cùng một vẻ mặt lo lắng. “Đám cận vệ của Theodor, trình báo hẳn đã tử trận.”

“Chúc mừng Bron,” Johan thần nhiên đáp. “Cậu vừa được thăng chức,” gương mặt hẳn thờ ơ, từ tốn xoay ghế nhìn vào màn hình. “VẬY, Thống Soái Bron, được đãi ngộ lớn như thế, hẳn là cậu không muốn thông báo cho ta thêm một tin tức xấu phải không?”

“Thưa ngài,” Bron đáp. “Chúng tôi đã quét sạch Đội Tuần Đêm, và toàn bộ hang ổ của bọn nổi dậy. Nhưng tên Lucas, và lão già Alchemist vẫn chưa rõ tung tích, thưa ngài.”

“Một lũ ăn hại,” hẳn gắt lên, chỉ tay quát lớn, “Đêm nay, nếu không thể tìm ra hai kẻ đó, thì cậu tốt nhất là đừng nên trở về.”

“Vâng thưa ngài,” tên Bron đáp, rồi chần chừ một chập, hẳn bản thân trình báo, “Có chuyện này, thưa ngài...” hẳn ấp úng.

“Nói,” Johan bức dọc, có dành thêm sự kiên nhẫn, dù những gì cần biết thì có lẽ hẳn đã nghe đủ.

“Đám cận vệ của Theodor, kể lại” Bron nói. “Theodor, hẳn ta, bị một cô gái lạ mặt, kết liễu chỉ bằng tay không, trong một cái nháy mắt. Bọn chúng, tên nào cũng mặt mày tái nhợt, luyên thuyên rằng súng đạn, không thể chạm đến người cô ta. Tôi đã sử bắn vài tên, vì nghĩ rằng chúng đang bao biện cho sự hèn nhát của mình. Nhưng thật kì lạ, thưa ngài, kẻ cả có phải trả giá bằng mạng sống, chúng vẫn khăng khăng khẳng định rằng đó là sự thật.”

“Kitaro, có ở đó không, ta muốn gặp hẳn.” Johan đáp.

“Hẳn rời đi, trước khi sự việc diễn ra, hiện tại không rõ hẳn đang ở đâu thưa ngài.” Bron nói.

Lời vừa nghe xong, Johan nhếch mép, ấn tay vào cái nút xanh trên bàn, hẳn ngắn gọn nói:

“Đưa con bé lên đây,”

Rồi quay sang, nhìn vào màn hình phản chiếu, nghiêm nghị:

“Bron, cậu mang theo một đội quân tinh nhuệ, bắt cho bằng được lão già, và điều tra về chuyện cô gái kì lạ kia. Lần này, đừng làm ta thất vọng.”

“Tuân lệnh, thưa ngài,” Tên Bron đáp, trước khi ngắt kết nối.

Trở lại yên ắng, với căn phòng rộng lớn, lạnh tanh, hẳn nhịp tay trên bàn suy tính những lời giải thích hợp lý, cho đợt càn quét vừa rồi với hội đồng. Sự

kiện này, hiển nhiên là một chiến công, và hẳn rõ ràng là không muốn những tiểu tiết làm ảnh hưởng đến thành quả lớn như vậy.

Nhưng với hắn, sự băn khoăn về cuộc họp ngày mai ở thành phố trên mây SilverMoon(nơi từng là Thượng hải một thành phố lớn thuộc Trung Quốc, của hai trăm năm trước). Thật chẳng đáng lo ngại bằng mối nguy hại sắp diễn ra trước mắt, tên Kitaro, không phải là một người đơn giản để dễ dàng bị kẻ khác uy hiếp. Và nếu hắn không đoán nhầm, thì có lẽ giờ đây, gã kia đang trên đường tìm hắn, không phải để thỏa hiệp mà là để trả đũa cho hành động giam giữ con gái hắn trước đó.

Sở dĩ Johan có thể từ một vị trí thấp, leo lên đến vị trí cấp cao trong hội đồng của Đế Chế, và điều hành cả một thành phố lớn. Bởi lẽ, hắn là một kẻ ngoài những âm mưu đen tối, và thủ đoạn tàn nhẫn, còn là một người có năng lực đọc vị kẻ đối diện, để thấu hiểu mọi suy nghĩ của họ một cách chi tiết. Mọi hành động, toan tính của hắn, đều luôn đi trước kẻ khác một bước chân, điều đó giữ cho hắn an toàn trước những mối nguy, cũng như dễ dàng từng bước trèo lên đỉnh cao của quyền lực.

Nhưng hắn cũng tự nhận biết, một cách rõ ràng về bản thân rằng, kẻ có thể làm người khác khiếp sợ, lại chính là người có rất nhiều mối lo sợ.

Vượt qua những bãi đất trống, ngọn ngang phế liệu, bằng chiếc mô tô bay đen kịt, được nâng khỏi mặt đất bằng động cơ duy nhất ở phần thân, vùn vụt lao thẳng hướng thành phố Vine, với tốc độ nhanh choáng ngợp, để lại phía sau cả một vệt dài bụi đất.

Đã năm năm trôi qua, kể từ cái ngày định mệnh, ngày mà hắn quyết định khoát lên mình tấm áo choàng của Kẻ Lang Thang, rèn luyện kiếm thuật cổ xưa của quê hương mình. Đất nước mặt trời mọc, nước Nhật, một quốc gia trung lập, đã bị lôi vào cuộc chiến tàn khốc, và rồi mọi thứ chỉ chóng vánh mà tan biến, chỉ còn lại cảnh thống khổ triền miên.

Thoáng chốc hắn nhớ lại gia đình mình, một gia đình nông dân bình thường, no đủ và ấm cúng. Chiến tranh lan rộng, đã tước đoạt của hắn tất cả mọi thứ, người vợ hắn hết mực yêu thương, đứa con trai tuổi thành niên tuần tú, và làm cho con gái của hắn phân đời còn lại phải tận hưởng nguyên mạng theo.

Có lẽ cô bé, là lý do duy nhất để hắn cảm nhận được ý nghĩa về sự tồn tại của chính mình. Để cứu rỗi linh hồn đầy tội lỗi của hắn, khỏi sự dày vò bởi những sinh mệnh vô tội, mà hắn đã tước đoạt. Nhưng để tồn tại trong cái thế giới khốc liệt, tàn nhẫn này, và để cho con gái hắn được sống bình thường như bao đứa trẻ khác.

Hắn, hiểu rõ, bản thân không được quyền lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nỗi đau người ở lại

Erik nghiêng răng kéo lê Lucas trên đường. Những bước chân nặng nhọc, sự đau đớn như muốn xé nát cả thân thể, một nỗi thống khổ tràn trề, như thể bị đọa đày khổ sai trong ngục tù của Đế Chế.

Ngẩng mặt lên nhìn bầu trời, Erik gào lên: “Tôi không thể làm được,” rồi cậu nhìn xuống hai chân đang cố đứng vững. Đây là một cuộc chiến với chính bản thân, và vì hai mạng người, cậu quyết không để nó dành chiến thắng. Trong sự đau đớn cùng cực mà thể xác đang phải gánh chịu, mỗi giờ phút trôi qua, làm cho đoạn đường ngày càng trở nên dài dằng dặc. Những nỗ lực trong tuyệt vọng, dù bản thân cậu thực sự chẳng biết, liệu thánh điện PacPo có còn không, hay đã bị những kẻ kia thiêu đốt cả rồi.

Một lúc sau, nghe mơ hồ như có tiếng gọi, cậu ngược nhìn lên.

Là cụ Alchemist, và Melisa đang hét hải chạy đến, mắt cậu mở to, tóc rối bù xù, toàn thân bê bết máu. Chỉ nghe ông cụ đang nói oang oang những câu gì đó. Thành linh, Erik thấy bầu trời đêm chuyển động, mặt đất dâng lên, và cảm thấy trong miệng có vị máu, rồi cậu ngất đi.

Alia ánh chớp hiện thân, đỡ lấy cậu trong vòng tay, đôi mắt nàng xót xa, nhìn cậu thân thể đầy những vết thương. Điều đó, làm nàng cũng đau đớn như bị cắt cửa từng đoạn ruột.

“Erik, chàng ơi,” nàng thốt lên. “Tại sao lại khờ khạo như vậy, tất cả là do ta, ta đã khiến chàng phải lưu lạc đến đây, làm chàng phải gặp nguy hiểm. Chàng ơi, tỉnh lại, tỉnh lại đi.”

“Ả phù thủy độc ác,” Melisa gất lên, hốt hoảng. “Người đã làm gì anh Erik, cha ta và anh Kayin thế này, tránh xa họ ra đồ phù thủy.”

Alia trừng mắt lên, liếc nhìn với một gương mặt sắc lạnh, khiến Melisa mặt mày tái nhợt, thập thò bên cạnh cụ Alchemist. Sau đó, nàng chẳng chút do dự, phớt lờ mọi sự đang diễn ra, trên tay nắm bột tiên cuối cùng, nàng rơi nước mắt. Miệng lầm bầm đọc thần chú, rồi múa tay hình vòng tròn yêu diệu, áp lên trái tim Erik.

“Phùng,”

Một ánh sáng lóe lên, những vết thương khắp người Erik, ngỡ như sẽ chẳng bao giờ có thể mờ sẹo, lại từ từ lành lặn trở lại như chưa từng có một tác

động nào đến. Cậu lơ mơ mắt, tỉnh dậy trong vòng tay nàng Alia.

Thứ đầu tiên cậu nhìn thấy, là một gương mặt vừa lo lắng, vừa mừng rỡ, khóc cười méo mào. Cậu đưa tay, lau giọt nước mắt của cô gái trước mặt, một phản ứng lạ lùng tự nhiên, mà đến bản thân cậu cũng không hiểu tại sao mình làm như vậy.

“Cô, khóc vì tôi sao?” cậu ngơ ngác hỏi.

“Erik, ta nói cho chàng biết,” nàng giận dỗi, “từ nay, nếu chàng còn làm chuyện đại dột như vậy nữa, ta sẽ không tha thứ cho chàng.”

“Cô thật ngang ngược, nhưng cũng rất đáng yêu,” Erik phì cười đáp, rồi ngạc nhiên nhìn cơ thể của mình đã lành lặn, khỏe khoắn trở lại. Nghĩ đến lúc còn ở thung lũng, cô ta đã từng muốn trị thương cho cậu, nên trong lòng thấy cảm kích. Cậu nói: “Dù tôi chẳng biết điều gì về cô, nhưng từ trước đến nay, cô là người duy nhất quan tâm đến tôi nhiều như vậy. Mạng sống của tôi là do cô cứu, sau này, nó thuộc về cô, cô có đồng ý không?”

Nàng Alia nghe được lời vừa rồi, thì ửng má đỏ mặt, cắn môi ngập ngừng, nhưng đôi mắt thì lại long lanh biết cười. Rồi nàng ngượng ngạo buông tay, làm Erik té xấp xuống nền đất.

Đứng cách hơn năm bảy bước chân, Melisa đột nhiên chết lặng người, đôi mắt rung rung, tay túm chặt trút giận vào vạt áo. Nhưng sau đó cô nhỏ cũng nhanh chóng thu hẹp cảm xúc của mình lại, mạnh dạn tiến đến trước mặt Ả Phù Thủy, để bảo vệ cho những người mà mình yêu quý, trong đó có cha cô đang thương tích đầy người, nằm yên bất động. Cô suy sụp vò lấy cánh tay cha, quỳ gối bên cạnh ông, rồi hét hải gọi:

“Cha tỉnh lại đi, cha ơi,” không thấy ông đáp lời, cô quay sang nhìn Erik, hoang mang tìm kiếm câu trả lời. “Anh Erik, chuyện gì đã xảy ra, cha em sao lại ra nông nổi này.”

“Phải tìm một nơi an toàn đã,” Cụ Alchemist lên tiếng, “Cho đến bình minh, và nhiều ngày sau đó, khu rừng này, đã chẳng thể là một nơi có thể nương thân được nữa rồi.”

“Chúng ta biết, đi đâu bây giờ hả cụ,” Melisa run rẩy thốt lên. “Còn cha con, và anh Kayin, họ đang nguy kịch,” Melisa đưa mắt nhìn qua chỗ nàng Alia đang đứng, khoanh tay trước ngực, một dáng vẻ lạnh nhạt thờ ơ, rồi cô cũng nhanh chóng phớt lờ đi. Quay sang nhìn ông cụ, cô khẩn thiết: “Cụ ơi, cụ có thể cứu họ trước được không?”

Ông cụ tiến đến, quỳ một chân ngồi trên gót, thăm dò hơi thở và thương tích, rồi cùng với vẻ mặt trầm lặng, ông đứng dậy, lắc đầu:

“Cha cháu mất rồi, ta rất tiếc.” Nói xong, ông lấy trong túi áo một lọ thủy tinh nhỏ, ngấn đầu Kayin rồi đổ vào miệng cậu ta. Ông cụ đứng dậy, thận trọng tiến bước, chăm chú nhìn nàng Alia, ông nghĩ thầm, “cô gái kì lạ này, không phải là tiên nhân, cũng chẳng phải người phàm. Ta dù là Kiếm Linh thông hiểu hết vạn vật trên đời, lại chẳng có một định nghĩa nào về cô ta, có lẽ, lâu rồi không ra khỏi núi rừng, thế giới này, đã thay đổi quá nhiều rồi.”

“Không, cụ ơi, không thể nào,” Melisa gào thét, cụ Alchemist tần ngần, ngắt mạch suy nghĩ. Nhìn đứa bé tội nghiệp trước mặt đang thống khổ tột cùng, ông cũng chẳng có cách nào làm khác đi được. Ông xoa đầu cô bé, an ủi:

“Cháu đừng quá bi thương, lúc này cần phải gác chuyện đau buồn lại. Tạm thời rời khỏi đây, tìm một chốn an toàn nấu thân đã. Cha cháu, nếu còn sống, cũng mong muốn như vậy.”

Nghe lời vừa xong, Melisa gào khóc, vò lấy đôi chân ông cụ rung lắc van nài, chỉ thấy ông thương xót, lặng im cúi mặt. Cô tuyệt vọng, lách sang ôm chặt lấy Erik méo mào:

“Anh ơi, cứu cha em với, anh Erik ơi!”

Cậu bản thân nhìn Melisa, chẳng kim được lòng, cậu tha thiết gọi nàng Alia:

“Cô có thể cứu thêm một người nữa được không?”

“Ta...” nàng đáp ứng, “Ta xin lỗi, bụi tiên đã dùng cả để cứu chàng, nên không thể dùng pháp thuật được nữa.”

Nàng vừa nói xong, thì mọi hy vọng trong Melisa vụt tắt, nàng nắm lấy tay cha, gục mặt nát lên khóc nức nở. Mẹ của cô nhỏ đã không còn, đến cha cũng vừa mới mất đi, chỉ còn lại mình cô bơ vơ ở một thế giới thờ ơ, tàn nhẫn, với sự sống le lói như ngọn đèn trước gió này. Cô ngửa mặt lên trời, đầm đìa nước mắt, gào lớn:

“Chúa ơi! Sao người nữ làm như thế, tại sao lại mạng ba của con đi thế này.”

Đức chúa trời thình lặng chẳng có câu trả lời, chỉ có tiếng Kayin ho lộ khụ trực tỉnh lại. Vừa thấy anh ta ngồi dậy kể bên mình, Melisa lại khóc rí lên, nấc ra từng từ:

“Anh..., anh...Kay ơi, cha mất rồi!”

Không còn thấy một Kayin lạc quan, khô hài của thường ngày nữa, cậu ta như người vừa trở về từ cõi chết, mang theo những hơi thở u buồn ảm đạm. Cậu ta ôm Melisa vào lòng, nắm chặt cánh tay lạnh tanh của Lucas, cổ nuốt nước mắt vào bên trong, kìm nén hết mọi nỗi đau. Ngay lúc này đây, cậu ta hiểu rằng mình cần phải trở nên kiên cường, mạnh mẽ.

“Cháu luôn khát khao được một lần nhìn thấy gương mặt cha mình,” Kayin nói, “Nhưng người ấy, đã nhẫn tâm bỏ mặc cháu, còn chú thì lại cuơ mang, nuôi dạy cháu trưởng thành, và cho cháu một gia đình thực sự. Thật trớ trêu, khi cả đời cháu lại cố tìm kiếm thứ mà bấy lâu nay vẫn luôn bên cạnh mình. Giờ chú đã ra đi rồi, đến cơ hội được một lần gọi chú bằng cha, cũng không có.”

Hít một hơi thật sâu, Kayin đỡ Melisa đứng dậy, lau nước mắt cho cô bé, rồi khuyên nhủ: “Cha mất rồi, từ giờ, anh sẽ chăm sóc, và bảo vệ cho em.”

“Lucas, chú hãy an tâm yên nghỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nơi nguy hiểm nhất

Bầu trời đêm thình lạng, chỉ còn lại những âm thanh lữ vượn tru gào, và bầy chim tan tác vỡ tổ. Thêm ba tiếng nữa, mặt trời sẽ ló dạng, thời gian chẳng dừng lại vì ai đó bao giờ. Phút mặc niệm cho người vừa khuất, cũng đến lúc phải dừng lại, vì chỉ những người còn sống mới cần phải biết trân trọng thời gian.

Cụ Alchemist, tiến đến bên thân thể lạnh tanh của Lucas, khươ tay những cử chỉ kỳ lạ, lấy ra từ lòng ngực của người chiến binh ấy, một đốm sáng xanh, rồi thả nó lơ lửng bay lên bầu trời đêm tĩnh tú, mọi người dõi mắt nhìn theo. Ngờ ngàng, nhưng thâm hiểu, linh hồn của Lucas đã được an nghỉ.

Chỉ có nàng Alia, ngạc nhiên thoáng chốc, nhìn ông cụ. Với nàng, cử chỉ vừa rồi của ông cụ là một hành động quen thuộc, trong cái thế giới quá đổi lạ lùng này. Nàng cẩn thận quan sát, trong đầu, đột nhiên lóe lên một tia sáng, nàng phát giác:

“Người, không phải tộc nhân,” Nàng trò chuyện với ông cụ thông qua ý nghĩ. “Nói đúng hơn, người không hề tồn tại, sự hiện hữu của người, chỉ là một trò ma thuật bịp bợm, đánh lừa thị lực, và xúc giác của con người. Nhưng không thể qua mặt được ta, linh hồn vất vưởng kia, sao người dám, hóa thành hình dạng này, để nhiễu loạn nhân loại.”

“Ta và người, có khác gì nhau,” Cụ Alchemist từ tốn đáp. “Người, không phải tiên nhân, cũng không phải người phạm, sự tồn tại của người vượt xa khỏi giới hạn hiểu biết của nhân loại. Bên trong người, cũng giống như chủ nhân của ta, tồn tại một sức mạnh vĩ đại, mà không một ai dưới vòm trời này có thể chống lại. Người, rốt cuộc là ai?”

“Ta là Alia, công chúa của tộc tiên Eren, người, là người đầu tiên ở đây hiểu rõ về ta như vậy. Và người đã đúng, ta không thuộc về thế giới này. Nhưng vừa nãy, người có nói chủ nhân người, cũng giống ta, vậy người đó là ai, và đang ở đâu.”

“Đang ở trước mặt người,” Ông cụ nguẩy đầu sang Erik.

“Là chàng sao!” nàng Alia thốt lên, cuối cùng nàng cũng đã được giải đáp, cho thân thể phát sáng kì lạ, và khả năng hồi phục phi thường ẩn chứa bên trong người cậu, mà lần đầu chạm mặt nàng đã được chứng kiến.

“Thảo nào,” nàng đáp lời ông cụ. “Chỉ là, ngoài ý chí, và khả năng hồi phục của chàng ra, ta thật chẳng thấy chàng có một sức mạnh nào khác, thậm chí, chàng còn chẳng thể thắng được một tộc nhân bình thường.”

“Người đã đúng,” ông Cụ đáp. “Có điều người không biết, chủ nhân ta tiền thân vốn là giống rồng tiên, là hoàng tử cuối cùng của Long Tộc. Một giống loài cổ xưa, thườ khai thiên lập địa. Chỉ là, tạm thời sức mạnh của người đang bị phong ấn. Ta ở đây, là để giúp người, tìm lại nguồn sức mạnh đó.”

“Vậy còn người, người là giống loài gì?” Nàng hoài nghi.

“Ta, là Kiếm Linh,” Vừa nói, ông cụ vừa mở rộng áo choàng đứng thẳng người đối diện nàng Alia. Chẳng người nào khác phát hiện ra cuộc trò chuyện, hay những ánh mắt và cử chỉ kỳ lạ của họ. Một sức mạnh ngấm ngấm mà nàng cảm nhận được, tỏa ra từ người ông lão, nàng có thể nhìn thấy, đằng sau cái thân xác nguy tạo ấy, là một thanh trường kiếm không được tạo nên từ bàn tay con người. Một thứ ẩn chứa sức mạnh, có thể đem ra so sánh với vũ khí của các vị thần thượng cổ trong thế giới của nàng. Một thanh kiếm, sinh ra để tung hoành trong những trận chiến kinh thiên động địa. Và nó mang một cái dáng vẻ đẹp đến mê hồn.

“Hóa ra, người là linh hồn của thanh kiếm,” nàng đáp. “Một thanh kiếm đầy sức mạnh.”

Kiếm Linh trong hình dáng ông cụ mỉm cười xúc động: “Từ sau khi Long Quân Thượng Tiên qua đời, chủ nhân phần uất biệt tâm, thì duy nhất chỉ có người là nhận ra sức mạnh của ta. Được là Thần Binh cho người, quả thật là một niềm vinh hạnh lớn, đáng tiếc, ta đã có chủ nhân rồi.”

“Người nên lo lắng cho chàng thì hơn,” nàng phớt lờ. “Ta cũng bị thất lạc Thần Binh của mình, khi bị hồn mang dịch chuyển đến đây. Ta hiểu cảm giác thiếu vắng đi người bạn đồng hành thân cận ấy, là như thế nào.”

Ông cụ mỉm cười đồng cảm.

“Chúng ta nên tạm gác cuộc trò chuyện này lại thôi.” Ông cụ nói. “Lúc này, ta nghĩ nên nhanh chóng đưa cậu chủ, và hai người trẻ kia rời khỏi nơi đây. Họ chỉ là phạm nhân, nơi này, quả thật quá nguy hiểm với họ.”

“Phiền người dẫn lối,” nàng gật đầu đáp. “Ta không thông hiểu thế giới này, có nhiều chuyện, ta rất muốn hỏi người.”

“Bất cứ khi nào người muốn,” Ông cụ kính cẩn đáp.

Trở lại với những người trẻ đang khổ đau, vương vẩn, quy lụy người đã khuất. Ông cụ lên tiếng gọi:

“Đến lúc phải đi rồi!”

“Có thể đợi cháu thêm một lúc được không?” Kayin tiếp lời. “Cháu muốn chôn cất chú ấy, thật từ tế.”

“Ta nghĩ nên hỏa thiêu thì hơn, thời gian không cho chúng ta quá nhiều lựa chọn.” Ông cụ đáp.

“Mọi người có thể đi trước, đừng đợi cháu, cháu muốn chôn cất chú ấy.” Kayin cứng nhắc.

“Cậu trẻ,” ông cụ nói. “Theo cậu thấy, thì an táng hình thức, hay an nguy của Melisa là quan trọng hơn. Lucas, nếu còn sống, sẽ muốn cậu làm gì? Ta khuyên cậu hãy tỉnh táo, đừng để cảm xúc chi phối bản thân như vậy.”

“Anh Kayin, có thể giúp em thu gom củi khô được không?” Melisa gạt nước mắt, thút thít thốt nên lời. “Cụ nói đúng, chúng ta phải đi thôi, cha linh thiêng sẽ hiểu, và muốn chúng ta làm như vậy.”

Kayin chần chừ, không cam tâm, cho đến khi Erik tiến đến nắm chặt vai cậu ta, với đôi mắt cảm thông. Hai chàng trai trẻ, cùng nhau thu gom, rồi chất thành đồng củi lớn, đặt thân xác Lucas lên trên. Sau khi cùng Melisa châm lửa, cậu quay sang hỏi ông cụ:

“Chúng ta, nên làm gì tiếp theo?”

“Trở lại thung lũng Andres,” ông đáp.

Nghe lời ông cụ như sấm đánh ngang tai, Erik sững sờ ánh mắt kinh ngạc, thốt lên:

“Cụ quần trí rồi! ở đó chẳng còn lại gì ngoài tro tàn, và những đồng cỏ nát, ngổn ngang thi thể. Phải khó khăn lắm, cháu mới trèo lên được đến đây, giờ cậu lại bảo trở về chỗ ấy. Có khác nào là đi nộp mạng.”

“Chủ nhân,” ông cụ cười thần bí. “Người vừa đốt một đống lửa ở đây, đám lính hiển nhiên sẽ kháo nhau chạy đến. Còn ở nơi ấy, lúc này, lửa cũng đã tắt, và chẳng có kẻ đi săn nào, lại quay trở lại nơi chúng vừa một mẻ tóm trọn con mồi, để tìm kiếm may mắn từ những kẻ còn sót lại cả.”

Nghe xong, Erik như vừa được khai sáng, nhớ lại những năm tháng lang thang bên những bãi rác của mình. Gần đây thời gian, quả thật lãng phí khi cứ phải hết lần này, đến lần kia đi tìm một bãi rác khác. Nếu sớm biết điều này, có lẽ mấy hôm trước, cậu nên trở lại bãi rác ở phố Vine.

Dù sao, thì ở trong bất cứ hoàn cảnh nào, cho dù có bị tước đoạt hết mọi quyền tự do con người, thì người ta vẫn sẽ luôn giữ lại được cho bản thân, một quyền tự do không thể bị chiếm đoạt. Đó là quyền tự do được lựa chọn cho mình một thái độ sống, hướng đến tương lai như bản thân mong muốn. Và hơn thế nữa, bên trong Erik lúc này, đã hình thành riêng cho mình một lý tưởng. Một lý tưởng vĩ đại, mà đến cả bản thân cậu, cũng chẳng thể nào ngờ được, mình lại có cơ hội thực hiện điều ấy, trong cái phần đời chán ngắt, buồn tẻ, và cô độc này.

Tất cả bắt đầu với một thứ vốn dĩ rất đơn giản, nằm sâu thẳm ở bên trong trái tim của mỗi người. Nhưng chẳng ai lại bận tâm để ý đến, thứ đó, gọi là niềm tin vào bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Những bắt đồng cá nhân

Họ đến thung lũng khi trời vừa hừng sáng, làn sương mờ dày đặc, dần tan dưới ánh nắng ban mai. Hiện ra một cảnh tượng tan thương, với những xác chết cháy xém ngổn ngang. Đàn ông ôm chầm che chắn cho đàn bà, người mẹ ôm chặt con thơ co cụm. Khắp nơi, già trẻ, lớn bé, chẳng có lấy một bóng dáng người còn sống.

Trên cây thập tự giá, đêm qua vẫn còn cột chặt thân Lucas, đã thay thế bằng cái xác rũ rượi, lửa thể của một cô gái nhỏ chưa đến tuổi mười hai, đôi mắt vẫn mở to trần trọc, như in lại hình bóng của kẻ đã sát hại mình. Nàng Alia chứng kiến cảnh tượng trước mắt, lòng đầy phần uất, thốt lên:

“Thế giới của các người, sao lại tàn nhẫn đến như vậy! Kẻ độc ác nào đã gây ra chuyện này.”

“Chúng có nhiều hình dạng khác nhau,” ông Cự nói. “Trong thế giới này đâu đâu cũng dễ dàng nhìn thấy, những kẻ mang một lớp mặt nạ nhân từ giả tạo, nhưng hành vi thì tàn bạo chẳng khác nào loài cầm thú. Bọn chúng đều có một tên gọi chung là: Tội Ác.”

“Tội nhân các người, đều kiêu căng tự đại, cho mình là giống loài thượng đẳng. Lại làm ra những chuyện chẳng khác nào Ác Quỷ Dạ Xoa, điều gì đã khiến các người trở nên điên rồ như vậy?”

“Quyền lực,” ông cự đáp lời nàng. “Nó là một thứ vô hình, nhưng có sức mạnh vô cùng to lớn, nó thao túng tâm trí con người, đầu độc họ. Và phạm là những kẻ càng có tham vọng sở hữu nó, thì sẽ càng trở nên bạo tàn, vô nhân tính.”

“Ta không thông hiểu thế giới của các người,” nàng nói. “Nhưng ta biết một điều rằng, Tội Ác sẽ không bao giờ dành chiến thắng mãi mãi. Rồi một ngày, chúng nhất định sẽ phải trả giá, cho những việc mình đã gây ra.”

“Đó vẫn còn là một tương lai, khó có thể đoán biết.” Ông cự chưa xót, cười gượng gạo. “Hiện tại, cần phải tìm một chút lương thực, đủ dùng cho ba ngày, và một số đồ dùng cá nhân. Ta nghĩ, chúng ta không thể cứ như thế này mà đi đâu xa được.”

“Chúng ta sẽ đi đâu, thưa cự?” Melisa hỏi.

“Chuyện đó, cần phải để Hoàng Tử trả lời,” Ông cự quay sang nói, với một cái nhìn kì lạ vào Erik.

“Tôi sao?” Erik ngạc nhiên. “Tôi làm sao biết được cần phải cùng các người đi đâu, trong đầu tôi toàn là rác rưởi, tôi đã sống chung với chúng đủ lâu, đến nỗi bị ám ảnh luôn rồi.”

“Chủ nhân,” ông cự nói. “Trong lúc người lạng sâu vào tìm thức, chu du qua những thời đại khác nhau. Điều cuối cùng người nhìn thấy là gì?”

“Cụ đừng gọi tôi như thế nữa, cứ khó nghe thế nào ấy!” Erik tỏ ra khó chịu, lúc này cậu đang là một người cần được dẫn dắt, chứ không phải là một kẻ dẫn đường. Cậu chẳng thể nào hiểu nổi, ông cự Thần Bí với những lời lẽ ám thị, mà chẳng bao giờ thẳng thừng chuyện gì cả. Cậu nhăn mặt than thở:

“Bây giờ, tôi thực sự không biết phải làm gì cả. Cuộc sống của tôi, cứ như bị xáo trộn hoàn toàn vậy. Từ lúc, gặp cô ta...” cậu nhìn nàng Alia, đôi mắt tỏ ra một chút sợ sệt. “Rồi đến nơi này, trong đầu tôi cứ oang oang như búa bổ. Đêm qua, tôi đã cố sức tin vào những gì cự nói, đã ảo tưởng rằng bản thân có sức mạnh thần tiên vạn năng gì đó. Nhưng mọi người thấy cả rồi còn gì, tôi chỉ một bộ thầy yếu ớt, nhìn những người vô tội bị tàn sát mà bất lực chẳng làm được gì cả. Tôi cũng căm phẫn cái ác như bất cứ một ai, tôi cũng khát khao được một lần làm điều gì đó còn lớn lao hơn cả bản thân, trong cái phần đòi chấn phạt này của mình. Nhưng một người bình thường như tôi, thì liệu sẽ thay đổi được điều gì cơ chứ!”

“Chàng nên thôi than vãn đi,” Nàng Alia nói. “Những lời lẽ như vậy, tại sao một người đàn ông như chàng lại có thể nói lên được chứ. Chàng cứ thay đổi liên tục, làm ta chẳng thể hiểu nổi, chàng thật sự là một người như thế nào nữa.”

“Phải, tôi như vậy đó thì sao,” Erik gất lên. “Các người thì hay ho rồi, một người thì biết phép thuật, một người thì cái gì cũng biết tuốt. Còn họ, thì chiến đấu để trả thù cho người thân, cho bạn bè của mình. Còn tôi, tôi chiến đấu vì điều gì cơ chứ, đến một lý do để sống tôi còn chẳng tìm được nữa là.”

“Chàng chết đi. Đi chết đi,” Nàng bức dọc thẳng thừng vào mặt Erik. “Chết trước khi chàng biết được mình là ai, chết chẳng vì một điều gì cả, và kết thúc cuộc đời tẻ nhạt của chàng trong cô độc. Sẽ chẳng có một ai bận tâm đến cái chết của chàng, mặt trời vẫn sáng, và công lý một ngày nào đó sẽ được thực thi. Chỉ là, ở đó, không còn có sự hiện diện của chàng, một người mà ngay cả đến sự thương hại cũng không xứng đáng.”

“Đủ rồi!” Erik quát lên. “Tôi không muốn nghe cô giảng đạo nữa, các người, cứ đi đến đâu và làm bất cứ điều gì các người muốn, miễn là đừng lôi tôi vào cuộc. Chào!”

Nói xong cậu bỏ đi một mạch, hai chân cứ liên tục trút giận vào bất cứ vật gì cậu nhìn thấy trên đường, chẳng may đá trúng đồng gạch vụn, cẳng chân kêu lên tiếng lắc rắc. Cậu điên tiết lên:

“Má nó! Đến cục đá cũng chống đối lại tao, khốn nạn đến thế là cùng!”

“Kìa, anh Erik,” Melisa buồn bã gọi theo.

“Cứ để cậu ta một mình,” ông Cự nói. “Biết được bản thân mình là ai, không phải là việc dễ dàng gì. Một số người, còn trở nên điên loạn khi phát hiện ra sự thật trầm trọng về chính mình. Đa phần, họ đều cố quên đi những gì đã biết.”

Nàng Alia phòng má thờ dài, nhìn theo cái bóng Erik mất dần, gương mặt nàng lộ rõ nỗi thất vọng tràn trề. Nàng cũng chẳng thể hiểu nổi chính mình nữa, chưa từng có một ai lại khiến nàng nổi giận mà buông ra những lời lẽ cay nghiệt như thế. Nàng chỉ muốn thức tỉnh con người vẫn đang ngủ quên trong cậu, nhưng Erik chẳng thể nào hiểu được ý tốt của nàng. Điều đó cũng hiển nhiên thôi, chỉ mấy ngày qua, đã xảy qua quá nhiều chuyện mà bản thân một người, tự cho rằng mình tâm thương như cậu, chẳng thể nào cùng một lúc tiếp thu được.

Con người ta, là sản phẩm của những gì họ nghĩ. Điều đó rõ ràng, là bản thân Erik ở hiện tại. Và quả thật, điều đau đớn nhất mà một người phải gánh chịu, không phải là những nỗi đau thể xác, mà là sự dằn vặt trong tâm trí.

Khi một người, có khát vọng lớn, lại không thể có đủ năng lực thực hiện lý tưởng ấy. Đó chính là một trong những nỗi đau, mà lúc này cậu đang tự mình dằn vặt lấy bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ngôn ngữ tâm linh

“Tức cười thật,” Erik gất gồng một mình, ngồi bên bờ hồ, dưới chân ngọn thác trong thung lũng. Cậu tự thấy bản thân lúc này thật mâu thuẫn, rõ ràng là muốn được một lần mạo hiểm phiêu lưu, mong ước làm điều gì đó có ý nghĩa. Nhưng lại tỏ ra bực bội, không kiểm soát nổi cảm xúc của mình. Cậu tìm mọi cách để thoát khỏi sự hèn hạ của bản thân, bằng cách đổ lỗi cho cô gái kì lạ, xuất hiện như sao chổi trong nhà, và mang đến những vận đen cho cuộc đời của cậu. Nhưng cậu không sao thuyết phục được bản thân mình, thoát khỏi cái suy nghĩ cứ lớn vồn trong đầu, về những chuyện kì lạ đã diễn ra.

“Trên đời này, thực sự có thần tiên sao?” Cậu tự hỏi.

“Muốn biết điều gì đó có phải là sự thật hay không, đôi khi chàng chỉ cần tin tưởng,” Nàng Alia, từ đằng sau thò thê.

“Cô đến đây làm gì?” Erik gượng gạo đáp.

“Ta và chàng, có thể bắt đầu lại được chứ?” Nàng ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng lời nói. “Lần đầu tiên gặp nhau, chàng cũng hỏi ta câu đó, chàng có còn nhớ không?”

“Khi đó tôi cứ ngỡ cô là Người Máy, đến để lấy mạng tôi, sợ chết nên buộc miệng thì nói bậy bạ như thế. Ai mà ngờ, cô là thần thánh ở trên trời, thật! chuyện về cô cứ như phim viễn tưởng vậy.”

“Chàng, nói chuyện rất khó hiểu, nhưng ta biết, chàng làm như vậy vì bản thân chàng cảm thấy lo sợ.”

“Quý thần ơi! Bảo sao không sợ nỗi, thần tiên như cô thì làm sao hiểu được nỗi đau của người trần mắt thịt như chúng tôi.”

“Ta cũng có nỗi sợ của mình, cũng có những cảm xúc bên trong, chỉ là ta giỏi hơn chàng việc che dấu chúng đi mà thôi.”

“Cô thì có gì mà phải sợ,” Erik mĩa mai. “Có được siêu năng lực như cô, ở trên trái đất này, nếu muốn, cô còn có thể làm cả Mẹ Chí Tôn của vạn vật, nói gì đến con người.”

“Ta sợ mình không thể về nhà,” nàng đưa ánh mắt chất chứa đầy tâm sự nhìn những tán cây dưới ánh mặt trời, cành lá đung đưa trong gió, với những tiếng chim hót riu rít ven rừng.

“Suma ani amunada kha,” nàng khẽ mỉm cười đọc một lượt những cổ ngữ lạ lùng. Thế là, bỗng đâu từ trong tán lá, một con chim vành khuyên nhỏ nhắn, xinh đẹp, lượn lờ rồi đáp xuống trên vai nàng, líu lo hót ríu ríu vào tai, như đang cùng nàng tâm sự.

“Cô còn trò chuyện được với cả chim muông sao?” Erik ngỡ ngàng hỏi. “Ồi mẹ ơi! Khả năng của cô dường như là vô tận vậy. Còn có thêm điều gì về cô mà tôi chưa biết nữa đây.”

“Erik, chàng nên dành câu hỏi đó cho chính mình thì hơn,” Nàng nũng nịu chú nhím nhỏ, rồi để nó bay đi, đáp lời cậu. “Việc chàng hiểu người khác nhiều như thế nào, liệu có quan trọng bằng việc chàng thấu hiểu bản thân được đến bao nhiêu.”

Erik trầm ngâm, trộm nhìn cô gái bên cạnh, hồ nước mát mẻ và những tiếng chim hót làm nội tâm cậu trở nên thanh bằng hơn. Nghiêm túc cậu nhìn nhận lại những gì cô ấy nói lúc còn ở dưới làng, và ngay lúc này, đều là những lời đầy lý lẽ. Nóng giận chỉ làm bản thân u muội đầu óc, cậu hiểu ra điều này. Nên thờ dài rồi nói:

“Chuyện vừa rồi, tôi xin lỗi cô. Tôi cáu lên, rõ ràng là do tôi thấy giận bản thân mình, nhưng lại không có dũng khí thừa nhận điều đó. Tôi thật sự chẳng biết mình là ai trong cái thế giới tăm tối, và đầy rẫy những hiểm nguy thường trực này. Tâm trí tôi từ lâu đã hình thành một thói quen trốn chạy, và thay đổi quá thật là một điều rất khó.”

“Chàng chỉ cần thay đổi cách suy nghĩ của mình, thế giới mà chàng từng biết đến, từ đó cũng sẽ thay đổi theo.” Nàng ân cần triều mến nhìn cậu. “Hãy đưa ra một quyết định, và nỗ lực hành động đến cùng, rồi chàng sẽ tìm thấy được ý nghĩa trong việc làm của mình. Tộc Tiên của ta, cũng chẳng khác gì Tộc Nhân như chàng đâu, chỉ là chúng ta thông hiểu Ngôn Ngữ Tâm Linh, và được các vị thần bảo hộ, che chở bằng quyền năng của họ. Nếu chàng muốn, ta cũng có thể dạy chàng ngôn ngữ ấy!”

“Thật không!” Erik hào hứng thót lên, rồi bất chợt hoài nghi ánh mắt nhìn nàng. “Nhưng tại sao cô lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

“Ta thích chàng,” Nàng thổ lộ một cách tự nhiên. “Từ lúc chàng chạm môi, hơi thở chàng đã hòa quyện cùng ta, làm trái tim ta thổn thức. Ta cứ nhớ mong, rồi lại lo lắng cho chàng, như thể chàng là một điều gì đó mà ta chẳng thể sống thiếu đi được. Erik, chàng có biết không, khi một người con gái Tộc Tiên, đem lòng yêu thương một chàng trai, cả đời cô ấy sẽ mãi không đổi thay, và chỉ có một người duy nhất ở trong lòng mà thôi.”

“Năm mơ chẳng?” Erik cảm thấy như vừa bị điện giật ngỡ ngàng thót lên trong đầu. Cậu chẳng thể nào hiểu nổi cô gái kì lạ kia thích mình ở điểm nào. Hơn nữa, nàng còn là một tiên nữ đáng vẻ tuyệt trần, tính cách nàng vừa mạnh mẽ quyết đoán, lại dịu dàng khả ái. Chẳng bù cho cậu, làm việc gì cũng do

dự, chán chường. Trong lòng Erik hiểu rõ, một người đàn ông phải may mắn biết nhường nào, mới được nàng mắt xanh để ý đến, chứ làm sao dám mộng mơ được chuyện cùng nàng sánh đôi. Dù bản thân cũng rạo rức nỗi niềm, nhưng Erik vẫn bản thân vận hỏi:

“Em, thích anh thật sao?”

“Để học được Ngôn Ngữ Tâm Linh, chàng phải là một người chân thật. Khi chàng học được nó rồi, chàng có thể đọc được suy nghĩ của ta, và giữa hai ta sẽ không còn giới hạn hay bí mật nào về đối phương nữa.”

“Cái... cái... ừ” Cậu sững sờ lập bập. “Đừng nói là, tôi nghĩ gì từ nãy đến giờ em đều đọc cả rồi đó nha. Như vậy, là khiếm nhã, là bất lịch sự, là là...”

Erik luyện thuyên, vô đầu, cố gạt phẳng mọi suy nghĩ ra khỏi đó. Cậu ngưng đến mức muốn nhảy xuống hồ rồi lặn sâu xuống bên dưới, để né mặt cô, dù bản thân chẳng biết bơi nhưng thà chết chìm, còn hơn chết nhục, cậu vận lòng như vậy.

Nàng Alia nhìn Erik tìm tìm cười thần bí, rồi nàng nhẹ nhàng áp má vào bờ vai cậu thủ thủ:

“Chàng đừng lo, bí mật của chàng, sẽ mãi an toàn ở bên cạnh em.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Khi con tim tỉnh lặng

Cùng nàng Alia trở lại thung lũng, đang đi, thì Erik tầm mắt:

“Alia, tên của em rất đẹp!”

“Đó không phải là tên thật của em,” nàng khẽ cười đáp. “Ngôn Ngữ Tâm Linh, là một loại ngôn ngữ thần bí, là chìa khóa mở ra nguồn sức mạnh vô tận của vũ trụ. Những ai biết loại ngôn ngữ này đều có hai cái tên. Một để xưng hô hàng ngày, một để giữ lại cho bản thân.”

“Tại sao lại phải dùng đến hai tên như vậy?” Erik hỏi.

“Vi tên thật chỉ dành cho những người thân tín, nếu để ai đó biết được tên thật của chàng. Thì điều đó cũng giống như việc, chàng trao cho họ một đặc quyền riêng vậy. Gắn giống như là đặt tính mạng của mình vào tay một người khác.”

“Chuyện này thì anh có thể hiểu,” Erik thông dong về phía trước, mắt đờm buồn đáp. “Erik, cũng không phải tên thật của anh, mà rõ ràng thì anh cũng chẳng biết tên khai sinh của mình gọi như thế nào nữa. Quá khứ của anh bị ngắt quãng, và rất phức tạp, trước đây thì cũng chẳng sao, sống một mình nên anh cũng chẳng bận tâm cái tên gọi làm gì. Nhưng từ khi gặp được em, thì anh lại cảm thấy rất tò mò về bản thân mình.”

“Chàng đừng quá gượng ép bản thân,” Nàng Alia đắm đắm nhìn cậu đáp. “Hon nữa, từ nay chàng đã có em ở bên cạnh, em sẽ không để chàng phải đơn độc trong những ngày tháng còn lại nữa.”

“Em không muốn tìm cách trở về nhà nữa sao?”

“Em...” nàng ngập ngừng, chẳng biết đáp lời cậu như thế nào, thoáng đó mà nàng đã lơ đãng quên cả tìm lối về. Nhận ra mình đang ở một thế giới hoàn toàn xa lạ, có lẽ là rào cản lớn nhất, ngăn trở trái tim nàng tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình. Nàng tần ngần, do dự không tiến bước, trong lòng nàng, giờ phút này chỉ mong ước sao thời gian có thể ngưng đọng mãi mãi, để được ở bên cạnh cậu. Nhưng nàng biết đó là điều không thể.

Erik ngoài đầu nhìn lại, phì cười, tự bản thân cậu cũng hiểu, một người không có lấy một xu trong túi, sống lang thang xó xỉnh, lại còn chẳng biết được mình là ai. Đến cả một cô gái bình thường, còn chẳng bận tâm ngó ngang đến cậu, thì làm sao dám mơ ước đến chuyện được một tiên nữ như cô ấy yêu thương. Erik phì cười, điều cợt:

“Coi bộ dạng ngây ngô của em kìa! Nói em là thần tiên chắc chẳng có ai tin, còn nếu chỉ là một cô gái bình thường. Thì em lại có phần xinh đẹp hơn mức cần thiết rồi đấy!”

“Đi thôi,” cậu thúc giục. “Em đã khuyên anh phải đưa ra một quyết định còn gì. Anh suy nghĩ kỹ rồi, anh sẽ đưa em đến Sa Mạc, giúp em tìm cách trở về nhà.”

“Lúc này em chưa muốn về,” nàng bẽn lẽn. “Em có rất nhiều thời gian, em có thể ở bên cạnh chàng, chăm sóc cho chàng, cho đến khi tóc của chàng đã bạc trắng, với những nếp nhăn trên gương mặt. Sẽ làm cho chàng hạnh phúc mãn nguyện, đến trọn vẹn một đời, và ra đi với một nụ cười trong vòng tay em.”

Erik nghe lời nàng nói xong, xúc động nghẹn ngào chẳng thốt nên lời. Có lẽ, cậu cũng đã yêu cô ấy mất rồi! Vì lẽ đó, trong lòng cậu lại muốn được làm cho nàng Alia một điều gì đó có ý nghĩa. Nhưng thần tiên như cô ấy, thì cần gì đây? Ngoài điều duy nhất lúc này mà cậu biết: “Cô ấy đang mong muốn

được về nhà.” Erik triu mến nhìn nàng, rồi nói:

“Đừng khờ khạo như vậy! không có một ai xứng đáng với tình yêu và sự hy sinh cao thượng như vậy từ em cả. Là anh thì lại càng không thể, nên chúng ta chỉ nên dừng lại ở những cảm xúc thoáng qua, trước khi nó trở nên quá mãnh liệt và ràng buộc cả hai ta. Vì nếu không thể ở bên nhau mãi mãi, thì chúng ta đến với nhau lúc này, để làm gì?”

“Chàng không thích em sao?” Ánh mắt nàng buồn bã rung rung hỏi.

“Em thật khờ khạo!” cậu đáp. “Ồ trên trái đất này, sẽ chẳng có một người đàn ông nào có thể cưỡng lại được sắc đẹp tuyệt trần của em. Họ đều sẽ thê thốt, mãi trọn đời bên em và mang lại cho em hạnh phúc.”

“Vậy còn chàng thì sao!” nàng thốt lên. “Chẳng lẽ chàng, lại không thể vì em, mà nói được những điều chàng cho rằng đơn giản ấy. Em chỉ cần duy nhất điều này ở chàng, một câu nói, khó khăn với chàng nhiều đến như vậy sao?”

“Tình yêu! Là thứ mà thần tiên như em sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Bởi vậy, nên em mới là thần tiên, còn anh thì chỉ là người phàm.”

“Nếu vậy thì em không muốn làm thần tiên nữa!” Nàng bỗng gay gắt lên. “Chàng đừng làm em yêu chàng, rồi lại phũ phàng chối bỏ em như vậy. Nếu lúc này em rời đi, thì chàng có biết không, em sẽ phải mang theo đau khổ đến hàng trăm vạn năm, mãi chẳng thể nào nguôi ngoai. Chàng không thấy như vậy là tàn nhẫn với em lắm sao?”

Erik thần thờ nhìn nàng Alia, đang tha thiết với mình, cậu chẳng biết phải nói thế nào để cô ấy hiểu. Bản thân cậu còn chẳng biết ngày mai của mình rồi sẽ ra sao, thì lấy đâu ra can đảm để có thể yêu thương một ai. Hơn nữa, cô ấy là một thiên thần, điều đó làm cậu lo sợ, vì một thiên thần sẽ chỉ có thể yêu thương một thiên thần khác. Cậu thừa biết, cô ấy chỉ nhất thời để cảm xúc của con tim mình lạc nhịp, rồi một ngày nào đó, cuộc sống ở thiên thực trong cái thế giới tàn khốc, mà con người đang ăn thịt lẫn nhau này. Sẽ khiến nàng ghê tởm, rồi nàng sẽ lại muốn trở về nhà.

Những ngày tháng, lang thang một mình như trước đây, sẽ lại tiếp diễn với cuộc đời cậu. Nhưng rõ ràng là, nếu điều đó xảy ra, thì nó đã không thể nào là những ngày tháng bình thường như vậy được nữa. Cậu hiểu rõ, nên nhìn nàng rầu rĩ:

“Thần tiên như em, có phải là muốn gì thì sẽ được đó không?”

“Chàng đang lảng tránh em,” nàng khần khẩn bức dọc. “Nếu chàng không thương em, chàng có thể thẳng thắn, chàng là đàn ông, tại sao lại chần chừ ngần do dự không dứt khoát như vậy?!”

Erik nắm chặt tay mình, nhắm mắt ngẩng mặt một thoáng, rồi lặng lẽ rời đi không quay lại đáp lời. Nàng Alia bức dọc đuổi theo cậu, í ới gọi:

“Erik, chàng đứng lại cho em, chàng phải trả lời em!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Thủ lĩnh hội thợ săn

Tiếng mạch nước ngầm chảy róc rách, và những tiếng bước chân lạch tách, bên dưới dưới những ga tàu điện ngầm hoang phế. Một nơi âm u không một tia sáng len lỏi, cùng cái không khí lạnh lạnh khiến kẻ đến phải run mình, thì chẳng thể hoàn hảo hơn để những kẻ khát máu, tàn nhẫn, trù thủ và rình rập con mồi ở bên ngoài.

Đứng trước một bức tường đá rêu phong, Kẻ Lang Thang gõ vào những viên gạch mục nát, theo một thứ tự phức tạp. Và bức tường nhẹ nhàng chuyển động, mở ra một lối đi bí mật. Hắn rón rén đi vào bên trong một cách từ tốn, và cánh cửa âm thầm đóng lại, như chưa từng lay động.

Trái ngược với sự hoang vắng bên ngoài, nơi hắn đang đến, đây những tiếng cười sắc súa, cùng những âm thanh hô hoán, cổ vũ, của một đám người dị hợm, trang bị khắp người toàn vũ trang, và kẻ nào trong ánh mắt cũng nặng nề mùi sát khí. Một đám đông, đang rệu rã bệch, quây quần bên hai gã đang cẩu xé lẫn nhau. Một gã thì to cao, mập phì lủ với hàm râu dài rậm rạp, đang kẹp cổ kéo lê một tên gầy còm, cao khều với những hình xăm kín mít khắp cơ thể. Kẻ Lang Thang vừa đến, cũng là lúc gã cao lớn, vạm vỡ đầu tên kia, rồi vút thấy hắn xuống sàn nhà. Trong những tiếng la hò, reo vang của một đám người chứng kiến.

Nhưng cùng với mỗi nhịp chân, nơi mà Kẻ Lang Thang đang bước đến, đám đông bỗng trở nên thinh lặng, với những cái nhìn dò xét, lăm lăm khí giới về phía hắn. Đêm nay, Hội Thợ Săn sẽ chọn ra thủ lĩnh mới, thay thế cho kẻ mà hắn đã giết chết tối hôm qua. Cái tin này, đã chẳng còn mấy xa lạ với bọn chúng, nhưng một kẻ vốn chẳng bao giờ ngó ngang đến những quy tắc và chỉ hoạt động đơn độc như Kitaro. Lại đường đột xuất hiện ở nơi mà Hội Thợ Săn tụ tập, trong một buổi họp hệ trọng, lại là một chuyện hết sức lạ lùng.

Nhưng hắn dường như chẳng mấy may bận tâm gì đến ngoại cảnh, vì nội tâm hắn vô cùng thăng bằng. Với chỉ một lý do duy nhất để hắn phải mạo hiểm thách thức, đến cả một thế lực còn đáng sợ hơn những kẻ đang nhìn đăm đăm hắn lúc này.

Hắn cần đến sức mạnh của Hội Thợ Săn. Vì hắn biết rõ, kẻ mà hắn đang đối đầu, không phải là một tên dễ nhằn, và dù cho hắn có tài giỏi đến đâu. Thì đối đầu với Johan trong một cuộc chiến sống còn, là chuyện một mình hắn không thể nào làm được. Luôn tự biết mình là ai, có thể làm được những gì, nội bản thân việc đó cũng đã là một loại năng lực hiếm có của hắn.

Đứng trước một thách thức lớn hơn, nên việc hắn cần phải vượt qua những kẻ, đang sẵn sàng lao vào bấu xé hắn ra thành trăm ngàn mảnh. Lại hiển nhiên trở thành một việc chẳng đáng để lo nghĩ nhiều. Thế nào, cũng phải chết, “hôm nay chết, hay ngày mai chết, thì có khác gì nhau!” hắn chợt nhớ đến câu nói của chàng trai trẻ mà hắn chưa kịp làm quen, đã để lại cho hắn một ấn tượng trong khoảnh khắc mà cậu ta sắp phải bỏ mạng. Có lẽ, đó chỉ là một câu nói mà Erik buộc miệng nói ra, nhưng với một kẻ phải đối diện với cái chết hàng ngày như hắn. Thì nó lại ẩn chứa một sự sâu sắc đáng để hắn phải khắc ghi đến tận giờ phút này như vậy.

“Kẻ nào có thể lấy mạng hắn, trả thù cho Mandric, thì sẽ trở thành thủ lĩnh mới của hội thợ săn.” Một cụ già khấn trùm kín, ngự trên một cái ghế bằng xương người được đệm êm bởi lớp da sói trắng, gục đầu chỉ tay về phía Kẻ Lang Thang lên tiếng.

Lời tuyên bố xé tan bầu không gian yên ắng, tạo nên những tiếng xì xào. Nhưng phần đông chỉ thấy e dè không dám sấn tới. Vì cái nguyên tắc ngớ ngẩn không được dùng súng đạn trong Hộp Đá của hội thợ săn, đã vô tình tạo ra cho Kẻ Lang Thang một lợi thế quá lớn. Nhưng vì cái vinh quang, đang sừng sững trước mặt, lại thêm vừa kết liễu một kẻ chẳng ra hồn nên đáng, nên tên râu ria phụng phệ, hùng hực khí thế bước đến. Hắn quát lên:

“Thằng nhãi con, ông vận đầu mày!”

Dứt lời hắn rần rật xông đến, như một con gấu điên vô mồi, loạn xạ chop lấy Kẻ Lang Thang. Nhưng hắn ta nhanh nhẩu xoay người, rồi từ đằng sau, một nhát kiếm ngọt lịm, xuyên thẳng qua cổ, thò ra khỏi hòng tên râu ria. Hắn trợn ngược mắt đỏ sẫm như đại thụ bị cưa gốc, loang lổ trong vũng máu. Cùng sự kinh hãi của một đám đông, cũng được xem là những kẻ giết người không góm tay. Kẻ Lang Thang lướt kiếm một vòng, đông đặc lên tiếng:

“Kẻ mạnh thực sự tự chủ vận mệnh của mình. Chỉ là một tên Mandric, giết chóc những người yếu ớt không có khả năng tự vệ. Rồi tự tăng bốc mình như thượng đế, đáng để các người nghe theo sao!”

Mụ già đảo mắt nhìn quanh một lượt, trên môi loáng một nụ cười nham hiểm, rồi mụ rời khỏi ghế, lồm khồm qua đám đông cung kính nhường đường. Mụ đảo một vòng quanh Kẻ Lang Thang, cổ ngoài đầu qua khỏi cái lưng còng nhìn ngó hắn. Rồi ậm ừ trở về chỗ ngồi, mụ khàn khàn nói:

“Từ đầu đến chân của ngươi, đều mang dáng vẻ của một Sát Thủ Đại Tài. Nhưng đáng tiếc ngươi vẫn còn vương bận, ngươi sẽ chẳng bao giờ có thể trở thành một trong số bọn ta. Vậy, kẻ kia, ngươi đến đây với ý đồ gì?”

“Ta cần các người giúp sức!” Kẻ Lang Thang đáp.

Lời hắn nói ra như một trò tiêu khiển, khiến cả đám người rần rật cười lớn, rồi ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn mà ngó lơ. Chỉ khi mụ già, dùng cái sọ đầu, đập bôm bốp chan chất trên thành ghế, thì chúng mới giữ trật tự. Mụ nhìn Kẻ Lang Thang, rồi nói:

“Ngươi, giết người của bọn ta, đến đây thể hiện sự bất kính với trưởng lão. Ngươi dựa vào cái gì, mà yêu cầu bọn ta giúp sức.”

“Giúp ta cũng chính là tự cứu lấy mạng của các ngươi,” hắn đáp. “Sở dĩ, các ngươi có thể tồn tại được đến ngày hôm nay, chẳng phải đều là do lão Johan âm thầm bao che đó sao. Nay, mối nguy của hắn đã bị tiêu diệt, thì người tiếp theo hắn tìm đến sẽ là các ngươi. Giết người diệt khẩu, không lẽ các ngươi còn chưa rõ điều này.”

“Bên trên thành phố hắn có thể là một kẻ đáng sợ, nhưng ở dưới lòng đất, chúng ta mới là kẻ mạnh thực sự.” Mụ già khẳng khái tự tin đáp.

Kẻ Lang Thang khẩy cười, tra kiếm vào vỏ nói: “Các ngươi chẳng phải dung dưỡng một á đàn bà có tên là Mira đó sao. Một á điểm nghiện ngập, từ lâu đã trở thành con bài của lão Johan, mà nếu ta đoán không nhầm thì nơi ẩn thân của các ngươi rồi chỉ ngay đây thôi, sẽ trở thành một bãi tha ma. Nếu không tin lời ta, các ngươi nhất định sẽ phải trả giá bằng mạng sống của chính mình.”

Những tiếng xì xào bàn tán bắt đầu rôm rã, trong thinh lặng một số kẻ khôn ngoan đã lén qua đám đông lạng lẽ rời đi. Mụ già thoảng do dự rồi lên tiếng:

“Ta dựa vào gì, để tin lời ngươi nói là sự thật!”

“Ta sẽ giết hắn trước khi mưu đồ đó được thực hiện.” Hắn đáp. “Và dù thành công hay thất bại, ta đều đem mạng sống của mình ra để trả giá.”

“Biết trước thất bại sao ngươi vẫn làm?” Mụ hỏi.

“Đó là việc của riêng ta, nhưng đổi lại ta muốn các ngươi giúp ta cứu một người.”

“Được, ta đồng ý với ngươi.” Mụ già đáp chắc nịch. “Nhưng kẻ mà ngươi muốn cứu, là ai, và bọn ta làm thế nào để nhận ra hắn?”

“Đó là một bé gái liệt nửa thân người, đang bị giam giữ ở phía sau hộp đêm Ademas dưới chân tòa tháp đôi. Khi ta, lén vào văn phòng trên tầng thượng để lấy mạng tên Johan. Tiếng còi báo động, sẽ là dấu hiệu để các ngươi hành động.”

Mụ già chần chừ một chập, rồi nhìn vào ánh mắt của Kẻ Lang Thang, sau đó mụ lồm khồm đứng dậy, cười lạnh lạnh đáp lời:

“Nếu ngươi thành công, và còn sống. Từ nay, ngươi sẽ là thủ lĩnh mới của Hội Thợ Săn.”

Chương 30: Vũ điệu tử thần

Khi màn đêm buông xuống, những con phố vừa lên đèn. Cũng là lúc đám người của Hội Thợ Săn, từ dưới lòng đất trời lên, như những tay sai đến từ địa ngục. Chúng thân nhiên tỏa ra mọi góc ngách thành thị, thỏa sức cướp bóc, tạo ra một khung cảnh nháo nhào, hỗn loạn làm kinh động đến toàn bộ lực lượng cảnh vệ thành phố. Chẳng ai biết những kẻ tàn bạo này đến từ đâu, và chúng đến đây bằng cách nào, vì những thành phố thuộc Đế Chế như ở Vine luôn được che chắn bởi những bức tường cao, với lớp lớp hàng rào bảo vệ dày đặc. Cổng cổng chỉ mở ra với hai loại người, khác nhau hoàn toàn về thân phận, một là những kẻ giàu nứt vách được công nhận là công dân, hai là những kẻ bán thân để trở thành nô lệ, phục dịch cho tầng lớp thượng lưu.

Và trong lúc này đây, thì thân phận nô lệ, hay quyền quý đều chẳng có một ý nghĩa gì cả. Vì trong mắt những kẻ giết người man rợ, họ chỉ là một túi thịt như nhau, mà chúng cứ thể tùy tiện chém giết. Trong xuyên suốt chiều dài lịch sử của Đế Chế Novia, chưa từng xảy ra một vụ tập kích, có quy mô và bất ngờ như thế. Và yếu tố này làm những kẻ cầm quyền không kịp trở tay, thành phố, chỉ trong nháy mắt đã mất kiểm soát.

Hỗn chiến khí giới diễn ra ở khắp nơi, khói lửa mịt mù. Đám người của hội thợ săn, cứ thoát ần thoát hiện, khi đám cảnh vệ kéo đến lũ lượt, thì chúng lại đột nhiên mất dạng. Rồi thủ lũ xuất hiện ở một nơi khác, làm cả một đội quân của đế chế trở thành một trò hề cho bọn chúng thỏa sức bôn cọt.

Kẻ duy nhất hiểu chuyện gì đang diễn ra, là người đang đứng ở nơi cao nhất của thành thị. Nhưng dù có là kẻ mang trong mình một tinh thần thép, thì Johan, hẳn cũng không khỏi ngỡ ngàng trước những gì đang chứng kiến. Cả đời hẳn chưa từng thất bại trong bất cứ một mưu đồ nào, đến cuối cùng kẻ đánh bại hẳn, thật trớ trêu thay lại chính là bản thân hẳn.

Bởi chẳng một ai khác, đủ nham hiểm để nảy ra cái ý tưởng tạo ra một nhóm thợ săn, dưới lòng thành phố, rồi lần lượt trừ khử những người cản đường hẳn trên con đường chính trị. Nhưng hẳn lại chẳng thể nào ngờ được, đến một ngày, chúng lại có thể tráo trở lật mặt mà đâm ngược lại hẳn như vậy. Và rõ ràng, đó là trò mà hẳn giới dùng nhất, điều đó làm hẳn điên tiết lên, đập phá hết đồ đạc đồ đạc ngổn ngang trong văn phòng.

Và khi không thể kiểm soát nổi con giận, hẳn đã quyết định rời khỏi căn phòng, được tạo ra dành riêng cho mình. Một nơi bất khả xâm phạm, luôn đảm bảo cho hẳn sự an toàn tuyệt đối, dù danh sách kẻ thù của hẳn, đang ngày một ngắn đi. Nhưng gần đây, hẳn đã vô tình tạo ra một kẻ thù mới, người mà đúng ra, có thể vẫn còn là bạn nếu hẳn không toan tính, keo kiệt và uy hiếp con gái của hẳn ta.

Hắn bức dọc, tiến đến cánh cửa lớn, quét vông mạc và nhập một lượt dây số dài dằng dặc. Nhưng vừa nhấn một bước chân ra khỏi phòng, hẳn đã thấy toàn bộ đám hộ vệ thì thể ngổn ngang, chông chéo lên nhau. Những cái xác chết trên gương mặt vẫn còn ngỡ ngàng, như thể chúng chưa hề ý thức được cái chết của mình. Tên Johan toát mồ hôi nặng, hẳn hoang mang lùi bước, cẩn trọng khóa mã bảo vệ, và trở lại vào bên trong văn phòng. Vừa quay người, hẳn đã đoán được kết cục của bản thân, Kẻ Lang Thang, đang ngồi trên ghế của hẳn. Khoảng cách không dài, không ngắn chỉ vòn vẹn mười bước chân, với một thanh Katana sáng loáng trên tay.

“Ta đối xử với ngươi không tệ, và đây, là cách ngươi trả ơn ta sao Kitaro.” Hẳn vừa nói, vừa bước đến tủ rượu, lấy ra một chai cũ kỹ, có lẽ là chai Chivas cuối cùng còn lại trên trái đất, có tuổi đã hơn hai trăm năm. Hẳn rót một ly đầy, uống một hơi đến cạn rồi khà ra một trăn sáng khoái, lại rót thêm một ly khác. Đặt lên bàn rồi đẩy sang cho Kẻ Lang Thang, miệng nói:

“Ngươi Việt có câu, rượu ngon uống với bạn hiền. Ta và ngươi, đến đoạn kết, có phải là nên uống với nhau một ly tiễn biệt không?”

“Ngươi còn gì để nói không?” Kẻ Lang Thang lạnh nhạt hỏi.

“Điều tận cùng tàn, hết thỏ khôn thì chó săn liền đem thịt. Ta trong lúc này, đã thông suốt cả rồi, còn ngươi chỉ mãi là một con rối bị kẻ khác điều khiển.”

“Đoàng,”

Lời vừa dứt, hẳn cầm trên tay một khẩu súng lục bé tí, mà trong lúc Kẻ Lang Thang lơ là cảnh giác, hẳn đã lấy ra rồi chia dưới cầm bắn thẳng lên đầu rồi ngã rật. Cái chết và lời lẽ của hẳn khiến Kẻ Lang Thang có chút ngỡ vực, vì cùng với lớp giáp trường lực, và khẩu súng kia, nếu là Johan mà hẳn từng biết đến. Thì dù chỉ là một tia hy vọng, hẳn cũng sẽ ra sức kháng cự đến cùng. Hơn thế nữa, kế hoạch của hẳn lại diễn ra hết mực suông sẻ, mà chẳng mấy trở ngại. Điều này, quả thật có những điểm còn quá đỗi kì lạ.

Nhưng Kẻ Lang Thang, lúc này cũng chẳng bận tâm suy xét đến cùng sự việc. Vì hẳn đang dành sự quan tâm của mình, cho một điều khác quan trọng hơn. Đó là sự an toàn của con gái hẳn. Nên cứ vậy mà hẳn cùng với đám khói trắng rời đi, để lại cái xác Johan quai hàm đã bị bắn tan tành một nửa, và nửa còn lại nếu nhìn kỹ, thì có lẽ là hẳn đang khẩy cười rùng rợn.

Bên dưới thành thị, tiếng la hét thưa dần, chỉ còn lại những âm thanh inh ỏi của dàn xe cứu hỏa, và đám vệ quân lũ lượt kéo đến phủ kín khắp mọi nẻo đường. Hót hải từ rừng rậm trở về sau khi nhận được tin báo. Bron – tên thống soái vừa được Johan thắng chức, căng thẳng với hiện trạng tan hoang của thành phố, chẳng khác nào bãi chiến trường đêm qua trong rừng rậm mà hẳn vừa trải qua. Hẳn lần lượt tra hỏi từng nhân chứng, rồi cố gắng liên lạc với Johan, nhưng chẳng có lấy một tín hiệu hồi đáp. Cũng như việc những kẻ nổi loạn, đột nhiên xuất hiện, rồi biến bóng mất dạng không để lại một manh mối bất kỳ. Khiến hẳn ngỡ ngàng, trong đầu bủa vây hàng tá những câu hỏi dồn dập. Cho đến khi hẳn nhận được một tin nhắn nặc danh từ ai đó, gửi đến

số điện đàm cá nhân của mình:

“Ga tàu điện ngầm 413.”

“Kì lạ, kẻ nào lại gửi tin nhắn cộc lốc thế này cho mình. Lẽ nào...” Hấn châu mày nghĩ ngợi, rồi đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, hấn ra lệnh:

“Tất cả các người, chỉnh đốn quân trang, chuẩn bị chiến đấu.”

“Khoan đã!” đột ngột hấn khựng lại. Rồi quay sang một tên cảnh vệ đã chứng kiến toàn bộ sự việc đề hỏi kỹ càng thêm một lần nữa: “Quân phiến loạn cả thấy bao nhiêu tên, khí giới trang bị thế nào. Nói dứt khoát, không được suy nghĩ!”

“Đạ! Chúng khoảng hơn sáu bảy chục tên, ăn mặc kì dị, súng đạn tự chế, mỗi nhóm hơn mười tên, hành động rất man rợ.” Tên lính đồng đặc sỏ một tràng.

“Tốt!” tên Bron đáp. “Người làm việc rất thận trọng, thăng người lên quân hàm hạ sĩ quan. Bây giờ người lập tức điều động người của mình, khắc phục hậu quả, hỗ trợ công dân bị nạn. Làm không tốt, ta sẽ kỷ luật người, rõ chưa!”

“Tuân lệnh!” Tên cảnh vệ mừng rỡ đáp, rồi hùng hực nằng nỏ lao vào làm việc.

Tên Bron quay sang đội quân tinh nhuệ, vũ trang hiện đại, giáp áo chỉnh tề của mình. Đạo qua một lượt rồi chọn ra ba mươi tên, xếp thành hai hàng dài, hấn đứng trước nghiêm nghị:

“Ta vừa nhận được tin tình báo, quân nổi loạn đang tập kết ở ga tàu điện ngầm 403. Bây giờ, là lúc chúng đang hả hê tận hưởng thành quả, là thời cơ để ta trả lại chúng món nợ này. Nhưng các người, những chiến binh được lựa chọn, lần này phải hành động trong lặng lẽ, và phản đòn thật nhanh gọn. Ta cùng với các người, sẽ tiêu diệt bọn chúng bằng chính cái cách mà chúng đã quấy nhiễu chúng ta. Các người, đã sẵn sàng chưa!”

“Yes sir!” Đám quân lính đồng thanh.

Rồi theo hiệu lệnh chúng cùng nhau tùm lại, bên một tấm bản đồ không gian ba chiều hiện trên mặt đất, lắng nghe thật kỹ kế hoạch tác chiến mà tên Bron đang vạch ra.

Và làm đúng như những gì hấn vừa nói, chúng bình tĩnh rẽ hướng đến điểm tập kích, thận trọng hành quân trong lặng lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đột kích ga điện ngầm

Vào thời kì hoàng kim, khi chuyến tàu điện ngầm đầu tiên khởi hành ở Sài Gòn (Phố Vine của 200 năm trước). Nơi đây từng là một điểm tấp nập người qua, kẻ lại, tiếng ồn ào náo nhiệt chẳng bao giờ vơi đi. Nhưng chỉ vài thập niên sau đó, cùng với sự bùng nổ của công nghệ 4.0 và hàng loạt những phát minh vĩ đại của nhân loại ra đời. Chỉ kể đến phương tiện lưu thông thì đã có những loại điển hình như: tàu lượn không gian siêu tốc, phi thuyền ánh sáng, và những chiếc ô tô bay trên bầu trời. Đã biến thứ ở dưới lòng đất từng là niềm tự hào của một thế hệ chìm sâu vào quên lãng.

Nhưng đêm nay, tại sân ga 413, lại đang tung bừng lễ hội, nhộn nhịp như ngày khánh thành nền ga tàu điện ấy. Tiếng hò reo, với ánh đuốc bập bùng, và nhóm người vừa hả hê cướp bóc, đang vòng quanh một đồng châu báu, đầy những đồ vật giá trị, chất cao như một ngọn núi thu nhỏ. Lần đầu tiên, những kẻ sẵn sàng chém giết nhau vì tiền, lại chẳng thèm ngó ngang gì đến những món tài sản lớn như thế. Vì một lẽ đơn giản, nếu xét trên phương diện tiền bạc, tất cả bọn chúng lúc này đều đang là những kẻ giàu có.

Chỉ một kẻ duy nhất trắng tay trở về, vừa tiến đến hấn đã hỏi:

“Con gái ta đâu?”

Một tên ngực trần xăm kín, da trắng bệch như người mắc bệnh bạch tạng, tóc đỏ bồm xồm, hai tay kẹp nách một ả đầy đà, hồ hang, đang ngửa nghiêng ê chề trên đồng của cái. Hấn ngồi dậy lồi trong đồng ngọc ngà sau lưng một con gấu Teddy tả tơi bung chỉ, ném phạch trước mặt Kẻ Lang Thang, lên tiếng đáp:

“Không thấy người, chỉ có cái này.”

Kẻ Lang Thang khom người nhặt con gấu, hấn bàn thần nắn chặt, rồi nghiêng răng tuốt kiếm khỏi vỏ, găm lên:

“Khốn nạn! tao lấy mạng lũ cặn bã tụi bây!”

“Bình tĩnh nào anh bạn,” tên ngực trần đáp lại. “Con gái người, có thể còn sống, hoặc cũng có thể là không. Nhưng nếu người hành động nông nổi lúc

này, thì có thể người sẽ chẳng bao giờ biết được sự thật đó. Còn ta, tuy chẳng phải loại tốt đẹp gì, nhưng đã chiến đấu cùng ai, thì sẽ xem người đó như chiến hữu, mà tin tưởng tuyệt đối.” Hấn vừa nói, vừa đảo mắt một lượt qua những kẻ đang lăm lăm khi gởi hăm hờ trừng mắt nhìn Kê Lang Thang. Rồi tiếp tục:

“Ta vì mấy câu nói của người, sẵn sàng cùng đám anh em đi liều mạng. Còn người, chỉ vừa đến đã đòi lấy mạng bọn ta. Người vốn chẳng bao giờ tin tưởng bất cứ một ai cả, nên người mãi vẫn chỉ là một kẻ lang thang. Người không xứng đáng làm thủ lĩnh hội thợ săn!”

“Giáo biện!” Kê Lang Thang gắt lên. “Đám cận bã các người, làm gì có suy nghĩ nào khác ngoài bản thân. Hôm nay, nếu không giao con gái ta ra, thì đừng hòng toàn thân rời khỏi!”

“Được!” Tên ngực trần gằn giọng. “Tao chiều ý mày!” Vừa quát xong hấn bật dậy, tay nắm chặt súng, xả đạn liên hồi rượt đuổi theo kẻ lang thang.

“Bước ra đây, con mẹ mày, ra đây!” hấn dí súng vào một trụ bê tông, đạn rơi là tã như mưa. Kê Lang Thang cố nép mình tránh né, rồi tính toán khoảng cách, và số lượng kẻ địch, hấn thấp thỏm thoáng ngó. Miệng lẩm bẩm đọc mấy câu tiếng nhật cổ xưa, rồi ném sáu quả lựu đạn khói vào đám người.

“Rầm,”

Một tiếng nổ lớn vang lên, không phải là tiếng boom khói. Mà là tiếng trần nhà đổ sập, từ phía trên mặt đất, Binh Đoàn Thép của Đế Chế, dưới quyền chỉ huy của tên Bron, theo dây cáp đáp xuống. Chúng nhất loạt xả đạn liên tục vào nhóm người của Hội Thợ Săn. Nhiều tên đã ngã xuống, ả điểm vừa trong vòng tay tên ngực trần, cũng chông vó bên đông của cái, mồm miệng há hốc máu tươi.

Tên ngực trần nhìn ả, đau đớn thét lên, rồi điên loạn dí súng, hấn hạ gục được vài kẻ trước khi bị bắn hạ. Một trận hỗn chiến vũ trang diễn ra, rồi nhanh chóng trở thành trận giáp lá cà. Từng tên từng tên Săn Người bị hạ gục, cho đến khi chỉ còn vài kẻ run rẩy co cụm vào nhau, bị vây vào sát vách tường.

“Quý xuống!” Tên Bron quát lớn. “Khốn nạn, một lũ mọi rợ, lại cả gan đến thành phố của ta cướp bóc. Nói mau, kẻ nào đứng đằng sau các người!”

Trong khi hấn đang tra hỏi, thì trong bóng tối, Kê Lang Thang vừa may mắn thoát khỏi trận kịch chiến. Hấn cố gắng lặng lẽ rời đi, nhưng vì có quá nhiều mảnh tường vách vỡ vụn, nên hấn vô tình tạo ra tiếng động. Tên Bron phát giác, hấn chợt quay người, rồi giơ tay ra ám hiệu cho đám lính dàn đội hình, vây lấy tên trốn chạy. Kê Lang Thang thoáng chốc đã không còn đường lui, cũng chẳng còn đạn khói trên người, hấn cầm chặt thanh kiếm. Trong đầu chỉ dám nghĩ, có giết được bao nhiêu tên, thì giết, chứ cũng chẳng hy vọng sống sót mà rời khỏi nơi đây.

Nhưng liền trong lúc ấy, thì mục già trưởng lão của Hội Thợ Săn chẳng biết từ đâu thù lù xuất hiện, mục nháy mắt đánh đá với Kê Lang Thang. Hấn còn chưa kịp hiểu mục già đang có ân ý gì, thì mục đột nhiên ném phăng cây gậy, đứng thẳng thớm, như cái sóng lưng vừa được thần linh uốn nắn lại. Rồi mục đưa tay lên mặt, xé toạt lớp da nhăn nheo, xóa một mái tóc vàng hoe óng ánh, lộ ra một gương mặt thiếu nữ đẹp rạng ngời, với cái gò má cao, cằm chẻ, môi cong mềm mại. Nàng ta thon thả bước ra từ trong bóng tối, bỏ mặc ánh mắt ngỡ ngàng nhìn theo của Kê Lang Thang, hấn ngỡ ngàng đến độ đầu óc như trống rỗng, còn chẳng kịp ngăn cản nàng ta làm ra điều gì đó khờ dại.

Nhưng lạ lùng thay, tên Bron vừa thấy nàng, thì sững sờ, hốt hải phui bụi quần áo, chỉnh đốn trang phục, rồi gập người vuông góc với mặt đất, kính cẩn:

“Tiểu thư! Sao người lại đến đây. Thành phố đang có biến loạn, người mau mau rời khỏi, nếu người có mệnh hệ gì, thì tội này, cả ngài Johan cũng không gánh nổi.”

“Hấn chết rồi,” nàng đáp. “Ở đây không còn việc của người nữa, sáng mai hội đồng sẽ có chỉ thị.”

“Thưa tiểu thư, còn đám người này thì sao?” Hấn ngó nhìn những tên sống sót đang run rẩy hỏi.

“Giết cả đi,” nàng đáp. Sau đó, ngoài đầu nhìn lại khẽ nhếch môi cười mỉm với Kê Lang Thang, rồi gọi:

“Muốn gặp con gái người, thì đi theo ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Thành phố vàng silvermoon

Trước thế chiến thứ III, Silvermoon từng là Thượng Hải, thuộc một quốc gia có văn hóa truyền thống khá lâu đời. Được mệnh danh là Mẫu Quốc của phương đông, cũng như Việt Nam của phố Vine, gọi là Hòn Ngọc Của Biển Đông cũng chẳng khác nhau là mấy. Tại đây, cũng là nơi châm ngòi cho cuộc chiến tàn khốc nhất lịch sử nhân loại, nó đáng sợ gấp trăm ngàn lần chiến tranh thế giới thứ II. Một cuộc chiến đã xóa sổ hoàn toàn 72 quốc gia và vùng lãnh thổ, hơn ba tỷ người thiệt mạng, và hàng loạt các công trình lịch sử bị tàn phá. Sau chiến tranh, thứ còn lại vương vãi khắp địa cầu chỉ là những bãi tha ma, phế liệu chất thành từng đồng đống ngang, và cảnh sống của con người cũng rơi vào tình trạng lảm than khôn khổ.

Mọi cuộc chiến đều là vô nghĩa, điều này có lẽ chỉ đúng trong thời bình, và trong con mắt của sử gia, cũng như những học giả lâu đời. Còn với Đế Chế Novia – Phe thắng trận, thì nó lại là một điều hiển nhiên có ý nghĩa vô cùng to lớn. Đã từng có một thời điểm mà tội ác của bọn chúng, chẳng biết phải

dùng bao nhiêu bút mực, và ỏ cứng để lưu trữ. Nhưng Lịch Sử vốn là thứ thuộc về kẻ chiến thắng, và khi nào chúng còn cầm quyền, thì khi ấy, sẽ chẳng có một nơi nào dám lưu truyền, hay viết ra những câu chuyện nói lên sự thật. Và hơn thế nữa, khi sống trong cái thời đại, mà chẳng ai dám chắc nhân loại, liệu có thể tồn tại thêm được một thiên niên kỷ nữa hay không. Thì những kẻ được xem là con người, chứ không phải công cụ, chẳng quan tâm đến điều gì khác, ngoài của cải và quyền lực trong lúc bọn chúng còn đang sống. Và khi đã thỏa mãn trên đỉnh cao tuyệt đối của danh vọng và tài lực, thì chúng lại có thêm một tham vọng khác. Đó là được bất tử!

Sở dĩ Silvermoon được gọi là Thành Phố Vàng, không chỉ bởi sự phồn hoa mỹ lệ ở bên dưới bề mặt trái đất. Mà còn bởi cái cung điện nguy nga tráng lệ, lơ lửng trên chín tầng mây, được tinh xảo kì công xây dựng bằng vàng ròng lấp lánh. Những kẻ sống ở đó, đều được tôn xưng là Thượng Thần, sở hữu quyền lực tối thượng, ngự trên những cái ngai vàng bề thế, hàng ngày nhìn xuống trần gian, coi mạng người như cỏ rác.

Thật đáng nể làm sao trí tưởng tượng của con người. Khi trước đây, những chuyện hoang đường huyền hoặc, vốn chỉ có thể tồn tại trong những cuốn tiểu thuyết Tiên Hiệp (Một loại tiểu thuyết nổi lên ở thế kỷ 20, được người Trung Quốc khởi nguồn phong trào). Thì giờ đây, đã có thể trở thành sự thật, chỉ khác là, Thượng Thần ngự ở trên cao, không phải là những kẻ Tu Đạo thành Tiên. Mà là những Ác Quỷ diệt tộc, xưng thần.

Và đêm qua, chúng vừa mới trừ khử một gã, không còn muốn làm một Con Người có quyền lực, và đang sở hữu một thành phố như Johan. Hắn sau khi tàn nhẫn, tiêu diệt cả một Tộc Người Việt, đã muốn xưng thần với hội đồng ngự trên ngai vàng của Đế Chế. Và tham vọng ấy, đã buộc hắn phải trả giá. Chỉ là, chúng không tiện ra tay, vì còn mang danh nghĩa Thượng Thần - Nhân Gian Chi Đạo. Nên mới cần đến cả một đám ô hợp như Hội Thợ Săn, thay chúng làm cái việc bẩn thỉu ấy. Dù sao, thì Johan trước lúc chết, cũng nghiệm ra được điều này. Mà đòi hắn, thật ra cũng chẳng còn điều gì để mà phải hối tiếc.

Còn những lời nhắn gửi cho Kẻ Lang Thang, có ẩn ý sâu xa như thế nào, hắn chẳng thể biết được. Hắn lúc này, đang ở trong một căn biệt thự sang trọng bậc nhất ở Phố Vine, cùng hàng rào bảo vệ vũ trang nghiêm ngặt, với một cô gái có thân phận vô cùng bí ẩn. Người vừa làm cho mong muốn cả đời của hắn trở thành sự thật, chỉ như một trò bôn chơi.

Một thoáng trong đầu, hắn đã nghĩ cô gái này là một Thượng Thần. Nhưng theo những gì hắn biết thì Thượng Thần cả thảy có bảy vị, đều là đàn ông, vậy cô gái này rốt cuộc là ai? nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu. Chẳng thể giữ được sự im lặng thường ngày, nên hắn tần ngần lên tiếng:

“Cô gái trẻ, cô là ai? mà có thể sai khiến được Hội Thợ Săn, đến cả Binh Đoàn Thép của Đế Chế, gặp cô cũng e dè kính nể như vậy?”

“Không một ai cả!” nàng ta khinh khinh đáp lời.

“Không một ai, mà có quyền lực như cô, thì người thường nào dám xưng hô trước mặt?”

“Hi hi,” nàng ta che miệng cười. “Nói người cũng không hiểu được đâu. Hơn nữa, có những chuyện biết ít một chút sẽ tốt hơn cho người.”

“Con gái ta,” hắn áp úng tay ôm chặt cô bé, gương mặt hơi thất thần lo âu, rồi vặn hỏi: “Làm thế nào lại có được đôi chân lạnh lặn với lớp da mịn màng này. Thật chẳng giống lớp da nhân tạo phủ lên một đôi chân máy móc chút nào cả!”

“Nó vốn là thật mà,” nàng đáp. “Chẳng những thế, con gái người còn có thể lấy chồng, sinh con như một người bình thường.”

Kẻ Lang Thang nghe lời nàng ta nói thì hạnh phúc trào dâng, xúc động nghẹn lời, hắn ôm lấy con gái rồi hôn lên mái tóc đen dài của cô bé. Sau đó thẳng nhìn lòng đầy cảm kích, nhưng lại cảm ơn nàng rất ngắn gọn:

“Cô muốn tôi làm gì?”

“Đêm qua, người đã làm rồi!” nàng đáp.

“Làm rồi sao?” hắn ngỡ ngàng thốt lên.

Nàng ta lại thần bí đáng vẻ, nhìn một tên sát thủ máu lạnh trước mặt mình, mà điều cốt hắn như một con nai vàng ngơ ngác. Nàng khoát tay trả lời:

“À thật ra, ta có việc này, cần người giúp!”

“Ta không giết người già, đàn bà yếu ớt, và trẻ con ngây dại. Ngoài ra, bất cứ kẻ nào cô muốn ta đều có thể lấy mạng hắn cho cô.” Kẻ Lang Thang tự tin đáp.

“Ta muốn giết người nào, thì cần gì người phải giúp.” Nàng hất mặt đáp. “Ta chỉ muốn trang điểm cho người một chút thôi. Phải ngồi im, không được động đây, biết chưa!”

Nói xong thì nàng ta đánh đá, ngồi xổm trước mặt ngó nghiêng Kẻ Lang Thang, rồi hai tay sờ xoạng cái mặt ngó thộn ra của hắn. Sau đó trở về chỗ ngồi, nàng lấy ra một cái hộp thần bí, hí hoáy chế tạo một món đồ kì lạ.

“Cô không phải muốn tôi lấy thân báo đáp đó chứ!” Hắn hoang mang vặn hỏi.

“Người không phải gu của ta.” Nàng chăm chú nhìn ngắm lớp da mặt người đáp lời hắn. Sau đó nàng tiến đến thay đổi gương mặt Kẻ Lang Thang, rồi kĩ lưỡng dặn dò:

“Ta muốn người già dạng ta. Nhớ kỹ điều ta dặn, thì người có thể sống sót: ‘mắt không nhìn, tai không nghe, miệng không nói, tâm không lay’. Khi đến

Thiên Cung, sẽ có một nô tỳ tên Tiểu Chân, đưa vật này cho cô ta,” nàng ta lấy trên người mình một con Ve Sầu bằng vàng, đưa cho hắn. “Tiểu Chân sẽ hiểu.”

“Nhưng...”

“Ngươi vừa nói một chữ,” nàng ta cắt ngang lời hắn nói. “Đến Thiên Cung thì chỉ một từ thôi, ngươi và con gái cũng sẽ mất mạng. Nhớ kỹ: ‘mắt không nhìn, tai không nghe, miệng không nói, tâm không lay’. Bây giờ, thì đưa kiếm của ngươi đây!”

“Bác,”

Nói xong, nàng ta giật lấy thanh Katana của Kê Lang Thang, hất mặt khinh khinh, rồi đeo mặt nạ hóa trang thành hắn. Một biểu hiện khoái trá trên gương mặt hiện ra, nhưng nàng ta chợt khựng lại, lấy hai tay tự bóp vú mình. “Thiếu một chút thì quên!” nàng nhún mảy đánh đá, rồi ngẩng cao mặt tuốt kiếm ra khỏi vỏ, dương lên trời đắc ý:

“Ta bây giờ, sẽ là Kê Lang Thang đi du lịch thiên hạ rộng lớn bao la. Còn ngươi, sẽ là Băng Tâm Công Chúa cảnh vàng lá ngọc, Ha ha ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nguyên lý đãi ngộ

Trở lại thung lũng Khe Nằm Andres, bữa tối với cá suối nướng, cơm lam, và món thịt lợn rừng hun khói, được Melisa chuẩn bị thịnh soạn. Erik cả ngày hôm nay, được dịp trở tài nhật rác, nên từ trong đồng đồ nát cũng lôi ra được khối món đồ còn dùng tốt. Kayin cũng phải vất vả cùng ông cụ an táp cho hàng đồng thi thể dân làng. Chỉ có Alia, ung dung nhàn hạ, chỉ ngồi thiền tĩnh lặng nhưng nét mặt vẫn ưu tư điều gì đó, mỗi bản thân nàng là người hiểu rõ.

“Thần tiên, không phải ăn cơm sao?” Erik gọi.

Nàng mở mắt, dịu dàng nhìn cậu, cười đáp: “Trong trạng thái nhập định, em có thể nhịn ăn bảy ngày.”

“Xùy! Đi ăn cơm thôi, anh đói là người rồi đây này.”

“Dạ,” nàng đáp rồi thùng thảng rời khỏi móm đá, cùng cậu đến bên bếp lửa.

Kayin đang nhỏ giải, thò tay bóc một miếng thịt thì bị Melisa đập cho một phát rít lên. Cô nhỏ nhăn nhó:

“Em còn chưa cầu nguyện mà!”

“Chịu em luôn rồi đó Melisa, lẹ lẹ đi, bụng anh cồn cào lắm rồi!” Kayin giọng gào chửi ý cô nhỏ. Erik cùng nàng Alia vừa đến, thì cô bé đan tay nhắm mắt cầu nguyện:

“Lạy chúa nhân từ,

Tạ ơn người, trong những ngày tháng đen tối, đã soi sáng cho trái tim mong manh, che chở, và dẫn lối cho chúng con đi trên con đường đúng đắn.

Và tạ ơn người, vì bữa tối đầm ấm này.

Amen!

..

“Amen!” Kayin ti hí mắt đọc theo, rồi hí hửng reo lên: “Ăn thôi!”

Vừa nói, anh ta vừa tay cầm nắm cơm, tay bóc miếng thịt, hít hà nhai ngồm ngoàm, nhắm mắt tận hưởng hương vị ngon lành khó tả. Khi mở mắt ra, anh ta thấy mọi người vẫn chưa có ai động tay, thì cổ nuốt trôi một mớ phồng thức ăn, rồi nghẹn họng ngơ ngác hỏi:

“Ủa, sao mọi người không ăn?”

Ông cụ nhún mảy với Kayin, rồi với tay lấy vỏ rượu gạo rót mấy ly đầy, rồi nhắc một ly rượu nhẹ xuống mặt đất, ông mặc niệm:

“Dành giây phút này, để tưởng nhớ những người con dòng máu Lạc Hồng, đã hy sinh trên Đất Mẹ linh thiêng. Về nơi An Lạc, hãy yên tâm an nghỉ, thù này con cháu ngàn đời sau, nguyện khắc cốt ghi tâm.”

Nói xong ông mời rượu bọn trẻ, rồi bữa tối cứ vậy mà lặng lẽ diễn ra. Melisa vẫn chưa thể quên được nỗi đau mất cha, nên vừa ăn vừa thút thít, mắt đỏ

hoe chẳng nuốt trôi được thêm nữa. Thấy vậy, nên Erik sang ngồi bên ôm cô nhỏ vào lòng ngực an ủi:

“Muốn khóc, thì khóc cho đã đi cô bé!”

Đến đoạn này, thì cô nhỏ ôm chặt lấy cậu, giằng giụa khóc nức nở. Nàng Alia vừa định khen cô nhỏ nấu ăn ngon, thì nổi lửa giận hờn, hẳn học với đám thức ăn.

“Ta no rồi!”

Cô nhỏ mếu máo, ngồi dịch ra, hai tay ôm dúi đặt cảm lên gối sụt sịt:

“Em xin lỗi! tại em mà mọi người ăn uống mất ngon.”

“Alia!” Erik tỏ vẻ không hài lòng nói. “Em đừng cư xử quá đáng như vậy chứ, cô bé vừa mới mất cha, nhà cửa cũng không còn. Với người bình thường như tụi anh, làm sao chịu nổi cú sốc lớn như vậy.”

“Em quá đáng hả!” nàng phồng má to mắt dữ dần. “Chàng quá đáng thì có. Chỉ giỏi trò đục nước béo cò.”

“Ừa, mà quên hỏi, cô là gì của Erik vậy?” Kayin ngáo ngo xen vào.

“Ta...” nàng Alia ấp úng.

“Vợ tương lai của mình đó Kayin, ha ha ha” Erik hăm hờ bóng đùa.

“Chàng...” Nàng cứng đờ cổ họng. Rõ ràng mới ban sáng, người ta tỏ vẻ tử tế, thì ậm ừ không đáp. Tối đến, thì trêu ghẹo đùa cợt, không chân thành nghiêm túc một tẹo nào. Nhìn cái mặt ha hả cười đùa của cậu ta, thấy ảm ức không nhịn nổi được nữa, nên nàng gắt lên:

“Không thèm nói chuyện với chàng nữa, đồ đáng ghét!”

Nói xong nàng bỏ đi một mạch, ông Cụ nhìn theo thờ dài lắc đầu:

“Thật đúng là! Tình yêu của bọn trẻ.”

Còn Erik thấy cái điệu bộ ghen tuông, giận hờn vu vơ của nàng, trông cũng đáng yêu ra phết. Thoáng trong đầu cậu thầm ước ao, “giá như em không phải thần tiên thì hay biết mấy.”

Nhưng thơ thần nhìn theo nàng chẳng được lâu, thì cậu bị Kayin tấp cho mấy ly rượu gạo. Erik từ đó đến giờ chưa từng đụng đến đồ uống có cồn, lần đầu tập tành, đã ngồi ở nơi nếu chẳng phải vì kẻ xấu đến phá tan bành, thì chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh. Lại có được một người bạn tốt, thêm một cô nhỏ xinh xinh be bé ngồi bên, một ông lão uyên thâm kể những câu chuyện ly kì huyền ảo, và một cô gái mà bao chàng trai mơ ước có được. Tất cả những điều đó, cho cậu cảm giác ấm áp như một gia đình. Điều mà bấy lâu nay, cậu vẫn hằng mong ước, nhờ vậy mà những ly rượu nồng, càng uống càng thấy ngon hơn.

Bởi thế nên người ta nói ở đời, khi lần đầu mạo hiểm dấn thân làm chuyện gì đó, thì thường gặp vận may. Như câu “thánh nhân đãi kẻ khù khờ,” ý nghĩa chung là vậy.

Và chàng khờ Erik trong men say, đã sáng khoái bái Kayin làm thầy. Rồi bắt đầu học theo điệu nhảy, Kayin cha cha cha độc nhất vô nhị của cậu ta, hai chàng thanh niên bên ánh lửa, lắc lư thân thể, tới lui nhịp chân, mà tạm quên đi cả sân hận đời người.

Thảo nào, cha của Melisa lần đầu gặp Cô Gái Kì Lạ Alia, có nói:

“Những người điên trong thế giới hỗn độn này thật may mắn biết bao.” Và có lẽ những người say cũng như vậy. Ông cụ, tất nhiên là hiểu điều này nên lặng lẽ rời đi để bọn trẻ thoải mái vui đùa. Trong đầu ông, vừa nghiệm ra thêm một đạo lý khác, và người ông nghĩ có thể hiểu được nó, chỉ có thể là vị Tiên Nhân kia. Nên ông tìm đến, vào lúc nàng đang bực dọc với cỏ cây hoa lá. Ông từ tốn:

“Tiên nhân, người ái mộ Chủ Nhân của ta sao?”

“Kiếm Linh nguoi đến thật đúng lúc,” đang tìm người giải khuây thì ông cụ đến, nên nàng xỏ một tròng. “Ta nói cho nguoi biết, Chủ Nhân nguoi là một tên xấu xa, đáng ghét, ta không thèm yêu cái loại người vô duyên, khó hiểu, hay thay đổi đó đâu.”

“Người đừng trách Chủ Nhân, cậu ấy lúc này, cũng chỉ như một đứa trẻ khờ khạo. Làm sao hiểu được tâm ý của người.”

“Chàng mà khờ, khờ-ôn-khôn thì có, hôm trước còn cả gan tùy tiện hôn ta, đêm nay lại ôm ấp người đàn bà khác. Thử hỏi nguoi, trên đời này, tại sao lại có người tráo trở như vậy chứ?”

“Ha ha ha,” ông cụ bật cười. “Tiên nhân, tâm tư của người ta có thể hiểu. Nhưng ta có điều này muốn nói.”

“Chuyện gì?” Nàng vẫn chưa nguôi giận, gượng đáp.

“Chủ Nhân mà ta biết, là một đấng anh hùng chí cao vô thượng, sánh ngang trời đất. Người chẳng màng đến tiền đồ danh vọng, mà ở bên cạnh mẫu thân phụng hiếu suốt mấy trăm năm không rời khỏi tiên đảo. Nhưng cũng vì trường huynh gặp nạn ở phạm giới, mà xả thân vong mạng. Còn chuyện tình khắc cốt ghi tâm của người với Anh Đào Tiên Tử, đã trở thành giai thoại mà nhân gian ngàn đời sau vẫn còn truyền tụng. Nếu người thực sự thương yêu Chủ Nhân, hãy giúp cậu ấy khôi phục lại Nguyên Thần của mình. Lúc đó, người sẽ hiểu.”

Alia chăm chú lắng nghe, lòng thấy hiếu kỳ muốn tìm hiểu rõ làm thế nào để giúp được Erik. Nàng định bụng sẽ cùng ông cụ sang gặp cậu chuyện trò, nên loáng ngo qua bên đám lửa trại.

“La la la, là lá, lá là, là là...” Erik đang đánh vỗn múa hát, tay ôm vò rượu, lượn thướt làm trò với Kayin, chọc cho Melisa cười ngã nghiêng ngã ngựa.

“Thôi quên đi,” nàng trông thấy phui tay, trở lại ngay với gương mặt thất vọng ê chề, nói với ông cụ: “Anh hùng của người, sîn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chết khiếp! Hai cô tiên

“Dậy đi anh Erik, mặt trời qua khỏi đỉnh núi rồi,” Melisa tay ôm một bộ quần áo mới mà cô nhỏ sớm tinh mơ đã dậy đi giặt sạch, rồi gọi Erik đang nằm cuộn trong chăn dưới một gốc cây to. Cậu ta ừ ừ, ngáp uể oải, nhìn lên bầu trời nắng chói chang đập vào tầm mắt. Đầu óc vẫn còn bị cơn say hành hạ, nên Erik tay vỗ đầu mấy phát, rồi mới lờ mờ lên tiếng:

“Chào buổi sáng Melisa, mọi người đi đâu cả rồi?”

“Hi hi,” cô nhỏ tủm tỉm cười. “Gần trưa rồi mà, Cụ Alchemist về hang động PacPo với anh Kayin, để lấy thêm một số đồ dùng quan trọng. Còn chị Alia, chắc chỉ đang đi dạo đâu đó quanh đây. Em có đun một ít trà gừng, anh uống cho đỡ rượu, rồi đi tắm còn về ăn cơm, cụ có bảo khi trở về sẽ cùng bàn một chuyện quan trọng với anh đấy.”

“Anh biết rồi, cảm ơn em nha!”

“Dạ,” cô nhỏ bẽn lẽn đáp.

Erik lưỡng lự đi bộ bên bờ suối, lượn lờ một hồi mới tìm được một dòng chảy, núp dưới lùm cây, lỏm chổm đá nhô lên, nước róc rách êm đềm chảy xuống. Cậu lấy tay thăm dò dòng nước mát lạnh, đang giữa ban trưa oi bức thế này, được ngâm mình ở đây thì sang khoái không gì bằng. Cậu ta nhanh nhẩu, cởi hết quần áo, rồi đứng trên một hòn đá nhô cao, hít một hơi căng tràn lồng ngực, rồi nhảy thẳng xuống dưới.

“Tùm,”

Nước tung tóe bắn lên, Erik nhô đầu lên khỏi mặt nước, vung vẩy tóc tai. Cậu ta khoan khoái mở mắt, thì trực tình cả men say, hồn vía trôi lên mây, mặt mày thộn ra xám xịt.

Ngay bên dưới, hòn đá cậu ta từ trên nhảy xuống. Một cô gái tóc vàng hoe bóng mượt, trắng trẻo ngọc ngà, đôi mắt nâu thất thần sững sốt nhìn cậu. Tuy vẻ mặt đang hoang mang, nhưng vẫn giữ được cái nét kiêu sa như một bà hoàng. Cô ta đôi tay đan chéo che ngực, nép vào hòn đá, thò đầu ra quát lên:

“Dâm tặc!”

“Trời ơi! Cô gái, tôi làm sao mà biết cô đang tắm tiên ở đây!”

“Còn ngó nữa hả, dâm tặc, ta móc mắt ngươi bây giờ!”

“Được được,” Erik một tay che mặt, tay còn lại che thân, rồi chậm chậm bước lên. Cậu mồm li lô biện bạch: “Không làm phiền cô tắm, tôi đi kiểm chỗ khác là xong chứ gì. Xin lỗi, xin lỗi không cố ý, không cố ý!”

“Không phải hướng đó, đi hướng bên kia,” Cô gái tóc vàng hốt hải hô hoán lên.

“Tôi để quần áo ở đó, cô không cho tôi đi qua, tôi lấy đồ thế nào được?”

“Ngươi vòng lại cho ta, ngươi mà qua đây, bôn công...” nàng ngáp ngừng. “ta móc mắt ngươi bây giờ!”

Erik miễn cưỡng vòng qua mấy hòn đá lớn, lúc đi cậu chợt sực nhớ lại chuyện tuần trước. Gần hai mươi năm khó khăn tồn tại, cậu chưa từng gặp gỡ cô gái nào. Lần đầu được nhìn ngắm một thân thể nuột nà thực sự, đã liền bị sét đánh, hỏa thiêu, rồi trôi dạt đến đây, chứng kiến đủ chuyện thần tiên, ma quỷ trên đời. Lần này, chẳng biết còn gặp thêm tai họa nào không, đâm ra cứ hoang mang lo sợ. Nên thầm nhủ với bản thân: “Lạy trời, đừng nói gặp thêm một cô tiên, là bà con họ hàng gì đó với Alia nữa nha. Thật vậy, thì chắc sống không được, mà chết cũng chẳng yên quá!”

Vừa mới nghĩ đó, còn chưa kịp mặc xong cái quần dài, kéo khóa cái thắt lưng, thì đã nghe tiếng đánh giết gọi đến:

“Tên đâm tặc kia, ta lấy mạng ngươi!” Cô gái tóc vàng tay cầm kiếm nhật chỉ thẳng vào cậu, ánh mắt đờ đờ sát khí thét lên.

“Đậu má, anh biết ngay mà,” Erik hót ha hót hải kéo quần, chân trần phang qua lùm cây, bụi rậm chạy thục mạng hò hét inh ỏi. “Tiên nữ! tha mạng, tha mạng!”

“Đứng lại, tên đâm tặc kia, đứng lại!”

Nàng càng hét lớn, Erik càng cong giò chạy nhanh, đuổi hơi nàng ta khựng lại. “Quý tha ma bắt, cái thằng lưu manh, để coi ngươi chạy lên đấng trời.”

Nói xong cô ta cầm pháp thanh kiếm xuống đất, bậm môi rồi vén tay áo lắc nhẹ cái vòng tay hoa văn tinh xảo. Liền lúc hiện lên trước mặt cô ta những hình ảnh ba chiều một đồng đồ vật chiến đấu hiện đại, rồi tiện tay cô chọn luôn một bộ giáp áo.

Chỉ trong tích tắc, trên mình cô gái đã xuất hiện bộ bạch kim giáp lấp lánh bó sát thân người, diễm lệ nhưng đầy uy lực. Rồi cùng với một cái đầu nóng bừng bừng, cô ta sải bước chạy nhanh gấp mấy chục lần người bình thường, chỉ năm bảy giây sau đã sát nút đuổi kịp Erik.

“Má ơi! Gặp thần tiên nữa rồi,” Erik bật hồn bật vía thốt lên, rồi thất thanh hô hoán vang vọng cả rừng núi: “Bớ người ta, cứu mạng!!!”

“Aạch,”

Vừa dứt hơi, thì đã bị vật lăn lóc dưới sỏi đá bên bờ suối. Cô gái tóc vàng, chân dẫm đạp lên người cậu trừng mắt lên:

“Chạy đấng trời, đâm tặc, ta lấy mạng ngươi!”

Vừa nói cô ta vừa cầm thanh kiếm, từ trên nhắm thẳng tim cậu đâm xuống.

Từ phía xa xa, đang nũng nịu một con sóc nâu, thì nàng Alia chợt nghe loáng thoáng như có tiếng Erik la ó. Nàng ngơ vờ đảo mắt nhìn quanh, rồi vội vàng đi tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nàng vừa đến, thì đã thấy Erik, mồm miệng đầy máu, tay nắm chặt thanh kiếm đâm thẳng tim mình, cổ hơi sưng gầy gù. Alia thất thanh chỉ tay thần chú hét lớn:

“Kizeth thasahim.” (Câu thần chú bảo hộ)

Mấy lần hô lớn, mà thần chú không hiệu nghiệm, nàng sức nhớ bụi tiên đã không còn. Nên vội vàng xông đến.

“Tiện nhân, ngươi muốn gì?” Cô gái tóc vàng rút kiếm ra khỏi người Erik, giọng nói cao ngạo.

Nàng Alia phớt lờ cô ta, chỉ chạy đến ôm chăm lấy Erik. “Chàng ơi, chuyện gì thế này, không, chàng không được chết, ta không cho phép chàng chết.”

Erik hơi thờ yếu ớt, chỉ kịp run run tay chỉ cô gái tóc vàng, rồi trút một hơi thờ dốc, buông tay, chết tức tưởi. Alia, ngẩng mặt lên trời thét lên, nước mắt nàng lại rơi, lần này không phải một giọt nữa, mà đã giàn ra thành dòng. Trong đón đau cùng cực, nàng nhẹ nhàng đặt Erik nằm xuống, đôi mắt xanh đỏ màu vàng rực, nàng đứng lên thẳng thừng nhìn kẻ vừa lấy mạng người thương.

“Chàng có thù oán gì với ngươi, mà ngươi nỡ ra tay tàn độc!?”

“Ta thích giết ai thì liên quan gì đến ngươi!” Ả tóc vàng cười nhạt đáp.

“Vậy thì ngươi, phải đền mạng cho chàng.”

Lời vừa xong, nàng Alia vũ bão ập đến, tung một đám thẳng ngực ả tóc vàng, ả một vòng cung văng xa mấy mét rồi xấp mặt ngã nhào. Quá bất ngờ, vót tốc độ và uy lực của một cú đâm, ả quệt vành môi phun ra một bùm máu. Thất thần thốt lên:

“Không thể nào!”

“Không thể nào!” Nàng Alia cũng ngạc nhiên.

Rồi họ bốn mắt trừng nhau, những cái nhìn kì lạ thăm dò đối thủ.

“Đáng ghét, nếu chẳng phải vì ta không còn bụi tiên trên người, ả đàn bà độc ác kia làm sao có thể còn to mắt mà nhìn ta như vậy.” Alia thầm nghĩ.

Cô gái tóc vàng, dùng công nghệ hiện đại, sau khi quét khắp thân thể Alia cũng ngơ ngác: “Rõ ràng là không có giáp trợ lực, lại nhìn ẻo lã thế kia, làm sao có thể tay không tung một quyền uy lực lớn như vậy. Nếu không nhờ Hoàng Kim Thánh Giáp hộ thân, ta vừa này e rằng lạnh ỉt dữ nhiều.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tiếng của Kayin. Từ tít tận đằng xa, cậu trông thấy Erik nằm bất động, áo quần máu me bê bết, thì sững sờ buông tay một mớ đồ đạc bỏ lại ông cụ hót hải chạy đến.

“Nguy rồi, đồng bọn của hắn đến nhanh quá. Nếu những kẻ này cũng có sức lực như ả tiện nhân kia, ta lại đang trọng thương, sẽ không chống đỡ nổi mất. Phải tạm thời, lánh đi thôi.” Nghĩ đến đâu làm đến đó, cô ta bật vòng tay, chọn lấy bộ động cơ có hình dạng như cánh máy bay thu nhỏ. Liền lúc, nó

xuất hiện trên lưng rồi nhất bổng cô ta, bay lên bầu trời. Trước khi rời đi, cô ta vẫn còn xảo quyết để lại một quả boom, rồi lạnh nhạt bấm kíp nổ.

“Àm,”

Tiếng nổ lớn cùng đám mây hình nấm khói lửa mịt mù bốc lên. Vụ nổ đánh bật Alia văng vào một tảng đá lớn, va chạm mạnh đến nỗi làm hòn đá nứt nẻ cả ra, còn thân xác Erik thì từng mảnh tan bành, vương vãi khắp nơi bên bờ suối.

Khi khói bụi lắng xuống, thì Alia cũng lơ mơ mất ngất lịm đi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tái sinh từ đồng tro tàn

Ông cụ cố gắng gom nhặt những gì còn lại của Erik, rồi cùng Kayin cõng Alia trên lưng trở về Thung Lũng. Melisa đang vo gạo nấu cơm, trông thấy thì rụng rời chân tay, mềm nhũn thân thể, đánh rơi cả xoang gạo nếp loang coang trên mặt đất.

“Anh Erik đâu rồi?” Cô bản thân thốt lên.

Kayin cúi mặt trầm ngâm, đặt Alia nằm xuống, rồi đến ôm cô gái nhỏ vào lòng. “Cậu ấy, ra đi rồi!”

“Tại sao, tại sao, tại sao lại như thế hả anh!” Melisa nức lên rồi thảm thiết khóc thương. “Em còn lời chưa nói với anh nữa cơ mà...”

“Melisa,” ông cụ trầm tĩnh gọi, “cậu ta vẫn chưa chết, lại đây, cháu hãy nhìn xem!” Từ trong cái túi đựng thi thể, ông cụ lấy ra quả tim đỏ chói, vẫn còn đập thình thịch, đưa ra trước mặt. Dọa Melisa sợ đến ngất đi, Kayin đỡ lấy cô nhỏ mặt mày cũng tái nhợt, run lên bần bật:

“Cụ ơi! Chuyện này, làm sao có khả năng?”

“Ta không có thời gian giải thích cho con hiểu, mau giúp ta chuẩn bị một giàn hỏa thiêu. Tôn thương nặng như thế này, thì đó là cách nhanh nhất, để hoàn nguyên thân xác cho cậu ấy.”

Kayin mặt trắng bệch đặt Melisa nằm bên cạnh Alia, cậu ta không hỏi gì thêm, chỉ nhất loạt làm theo lời ông cụ. Trong lúc đó, ông lấy trong vạt áo choàng một túi trầm hương, vãi lên đồng thịt vụn. Toàn bộ quá trình, cứ như thể Kayin đang hi hục nhóm bếp, còn ông cụ thì nèm nếm gia vị cho món Nướng Thịt Người vậy.

Lửa khói sau đó bốc lên nghi ngút, ông cụ ngồi trầm ngâm nhớ đến Oscar, nếu nó vẫn còn ở đây, thì đã có thể giúp ông làm tai mắt trông chừng.

Nhưng con đại bàng ấy, ông cũng chẳng biết nó đã đi đâu, mà mãi không thấy về.

Cũng ở một nơi gần đó, dụng cụ bay lượn chẳng đưa cô gái tóc vàng đi được bao xa, phải hạ cánh khẩn cấp ở bên một đoạn suối khác. Cô ta ném món đồ vô dụng ấy đi, rồi bực bội:

“Tức chết ta đi, vừa trốn ra được đến đây, cả một kế hoạch du lịch bụi dài ngày hỏng bét cả rồi. Giờ với bộ dạng này mà trở về, thì có khi Đế Quân, cầm tùc ta ở thiên cung luôn cũng có thể. Tất cả cũng chỉ tại cái tên Dâm Tặc chết dịch báo hại ta.”

“Còn ả tiện nhân kia, chẳng phải chính là cô gái kì lạ, mà đám lính kháo nhau, chỉ cần tay không đã hạ gục tên Theodor đó sao! Thảo nào, đến cả Vibranium (kim loại quý hiếm, được mệnh danh là thứ không thể bị phá hủy, chỉ có Thượng Thần mới được quyền sở hữu) cũng bị ả ta làm cho biến dạng thế này. Nếu không phải ta đây tận mắt chứng kiến, thì làm sao có thể tin đó là sự thật được cơ chứ.”

“Haiz...” cô ta vừa thở ra hắt hừng, vừa thán phục thốt lên: “đúng là, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Thiên hạ lại rộng lớn bao la như vậy. Nếu cứ ở mãi trong cái Lòng Vàng, ở Thiên Cung cả đời, để không phải chết vì một sai lầm ngớ ngẩn, thì thanh xuân của ta thật là quá lãng phí rồi!”

Sau một hồi cân nhắc suy nghĩ, cô ta lại dùng đến cái vòng tay, thu hồi bộ giáp áo. Rồi lấy ra một cái hộp thần bí, soi mình trên mặt nước, thay đổi dụng mạo với một gương mặt lăm lăm, mái tóc đen ngang vai, cùng làn da rám nắng. Áo quần ngoại trang, rách rưới lượm lượm như một cô gái hành khất.

Ngó nghiêng một chập, cô gái ậm ừ: “Ta tên là Julien, cô gái ăn mày.”

“Ngày đầu tiên đi du lịch bụi, ta đã có được một bài học đắt giá. Thật thú vị làm sao, ha ha ha... hụ hụ hụ.” Sau trận cười khoái chí, lồng ngực cô gái chợt nhói lên khiến cô ta bị sặc hơi ho lộ khụ, vệt đỏ bầm vẫn còn đó. Khẽ nhắm mắt, ánh mắt cay cay, cô ta ngẩng nhìn, thì thấy một làn khói trắng bốc lên sau những rừng cây.

Lưng ghé vào hòn đá, tay tựa gối chống cằm, sau một loáng suy nghĩ, cô ta nhếch mép cười, rồi theo hướng đó mà tìm đến.

Bên dưới thung lũng, mùi thịt cháy đen khét nheét, hắt vào làm Alia trực tỉnh. Đôi mắt nàng thờ ơ vô hồn nhìn quang cảnh xung quanh, thế giới này bỗng chốc cũng trở nên nhạt nhẽo. Nàng rạo bước đến bên cạnh ông cụ đang chăm chú, vào đám lửa dần tàn, nàng buồn bã lên tiếng:

“Chàng, đi rồi phải không?”

Ông cụ vuốt râu, chằm chằm, trả lời đầy bí ẩn: “Đêm qua, người vẫn chưa nghe ta kể hết câu chuyện.”

“Người đã không còn nữa, người kể thêm chỉ khiến ta đau lòng.” Nàng ngoảnh mặt miên man, “Ta nhớ nhà và ta cũng nhớ chàng, nhưng cả hai điều ta mong mỏi, đều đã rời bỏ ta mất rồi!”

“Tiên nhân,” ông khẽ cười. “Người nhìn xem, kia là ai!”

Vành tai Alia khẽ động đậy, những con gió thì thảo vào tai nàng điều gì đó, bàng hoàng nàng trở người nhìn lại.

Một kỳ tích vừa mới xuất hiện. Từ trong đồng tro tàn, Erik lồm ngồm chui ra, với bộ thân đen như dầu hắc, mặt mày ngo ngác, lạ lùng nhìn mọi thứ xung quanh như một đứa trẻ mới chào đời. Và điều đầu tiên, cậu ta nghĩ đến, chỉ có một chữ: “Nước.”

Cũng như bao nhiêu lần chết đi sống lại khác, tiềm thức của cậu ta đã được cài đặt sẵn như vậy. Erik chẳng thể nào hiểu nổi điều này, còn ông cụ thì thấy chuyện này bình thường lắm. Vì cậu ta vốn là loài rồng nước mà!

Bước ra khỏi đồng tro tàn, Erik cứ nhắm thẳng hướng ngọn thác chảy qua Thung Lũng mà đi. Nàng Alia mừng rỡ chạy đến, từ đằng sau, ôm chầm lấy cậu:

“Erik, chàng làm ta lo lắng lắm có biết không!”

Erik lạnh nhạt tháo vòng tay nàng ra, rồi cứ thẳng hướng thác nước mà đi, như một thân ma không hồn vậy. Alia ngo ngác nhìn ông cụ:

“Chàng không nhận ra ta sao, tại sao lại như vậy?”

“Tiên nhân,” ông cụ tiến đến. “Thân xác đã hoàn nguyên, nhưng vì chấn động mạnh nên thần hồn vẫn chưa hồi phục. Người cứ bình tĩnh, chỉ cần Chủ Nhân ta, tiếp xúc với nước, thì sẽ trở lại như bình thường. Còn chuyện, có nhận ra người hay không thì ta không chắc lắm.”

“Lần trước, khi chàng đang điều khiển một Hộp Thiết, đưa ta đến Sa mạc cũng xảy ra một chấn động như vậy. Thảo nào, chàng không nhớ những gì đã diễn ra, lần đó, ta đã trách lầm chàng.” Nàng Alia nhìn theo Erik, rồi quay sang ông cụ nói tiếp:

“Chuyện này, nếu ta sớm biết hơn, thì đã có thể giúp được chàng rồi.”

“Người nói sao?” Ông cụ ngạc nhiên.

“Ta có thể đi vào tư tưởng của chàng, giúp chàng khôi phục lại ký ức. Nhưng...” nàng ngập ngừng, làm ông cụ sốt sắng:

“Còn có điều gì khiến người băn khoăn sao?”

“Chuyện đó, để sau hãy nói đi. Vì chàng, ta thấy không có gì đáng để phải suy nghĩ thêm nữa. Người giúp ta, canh chừng, đừng để bất cứ một ai kinh động ta chữa trị cho chàng. Điều đó rất nguy hiểm đối với cả hai ta.”

“Ta thay mặt chủ nhân, đa tạ người, Tiên Nhân.”

Khi Erik và Alia cùng rời đi, ông cụ dõi theo rồi vuốt râu, nở một nụ cười mãn nguyện, nói với bản thân rằng: “Thời khắc ta chờ đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đã đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Dâm tặc là tên ngốc

Trong trạng thái vô thần, không phải người sống, cũng chẳng phải kẻ đã chết. Erik theo bản năng tự nhiên của một giống loài thượng cổ. Tìm đến khe suối, rồi hòa mình vào dòng chảy, cậu trầm ngâm tĩnh lặng như mặt hồ không có một vết gợn. Lớp vẩy rồng dần hiện ra, chói lóa như ánh dương trên bầu trời xanh biếc.

Vừa đến, Alia lại ngỡ ngàng thêm lần nữa khi thấy thân thể cậu phát sáng, nhưng điều đó vẫn làm nàng thẹn thùng đỏ ửng mặt, vì lần nào Erik cũng chẳng có lấy mảnh vải trên người. Dẫu có là một nàng tiên đi chăng nữa, nhưng nàng vẫn là phái nữ, nên nàng ngượng ngùng thấp thò sau phiến đá, rồi hoa gió một mình:

“Đáng ghét! đoạn kí ức này của chàng, ta nhất định sẽ xóa đi. Để chàng nhớ lại đã nhìn ngắm ta một lần, lại trong lúc ta chẳng có mảnh vải che thân, hay đường hoàng một bộ trang phục tử tế. Ta còn mặt mũi nào nữa cơ chứ!”

Nhìn lại bộ trang phục tả tơi trên người, chẳng thể nào ưng ý được, nàng mới sức nhớ đến những dải lụa trắng, mà sớm tinh mơ Melisa đã tỉ mỉ đem phơi. Nghĩ rằng cậu sẽ chẳng đi đâu xa được, nên nàng trở về thung lũng, tranh thủ thời gian may cho mình một bộ trang phục mới. Nàng muốn sau khi khôi phục lại kí ức cho cậu, trong đôi mắt ấy, ấn tượng đầu tiên về nàng sẽ là điều mà cậu mãi mãi không thể quên đi.

Bên dưới dòng suối, ánh sáng trên thân thể cậu vừa tắt lịm, thì Erik cũng bản thân nhìn ngó quang cảnh xung quanh, rồi ngơ ngác:

“Ta là ai? đây là đâu?”

Vừa hỏi cậu vừa đứng dậy, đôi chân trần bước đầu tiên hằn in trên mặt đất, ánh mặt trời chói chang dẫn lối cho cậu men theo dòng chảy, đi tìm nơi có thể cho cậu một lời giải đáp. Đang bờ ngỡ với mọi thứ trên đời, cậu lại bắt gặp một cô gái trẻ, tóc đen dài suông mượt cũng như dòng suối đang êm đềm chảy qua, gương mặt nàng tuy hơi lấm lem, với những thớ áo luộm thuộm, nhưng cái cách nàng ta rạo bước rồi là lướt ngồi xuống núp nắng dưới bóng cây. Thì diệu dà, quý phái như một người thuộc dòng dõi thượng lưu.

“Ai da!” nàng rít lên, rồi bạch áo nhìn xuống bầu ngực mình. “Vẫn còn đau âm ỉ, ửng đỏ tím bầm, nội thương nặng như thế này, chẳng đi đâu xa hơn được. Phải tìm một nơi nào đó tĩnh dưỡng, bình phục rồi hẵng tính tiếp vậy!”

“Cô ơi!” Erik gọi.

Cô gái hốt hoảng tay che ngực, rồi nhìn lên sững sờ:

“Dờ..dờ...dà...m tặc!” cô run lấy bầy, tay vái lạy liên hồi, nhắm mắt lẩm bẩm: “Nam mô a di đà phật! Nam mô a di đà phật! anh đừng có dọa tôi nha, tôi không có ý giết chết anh đâu, cùng lắm tôi cho người đến cung bái siêu độ cho anh. Anh đừng có ám tôi, đừng có ám tôi.”

“Cô nói gì tôi không hiểu, ai đang làm cô sợ phải không?”

Cô gái cắn răng ti hí mắt nhìn, rồi nhắm nghiền lại lẩm bẩm: “Chỉ là ảo giác thôi, chỉ là ảo giác thôi”

Erik ngơ ngác, chẳng hiểu tại sao trông thấy mình cô ta lại sợ sệt đến như vậy. Thấy kì lạ, nên cậu tự nhìn lại bộ dạng mình lúc này, mới sững sờ nhận ra mọi chuyện. Vớ đại một mớ vỏ cây tạm bợ che thân, cậu tươi cười:

“Cô ơi! Tôi không phải ma đâu. Xin lỗi cô, tôi thật vô duyên quá, tôi chỉ muốn hỏi thăm đường thôi. Nếu cô thấy không tiện, thì tôi đi vậy!”

Erik lẳng lặng rồi đi, cô gái mới dám ti hí mắt nhìn rõ hơn lần nữa, thấy cái bóng dưới chân cô ngỡ ngàng: “Kì lạ, ma làm sao có bóng được. Nhưng rõ ràng là ta đâm hấn một nhát qua tim, lại thêm quả TNT mà tầm năm mươi thước, có thể thổi bay cả một tòa nhà, thì làm sao hấn toàn thấy được. Không thể nào đâu, trừ khi hấn là thần tiên!”

“Khoan đã!” cô gái gọi lớn.

Erik ngoài đầu nhìn lại, mỉm cười thân thiện: “Tôi không cố ý mạo phạm cô, vừa nãy tôi thành thật xin lỗi đã khiêm nhả như vậy.”

“Anh...không nhớ gì thật sao?”

“Ừ! bộ cô quen biết tôi à. Như vậy thật tốt quá, cô làm ơn cho tôi biết nhà mình ở đâu, có còn cha mẹ, hay anh chị em gì đó không. Tôi muốn đi tìm họ, nhưng đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, chẳng nhớ gì, ngoài chút ấn tượng mờ nhạt về một cô gái tóc bạc, và tiếng nó to đến quay cuồng cả đầu óc.”

“Đừng là hấn ta rồi!” cô gái thốt lên trong đầu. “Quái lạ! nhưng mà suy nghĩ kĩ, thì ả tiện nhân kia cũng chẳng phải người thường, có lẽ hấn cũng thế. Bây giờ tiện thể, ta từ từ tìm hiểu, sau đó đem hấn về phânh bày ra nghiên cứu, nếu có thể khám phá ra nguồn sức mạnh thần bí của những người này. Thì gia tộc ta chẳng phải sẽ trường tồn vĩnh viễn sao. Cơ hội lớn như vậy, ta nào bỏ qua được.” Nghĩ xong, cô gái nhếch mép, rồi đứng hấn dậy cũng tươi cười niềm nở:

“Anh không nhớ em là ai sao? Em là em gái Julien của anh đây. Cha mẹ chúng ta không còn nữa, nhà cửa cũng bị chiến tranh tàn phá cả rồi. Trước giờ, anh em mình vẫn nương tựa lẫn nhau, hành khất sống đây đó qua ngày mà.”

Erik hoài nghi một hồi, rồi thắc mắc:

“Nếu thật vậy, tại sao lúc nãy em lại nhìn anh như người xa lạ thế?”

“Anh này!” Cô gái vờ bên lên. “Tự dung anh mất tích mấy ngày, rồi đường đột xuất hiện trước mặt em trần truồng thế kia. Em chả nghĩ anh lại sắp làm ra chuyện loạn luân, còn chẳng bị anh dọa cho sợ phát khiếp nữa à!”

Erik cố lục lọi trong kí ức của mình, để tìm kiếm chút ấn tượng nào đó về cô gái. Nhưng nó lại trống tuếch, nghe cô ta trước sau lời nói, thấy rất mâu thuẫn với nhau. Nhưng cậu chẳng biết ở nơi hoang vắng này, có thể tìm đâu ra cho mình một điểm tựa. Nên bất cứ một cơ hội mong manh nào để cậu tìm hiểu quá khứ của mình, đều sẽ là lựa chọn đầu tiên mà cậu đặt lên hàng đầu.

Chuyện này, cứ như vậy mà diễn ra, đã hơn năm ngàn năm rồi, nên chẳng trách lúc ở hang PacPo, khi lặn sau vào tiềm thức cậu lại thấy nhiều mảnh đời khác nhau hiện lên đến như vậy. Bản thân thêm một lúc, Erik tiến lại với cô gái, cậu ân cần:

“Xin lỗi em Julien, có chuyện gì đó đã diễn ra, nó làm anh chẳng thể nhớ nổi điều gì cả. Trước đây, có thể anh là một người anh rất tệ, vì đã để em phải lang thang hành khất thế này. Nhưng từ giờ, mọi thứ sẽ đổi thay, anh nhất định sẽ thay cha mẹ chăm sóc thật tốt cho em.”

“Anh trai ngốc nghếch!” Cô gái phì cười, đây là câu đầu tiên cô nói lời thành thật. Thoáng chốc, cô nhớ đến trưởng huynh của mình, nếu chẳng phải vì đế nghiệp thiên thu của Đế Quân, anh cô giờ này có thể vẫn còn sống, và cũng có lẽ là chắc tuổi chàng trai trước mặt cô lúc này. Thor thần một hồi, cô tiến đến khoát vai cậu:

“Anh mới là người cần được chăm sóc, ông anh ngốc nghếch ạ! Hơn nữa, chúng ta sống đó đây quen rồi, em thích cuộc sống phiêu lưu mạo hiểm như vậy. Bảo em ở yên trong nhà, làm cô em gái được cưng chiều, thả anh bỏ đi biệt tăm luôn còn hơn.”

“Cái con nhỏ này!” Vừa nói Erik vừa đưa tay nựng sóng mũi cô gái, làm cô ta toàn thân như tê dại, ngây người ra nhìn cậu. “Mà này, em gái, thật xấu hổ làm sao, nhưng anh quên mất tên mình rồi. Em có thể nào...”

“Roy!” cô đáp liền. “Tên anh là Roy!”

“Men theo dòng suối này, chỉ hơn ba ngày đường, là có thể đến được Đồng Bằng Sông Cửu Long. Ở đó ít bị chiến tranh tàn phá, lại là nơi có những cánh đồng bạt ngàn, cung cấp lương thực cho cả khu vực Đông Nam Á. Anh có hứa là sẽ đưa em đến đó!”

“Vậy thì còn chần chờ gì nữa, khởi hành thôi” cậu phấn khích đáp.

“Khoan đã,” cô gái vịn tay, ngắt lời. “Cái ông anh ngốc này, để vậy mà đi sao được,” vừa nói cô vừa hí hoáy cái vòng tay, “Nhắm mắt lại.” cô nói.

“Tại sao?” Cậu thắc mắc.

“Thì bảo sao cứ làm vậy đi, nói không nghe, em kí đầu anh bây giờ!”

“À, ừ, được rồi! không ngờ anh lại có cô em tinh quái lắm trò thế này luôn cơ đấy.” Vừa nói cậu vừa quay người nhắm mắt.

Cô gái lấy tay quơ quơ trước mặt cậu, kiểm tra rồi mới từ cái vòng tay, trên hình ảnh ba chiều hiện lên, chọn cho Erik một bộ trang phục, là bộ quần áo của Kẻ Lang Thang Kitaro, mà nàng ta tối qua đã phòng theo để cái trang trốn ra bên ngoài.

Nhìn cái bộ dạng ngây ngô, khờ khạo, bảo sao làm vậy của Erik, nàng ta tủm tỉm cười thâm:

“Tên ngốc này! Coi bộ sẽ làm cho chuyến du lịch của ta thú vị hơn rồi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Những tâm tư thầm kín

Trò chuyện với muôn thú bằng cổ ngữ. Cùng đám nhện nhà tơ, bầy chim kết vòng nguyệt quế, còn những con thỏ rừng tí mĩ đính kim tuyến lên dải lụa trắng tinh khôi. Một bộ váy áo dạ tiệc cách điệu, mà những nàng tiên thường dùng trong dịp Vũ Hội, chỉ một loáng đã hoàn mỹ, vừa vặn khoát lên người Alia. Nàng vừa ngân nga thần khúc, vừa uyển chuyển gót chân mang đôi giày vải mềm mại, trông nàng thật lộng lẫy và kiều diễm biết bao!

Bộ váy áo, ca khúc, và điệu múa, đó là những gì một nàng tiên, sẽ chuẩn bị trong ngày trọng đại. Mà cô ấy quyết định rằng, sẽ để cho người bạn đời biết được tên thật, và đi sâu vào trong tư tưởng của nàng, để họ có thể hiểu thấu nhau đến tận cùng. Đó là một sự kết tinh mãnh liệt như lửa, và sáng trong như nước, sự kết tinh thuần khiết ấy gọi là tình yêu.

Và tình yêu đó, sẽ trường tồn mãi mãi ở trong tâm trí nàng, vĩnh viễn không bao giờ đổi thay. Nhưng đó là chuyện của mãi sau này, với rất nhiều câu bắt đầu bằng từ: giá như...

Và thật sự thì, chuyện như thế, đến cả những nàng tiên có ký ức lâu đời nhất, cũng chẳng thể nào hiểu hết được cái gọi là định mệnh trong tình yêu của con người.

Còn với riêng Alia, nàng chẳng cần phải bận tâm thêm điều gì nữa cả, bởi lẽ, nàng luôn tin tưởng con tim có lý lẽ của riêng nó, và sẽ luôn mách bảo cho nàng những điều đúng đắn.

Đi theo tiếng gọi của con tim, nàng tìm đến nơi đã để Erik ở lại. Nhưng mãi mà chẳng thấy cậu đâu, nàng mới ngỡ ngàng nhận ra họ đã lạc nhau mất rồi.

“Kiếm Linh,” nàng ngơ ngác gọi. “Chủ Nhân của ngươi, đã đi đâu rồi!”

“Tiên Nhân,” ông cụ đáp. “Chẳng phải người đã bảo ta phải cẩn thận trông chừng, đừng để bất cứ một ai kinh động đến người, trong lúc đang khôi phục kí ức cho Chủ Nhân sao?”

“Đúng là như thế, nhưng ta vừa mới rời khỏi chẳng bao lâu, thì chàng đã chẳng thấy tắm hơi nữa rồi. Chàng có thể đi đâu, ở nơi rừng sâu hoang vắng này cơ chứ?”

“Không hay rồi!” ông cụ hoang mang, “để ta gọi hai đứa trẻ, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm thấy Chủ Nhân, trước khi những chuyện không hay có thể xảy đến.”

Alia bần thần, bước lên mồm đá cao, nằng rộng tay khăn thiết:

“Hỡi những con gió! Ngươi đi khắp mọi nơi, từ tận cùng vực sâu, đến những miền đất không một ai có thể đặt chân đến. Ngươi có thể thấy biết hết mọi sự trên đời, chẳng hay, ngươi có thể mách bảo cho ta, liệu người mà ta đang tìm kiếm, chàng đang ở nơi đâu?”

Từ nơi nàng đang đứng, một con lốc nhẹ nhàng, cuốn theo đám lá khô tạo ra hình dạng người khổng lồ sừng sững, nó trịnh trọng cúi chào rồi thì thảo vào tai nàng Alia điều gì đó. Nàng đáp lại bằng một cái nhún mình cảm ơn tao nhã. Và đám lá khô theo con gió, hướng lên bầu trời, rồi nhẹ nhàng là tả rơi xuống mặt hồ.

“Hãy xuôi theo dòng suối này đi về hướng bắc,” nàng nói với ông cụ. “Ta cần phải đón chàng trước, sau đó sẽ dừng lại đợi các ngươi.”

Nói xong, Alia dùng khinh công, nhảy qua những hòn đá, chỉ thoáng chốc đã mất dạng, để lại ông cụ một mình trông theo với một vẻ mặt mang đầy sự lo lắng.

Ở một đoạn suối khác cách nơi nàng vừa rời khỏi khoảng hơn năm dặm đường, Erik đang lội nước, cầm trên tay một cây tông, lóng ngóng cố bắt được một con cá suối cho bữa trưa cùng cô em gái hờ mà cậu vừa nhận mặt.

Cô gái ngồi ngã lưng vào gốc cây tránh nắng, nhìn cái bộ dạng ngao ngáo của Erik, cứ khúc khích cười một mình khó hiểu. Sau một hồi, nàng ta tiến đến:

“Đợi anh bắt được con cá nào, chắc em đói chết mất!”

“Thêm một chút nữa, anh sắp làm được rồi,” Erik khẳng định.

“Nói anh ngốc, thì đồ có sai được mà, nào, tránh ra, để em.” Vừa nói cô vừa cuộn tròn áo khoát lên vai, kéo đụn váy lên đến ngang đùi, lộ ra một đôi chân nõn nà như bông bưởi. Cô ta lội xuống nước, dùng cái lọ nhỏ rắc lên một đoạn suối, chỉ mấy mươi giây sau, cá nổi lên lênh bênh theo con nước trôi tự do, rồi thuận tay cô ta tóm lấy một con to, hai tay đưa khỏi đầu khoe khoang:

“Anh thấy chưa!”

Những giọt nước theo tia nắng long lanh, rửa trôi những vệt nhờn trên gương mặt cô gái, lộ ra nước da trắng mịn như cánh hoa lan mùa hè, cùng với một nụ cười duyên dáng đến lạ lùng, và đôi mắt biết nói đang trò chuyện với cậu. Làm cho Erik ngẩn ngơ nhìn nàng ta không chớp mắt, rồi buộc miệng thốt lên:

“Thật khó tin, mình lại là anh em ruột cơ đấy!”

“Hi hi,” cô gái vừa cười, vừa trở lại chỗ bóng râm. “Anh còn định ngâm mình trong nước đến bao giờ?” Cô gọi.

“À à, anh lên ngay đây!” Cậu áp ứng ném cây tông, rồi cùng theo cô gái. “Giờ nghĩ lại, thì chắc mấy năm qua, em vất vả vì anh nhiều lắm nhỉ?”

“Cũng vừa mới đây thôi, còn nhiều chuyện thú vị ở phía trước lắm.” Cô gái cười thần bí đáp.

“Julien này,” cậu gọi.

“Hừm!”

“Khi nào đến được vùng đất hứa, nơi mà em bảo ít bị chiến tranh tàn phá, lại có những cánh đồng bạt ngàn trải dài ấy. Hay là anh em mình đừng đi lang thang thế này nữa, tìm một mảnh đất yên bình nào đó, xây một căn nhà. Anh sẽ cấy cày, rồi trồng trọt đám ba thừa ruộng, chăm chỉ làm việc rồi mai này còn gả chồng cho em nữa, chịu không?”

Cô gái nghe xong phá lên cười lớn:

“Anh là người trên sao hóa hạ. Đây là thời đại nào, mà anh tin rằng thực sự có một mảnh đất bình yên như thế?”

Erik giật nảy ngáo ngơ. Cô gái lại nói tiếp:

“Anh ơi là anh! Nơi mà chiến tranh lúc này không tìm đến, chính là mảnh đất mà mọi cuộc chiến diễn ra đều là để tranh dành.”

Erik nghe xong chẳng hiểu gì cả, tròn tròn mắt nhìn cô em gái, vừa xiên que nướng cá, vừa thần bí đáng vẻ. Trong lòng cậu có chút thâm trách cha mẹ,

tại sao bao nhiêu cái tình túy lại đặt lên người cô em hết thế này, chả bù, ngồi với cô cậu cứ thấy mình cù lần lộ rõ ra như thế nào ấy.

Đôi mắt tinh ranh, cô nàng ngó thấy Erik thộn mặt ra tự kỉ, thì nhanh nhẩu:

“Thôi! Cái tên gốc nhà anh. Không biết gì mới là may mắn, biết nhiều khổ nhiều, có gì hay ho mà anh mặt mày bí xị như quả mướp khô thế. Thôi ăn cá nướng đi này, còn phải tranh thủ đi nhanh, trời mà nhá nhem sập tối, thì chẳng đi đâu xa được.”

“Nhưng mà...”

“Hự hự,” Erik đang định thắc mắc, thì đột nhiên cô gái học lên, ôm ngực ho ra một bùm máu.

“Trời ơi! Em bị làm sao thế này, Julien!” cậu hốt hoảng.

“Bị kẻ xấu đánh lên, thương tích cũng nhẹ thôi, không sao đâu.”

“Nhẹ thế nào được!” Erik gắt lên. “Ho ra cả máu tươi thế này, còn bảo không sao, ngồi đó để anh xem người ngợm có làm sao không?”

“Không được!” cô gái đỏ mặt.

“Bây giờ, em có nghe lời anh không?” Erik cứng rắn. “Em như thế này, còn đòi đi đâu nữa chứ! Bị thương nặng như thế lại không chịu nói ra, em có còn coi anh là anh trai của em không thế hả?”

Cô gái phì ra một hơi thở nặng nhọc, lồng ngực cứ đau nhói nhói, nên thấy cái tên gốc trước mặt cô, coi vậy cũng nói có lý. Cô thừa hiểu, nếu cứ gồng sức mà đi, có khi lại tự đem tính mạng mình ra đùa giỡn. Nhưng cô lại chẳng muốn trở về, để bị giam lỏng ở Thiên Cung một tạo nào. Nên miễn cưỡng cô đành phải mở lời:

“Vậy thì, anh cống em đi! Đến Thành Thị, em tự mua thuốc điều trị.”

“Thế thì đi ngay thôi, không thể để bệnh của em kéo dài thêm một phút nào nữa cả. Trên đời này, anh chỉ có mỗi em là người thân duy nhất. Anh không thể để em may mắn gặp một bất trắc nào đâu.”

“Lên đi!”

Cô gái ngẩn ngơ nhìn Erik đang sốt sắng cho mình. Trong dạ thâm cảm mến, cũng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn dịu dàng nghe theo. Cô e thẹn nhoài người, tay khoát vai ngồi lên lưng cậu. Erik hùng hực cống cô gái như vừa đi vừa chạy, men theo dòng suối mát lạnh, nhưng mồ hôi cậu vẫn vã ra ướt cả áo.

Ở đằng sau, cô gái trộm nhìn cậu, khúc khích cười, rồi áp má trên lưng ngủ thiếp đi vì mệt.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Linh Vũ Trụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.